

Show Ân Ái Đều Phải Chết

Contents

Show Ân Ái Đều Phải Chết	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Lâu Chủ Bị Ép Đến Diên Rồi	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Chúng Mà Là Kẻ Nằm Vùng Đáng Ghê Tởm Mà Công Ty Game Khác Phải Tới Có Phải Không?	5
3. Quyển 1 - Chương 3: Lần Đầu Lâu Chủ Nghe Được Chuyện Npc Còn Có Giọng Nói Đây	10
4. Quyển 1 - Chương 4: Con Đường Giết Gà Dài Đằng Đằng	14
5. Quyển 1 - Chương 5: Phó Bang Chủ! Chạy Mau!	19
6. Quyển 1 - Chương 6	23
7. Quyển 1 - Chương 7: Cha!	28
8. Quyển 1 - Chương 8: Ngay Cả Trợ Từ Ngừ Khí Cũng Gõ Ra Được!	32
9. Quyển 1 - Chương 9: Đừng Nói Là Xuống Lầu, Ngay Cả Chạy Sang Tỉnh Khác Cũng Được!	34
10. Quyển 1 - Chương 10	39
11. Quyển 1 - Chương 11: Phó Bang Chủ, Sao Ông Lại Tức Giận Vậy Hả Phó Bang Chủ!	42
12. Quyển 1 - Chương 12: Dồn Nó Vào Góc Chết Đi!	46
13. Quyển 1 - Chương 13: Một Lời Không Như Ý Liền Tặng Dấu Chấm Tròn!	50
14. Quyển 1 - Chương 14: Sáng Nay Em Vừa Phơi Chăn Đây!	55
15. Quyển 2 - Chương 15: Sông Sao Cuồn Cuộn	59
16. Quyển 2 - Chương 16: Rất Thích X3	63
17. Quyển 2 - Chương 17: Ngủ Đến Mức Số Liệu Trần Cả Ra	67
18. Quyển 2 - Chương 18: Đệ Tử A – Thủ Vệ Ở Cổng Vào Môn Phái Thiên Lan	71
19. Quyển 2 - Chương 19: Toàn Bộ Hệ Thống Của Anh Sắp Sụp Đổ Rồi!	76
20. Quyển 2 - Chương 20: Vườn Treo Babylon	79
21. Quyển 2 - Chương 21: Số Liệu Nóng Bỏng	84
22. Quyển 2 - Chương 22: Số Liệu Chè Hạch Đào Nhà Hấn Không Giống Những Nhà Khác	88
23. Quyển 2 - Chương 23: 99999 Chiếu Vé Xem Phim	91
24. Quyển 2 - Chương 24: Nồi Lẩu Trùng Khánh Đẹp Nhất Từ Trước Tới Nay!	96

Show Ân Ái Đều Phải Chết

Giới thiệu

Edit: MimiBeta: ChiThế loại: Hiện đại, võng du, điền văn, hệ thống, 2CP, HE. Hấn là một đội trưởng phó bảng PVE vớ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/show-an-ai-deu-phai-chet>

1. Quyển 1 - Chương 1: Lâu Chủ Bị Ép Đến Diên Rồi

Lầu 1: Lâu chủ có chuyện gì thương tâm thì cứ nói ra để mọi người “an ủi” “an ủi”.

Lầu 2: Show ân ái thì trực tiếp kéo ra ngoài hỏa thiêu! Hết chuyện!

Lầu 3 (lầu chủ trả lời): Trước tiên phải giới thiệu một chút, lầu chủ là một con mọt quanh năm cố thủ trong nhà, giới tính nam, yêu thích con gái, giá trị nhan sắc không liên quan tới nội dung đáng chửi thề của topic này, thôi thì cứ tự đánh giá là 95/100 điểm đi.

Bình thường lầu chủ rất thích chơi game, mà chơi nhiều nhất là một game online cổ phong, xin mọi người đừng đoán già đoán non tên game làm cái gì, lầu chủ chỉ muốn yên tĩnh mà phỉ nhổ mấy cái thôi.

Game này lầu chủ đã chơi được vài năm, từ lúc phiên bản Beta được ra mắt liền bắt đầu tham gia, trải qua thời gian dần dần trở thành một game thủ có thâm niên, chuyên PvE(1), tự mình tập hợp một đoàn phó bản cố định, đích thân chỉ huy, sắc bén, trầm ổn, cơ trí, DPS(2) mạnh mẽ, hơn nữa thanh âm lại đặc biệt giống nam thần, mỗi lần phó bản mới được tung ra, đoàn của chúng tôi đều có thể giành được hạng năm.

(1) PvE: Person versus Environment: để chỉ những cuộc chiến giữa người chơi và các tạo vật, mục tiêu trong game như quái, boss, chiến dịch, nhiệm vụ... Là những người chơi chuyên về đánh phó bản.

(2) DPS: có nghĩa là Damage Per Second có nghĩa là sát thương theo thời gian nói đến những vị tướng càng về sau game thì sẽ càng mạnh và khó lòng nào mà có thể hạ gục.

Lầu 7: Giá trị nhan sắc 95/100... Sắc bén, trầm ổn, cơ trí... Thanh âm đặc biệt giống nam thần... Chào mọi người, tôi là mặt mũi của lầu chủ, hẳn đã không cần tôi nữa.

Lầu 10: Giá trị kinh nghiệm của lầu chủ thật cao, thời gian đăng kí nick đã là 5 năm trước, nói cách khác thím đã trà trộn ở cái diễn đàn “Liên minh em gái ngọt ngào mong manh mềm mại” này rất nhiều năm rồi phải không? Thế mà còn dám nói mình là “Giới tính nam, yêu thích con gái”? Hơn nữa, có thằng nam nào lại đặt cho mình cái tên “Tiểu đội Meow” chứ! Thật là đáng sợ có được không!

Lầu 16 (lầu chủ trả lời): Đừng kéo chủ đề đi lệch hướng nhé, ID trên diễn đàn này là do tôi đi mượn.

Nói tiếp, vào khoảng nửa năm trước, T(1) chính trong đoàn cố định của chúng tôi và trị liệu chuyên dụng của hắn đồng thời A(2) game, hai người bọn họ là một đôi yêu đương qua mạng đã tu thành chánh quả, chạy ra hiện thực kết hôn rồi trực tiếp chiến đấu ở ngoài ấy. Sau khi bọn họ A game, đoàn chúng tôi liền thiếu mất hai vị trí, trị liệu còn dễ, mấu chốt là T chính quá khó tìm. Người chơi T vốn ít, hơn nữa đoàn chúng tôi lại muốn tranh năm hạng đầu, cho nên có yêu cầu rất cao đối với trang bị, kỹ thuật, thao tác, ý thức và cả thời gian online của T chính. Đó chính là lý do suốt một thời gian chúng tôi vẫn không tìm được người thích hợp.

(1) T = tanker, tức những con tướng siêu lý làm nhiệm vụ bán máu nhân đạo, tức là ăn hết đạn của địch, cực kỳ khó chết.

(2) A = AFK là viết tắt từ tiếng Anh của từ Away From Keyboard, có nghĩa là đã rời khỏi bàn phím. Từ này thường được dùng trong game đặc biệt là LMHT, có nghĩa là người chơi đã bỏ game.

Vốn tôi đã bỏ cuộc, tính bồi dưỡng T phụ trong đoàn một chút, nhưng vào đúng lúc ấy, T chính trước đó của đoàn đột nhiên giới thiệu một người bạn của hắn cho tôi. Người bạn kia cũng chơi T chính, hơn nữa còn có một trị liệu cố định, vì thế tôi mang theo hai người nọ cùng đánh phó bản một lần. Thao tác của cả hai đích thực không tồi, hơn nữa T chính mới còn có Chanh Vù(*) đỉnh nhất vừa mới được tung ra, cả server cũng không có mấy cái, cho nên tôi liền để hai người bọn hắn gia nhập đoàn cố định của mình.

(*) Chanh Vù: một loại phi kiếm có tạo hình rực rỡ hoa lệ

Từ ấy, cơn ác mộng của tôi bắt đầu.

Đúng rồi, để tiện xưng hô, trong các post tiếp theo, T chính mới gọi là S, trị liệu cố định của hẳn gọi B nhé.

Lầu 21: Ha ha ha, S và B, thù hận biết bao nhiêu đây?

Lầu 28: Lâu chủ, cái loại lý do chống chế “ID đi mượn” này đã cũ nát lắm rồi có được không?

Lầu 33 (lâu chủ trả lời): Trước tiên phải nói rõ ràng một chút, S và B là một đôi gei, căn cứ vào trực giác sắc bén như dã thú của mình, tôi cho rằng S là công, B là thụ.

Nguyên cơ như sau — Đầu tiên, môn phái mà S chơi có ngoại hình đặc biệt oai phong dũng mãnh, vũ khí là đại đao, hơn nữa thời điểm nói chuyện trên YY, thanh âm cũng tương đối đàn ông, giọng điệu mang theo hơi hướng của người phương Bắc, trầm thấp và mạnh mẽ. Trong khi đó môn phái B chơi thì lại na ná như tiên tử, tóc dài nhẹ nhàng tung bay, chiêu thức đều là bay bay múa múa, đặc biệt gái tính. Người chơi acc nam của cái môn phái này đa phần đều là em gái cải trang, hoặc là gei chuẩn mực. Hơn nữa, giọng nói của B trên YY cũng là giọng thụ chuẩn, vừa mở miệng đã được một đám em gái khen là dễ thương.

Ha ha, dễ thương cái con cặc ấy.

Lâu chủ rất cởi mở đối với vấn đề đồng tính luyến ái, cho nên không thấy bọn hẳn chướng mắt gì, thế nhưng sau đó tôi đã phát hiện, tôi sai rồi...

Lầu 36: Thím cũng là gei, đương nhiên cởi mở.

Lầu 36 #1: tán thành!

Lầu 38 #2: tán thành +1!

...

Lầu 42 (lâu chủ trả lời): Lầu trên đừng quấy rối!!!

Lần đầu tiên tôi phát hiện hai người kia không bình thường chính là sau khi bọn hẳn vào đoàn được một tuần. Ngày đó đoàn chúng tôi có hai phó bản có thể đánh, một cái là phó bản 25 người, một cái là 15 người. Vốn tôi lập kế hoạch đánh cái 25 người, cho nên đã thông báo cho các đoàn viên tập hợp ở cửa phó bản tương ứng, thế nhưng ngay trước khi bắt đầu, bỗng có mấy người nói tới không được, vì thế tôi đành phải thảo luận trên YY, cuối cùng thay đổi chú ý quyết định đi đánh phó bản 15 người, bảo mọi người đồng loạt cưỡi kiếm bay sang địa điểm mới, một phen chuẩn bị đầy đủ lại thành ra như vậy.

Trên bản đồ Game, vị trí của hai phó bản này một cái ở góc dưới bên trái, một cái ở góc trên bên phải, đích thực là hai điểm có khoảng cách xa nhất.

Theo lý thuyết, cái này căn bản không phải vấn đề to tát gì, bởi vì nếu người chơi cưỡi kiếm bay đến thì cũng không tốn quá mười giây đồng hồ.

Để những người không chơi game có thể hiểu được, tôi liền nói đơn giản một chút, cái hệ thống game Ngự Kiếm chính là như này: đầu tiên các thím chọn “Ngự kiếm”, khi ấy bản đồ lớn sẽ tự động mở ra, sau đó thím sẽ thấy nhân vật theo phong cách hoạt hình mà thím chơi đang giẫm lên một thanh kiếm bay xuất hiện giữa bản đồ lớn. Kế tiếp, thím chọn điểm mình muốn đến ở trên bản đồ nhỏ, nhân vật sẽ lập tức cưỡi kiếm bay qua, bất kể đi đâu cũng chỉ tốn có mấy giây đồng hồ.

Vì thế cho nên, tôi và các thành viên của đoàn rất nhanh liền tập hợp ở lối vào phó bản 15 người.

Nhưng là, S và B mãi không thấy mặt, tôi mở ra bản đồ lớn ra thì thấy hai người này vẫn còn đứng chính mình ở chỗ phó bản 25 người kia.

Tôi ngây thơ tưởng rằng bọn họ không nghe thấy, vì thế lại hô một tiếng trên YY: “S, B, chúng ta chuyển sang đánh phó bản XX, các ông nhanh bay đến đây đi.”

Lúc này, thanh âm của S vang lên, nghe vào liền có cảm giác phi thường đáng tin cậy: “Biết rồi, đang đến.”

Lâu chủ khởi đại hồng y tâm cực kỳ.

Vậy mà, ba phút đồng hồ sau, tôi mở bản đồ lớn ra một lần nữa, lại phát hiện hai tên này đã di động đến khu vực bên cạnh phó bản 25 người, nhìn qua quả thực giống như đang cưỡi ngựa mà đi dạo...

Ngay lúc tôi đang u mê mụ mị thì thanh âm của S vang lên lần thứ hai: “Đội trưởng, thật ngại quá, có thể chúng tôi sẽ hơi chậm, hay là cậu cứ bảo mọi người đi ăn cơm chiều trước đi, ăn xong rồi đánh, ok?”

Tôi: “Vì sao? Các ông nhanh lên, trực tiếp bay qua đi.”

Lúc này, thanh âm nhẹ nhàng lạnh lạnh đậm chất tiểu thụ của B xuất hiện: “Không bay được, tôi sợ độ cao.”

Trong nháy mắt, toàn bộ YY đều yên tĩnh.

Sau ba giây đồng hồ, kênh đoàn đội và YY đều tràn đầy những tiếng “Ha ha ha ha ha”, mà tôi, hoàn toàn mụ mị trước cái còm bieu tư yêu dấu.

Tôi:

Tôi:

Tôi:

Cười kiếm trong game mà mà sợ độ cao cái cục cọt à!!!

Lầu 50:Thím vừa nói cười kiếm, mị liền biết thím đang chơi game gì...

Lầu 61:Thằng B đầu óc có vấn đề hả, ha ha ha! Coi game bàn phím như game toàn tức mà chơi sao, ha ha ha ha!

Lầu 65: Lợi hại, anh giai của em ơi.

Lầu 74 (lâu chủ trả lời): Nhưng mà lâu chủ đại hồng y vẫn chưa từ bỏ ý định, còn tưởng B đang nói đùa, vì thế tôi thúc giục thêm một lần nữa: “Đừng nhí nhố, nhanh lại đây đi.”

B dứt khoát im lặng.

S thế nhưng vô cùng xấu hổ giải thích: “Thực xin lỗi, em ấy sợ độ cao thật đấy, còn sợ đến nghiêm trọng, hiện tại tôi cưỡi ngựa chở em ấy qua, trong vòng bốn mươi phút nhất định có thể đến nơi, các ông đi ăn cơm chiều trước đi.”

Trong nháy mắt tôi hiểu được, hai người này, đang nói thật.

Tôi lại kiên trì thêm một chút, ý đồ thuyết phục bọn hắn rằng chơi game Ngự Kiếm mà sợ độ cao là chuyện không thể đến mức nào. Song B lại cường điệu chứng bệnh của mình thêm lần nữa, đại khái chính là vừa trèo lên phi kiếm liền buồn nôn, sau đó dứt khoát không nói gì thêm nữa, mà suốt dọc đường S vẫn luôn ôn tồn giải thích, hơn nữa còn từ chối để chúng tôi giúp bọn hắn lên acc điều khiển nhân vật bay qua, ngũ khí tuy ôn hòa nhưng mà một chút cũng không chịu thoái nhượng.

Thành viên trong đoàn đều chẳng biết phải làm sao.

Trước khi lâm trận đối T là không thể, hơn nữa phó bản 15 người vốn dĩ mới được tung ra, đánh cũng thực khó khăn. Người ta vẫn nói rất có lý, DPS ngòm thì chết một thằng, mà T ngòm liền chết một đoàn. Bởi

lẽ đó, trước mặt cái tên quái dị đệ nhất thiên hạ, tôi thực đáng xấu hổ mà khuất phục, để thành viên trong đoàn đi ăn cơm chiều, hẹn một giờ sau sẽ tập hợp.

Người trong đoàn đều vô cùng khó chịu, bởi vì B thật sự rất thái cmn quá, tất cả mọi người hầu như đều chưa từng gặp qua.

Một giờ sau, S và B thuận lợi đến được lối vào phó bản.

Chúng tôi không nói gì thêm, trực tiếp xông vào phó bản. Hai người kia tuy rằng quái dị muốn chết thể nhưng kỹ thuật đích thực hơn người, chỉ một lần cả đoàn đã thông qua phó bản, còn giành được cái thành tựu không một ai bị trọng thương. Bởi lẽ đó, cảm xúc của người trong đoàn đều tốt hơn rất nhiều. Đêm hôm ấy, S dùng cái acc đại thần của hắn gửi cho mỗi người trong đoàn có định một cái thư, bên trong đính kèm mười vạn miếng linh thạch, mười miếng luyện hóa thạch cấp cao nhất và một trăm viên tiên đan dùng trước khi đánh phó bản, nói là đền bù vì khiến mọi người lãng phí thời gian.

Chúng tôi đánh phó bản một tuần cũng không kiếm được nhiều vật phẩm đến vậy, có được khôngggggg!

Vì thế, thành viên trong đoàn liên nhao nhao cúi đầu trước sức mạnh của kẻ lắm tiền.

Thậm chí còn có bọn cờ hó thấy tiền sáng mắt nháy mắt quay sang chĩa đại bác vào mặt tôi, nói rằng chuyện này căn bản là do thằng đội trưởng quái thai bắt ngờ đối phó bản.

Còn có mấy đứa bảo, lần sau chờ khi quyết định xong phó bản muốn đánh, chúng nó sẽ đi báo cho S và B trước một tiếng.

S nghe được vui vẻ vô cùng, lại giao dịch cho đám cờ hó kia thêm một vạn linh thạch, rồi nhận làm anh em.

Trái tim của tôi, quá lạnh, quá tái tê...

Lầu 88: Ha ha ha lâu chủ đừng nóng, thương yêu lâu chủ, thấp cho lâu chủ mấy cái đèn cây mặc niệm, thím B thực sự là quái dị.

Lầu 102: Đã biết là game gì, thực xin lỗi lâu chủ, nếu S cho tôi mười vạn linh thạch, lòng tôi cũng hướng về phía hắn.

Lầu 114: Mị có một vấn đề, chuyện này phát sinh sau một tuần kể từ khi bọn họ gia nhập đoàn đúng không? Vậy trước đó lâu chủ hoàn toàn không phát hiện cái đức hạnh này của bọn họ hả?

Lầu 129 (lâu chủ trả lời): @Lầu 114, trước đó tôi thật sự không hay biết, đoàn cố định của chúng tôi, mỗi ngày đều đặt thông báo trên kênh YY từ sớm về chuyện sẽ đánh phó bản gì và đánh lúc nào. Các lần trước đó S và B đều đến rất sớm để chờ, tôi còn cảm thấy hai người bọn hắn đặc biệt đúng giờ cơ! Ai mà ngờ được, bọn hắn đi đâu cũng đều cười ngửa!!!

Nhưng thôi, chuyện này kỳ thực không quá to tát, những chuyện quái dị của hai người bọn hắn vẫn còn nhiều, chẳng qua tôi đề cập tới một chuyện nho nhỏ trước, để mọi người có cái nhìn đại khái mà thôi. Bây giờ tôi phải đi lấy cap USB, lát nữa trở về sẽ tám tiếp.

PS: lâu chủ đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều, phun hết ra quả thực là vô cùng sáng khoái.

2. Quyển 1 - Chương 2: Chúng Mà Là Kẻ Nằm Vùng Đáng Ghê Tởm Mà Công Ty Game Khác Phải Có Phải Không?

Lầu 150 (lâu chủ trả lời): Lâu chủ đã trở lại, tiếp tục tám.

Sau hôm đánh xong phó bản 15 người, chúng tôi đi đánh phó bản 25 người bỏ lỡ ngày hôm qua. Lần này S và B không làm trò nữa mà chờ sẵn ở lối vào phó bản từ rất sớm.

Game này có thiết kế một vài động tác tương tác giữa các nhân vật với nhau, ví như nhân vật của các thím có thể ôm ấp, hôn hít, nắm tay, sờ mặt nhân vật của người khác. Tôi phải nói, mấy cái động tác này quả thực là đặc biệt được thiết kế cho hai thằng gei cụ kia.

Thời điểm tôi đến cửa phó bản, hai thằng cha này đang đứng dưới một gốc anh đào gần đó mũi mũi nhìn nhau, chốc chốc lại ôm một cái, hôn một lần, sờ mặt một chút, sờ xong lại tiếp tục ôm, ôm rồi lại tiến đến hôn...

Một vòng tuần hoàn vô tận.

Những thành viên khác của đoàn đều tự động điều khiển nhân vật cách hai người bọn hấn rất xa, bởi vì một màn ân ái này thật sự đã phóng ra sóng điện cảnh báo chó có đến gần.

Lúc đó, người vẫn chưa tới đông đủ, cho nên chúng tôi liền chờ ở ngoài cửa. Nào ngờ, chờ được một hồi đột nhiên cả đám lại thấy S vút vũ khí tháo trang bị, tay không mà đâm thùm thụp vào gốc cây anh đào.

Trong trò chơi này, các loại thực vật dù là để làm cảnh cũng được phân làm 10 cấp, xem như quái trung lập, có thể công kích, tuy nhiên rất ít người nhàn rỗi đến mức đi tấn công chúng nó. Dù S đã tháo hết trang bị thế nhưng lực công kích của nhân vật cấp 100 cũng vẫn rất cao, chỉ sau mấy đâm cây anh đào đã phun máu bỏ mình, hoàn toàn biến mất. Vài giây trôi qua cây mới lại hiện ra, S liền tiếp tục điên cuồng đâm đá, còn B đứng nhìn ở một bên.

Khi S đánh ngã năm gốc anh đào, có người nhện không được, thuận miệng hỏi hấn: “Ông đánh cây làm cái khỉ gì?”

S thực ôn nhu trả lời: “B muốn nhìn hoa rơi.”

Tôi:

Chúng mày thực sự có bệnh àààààààà!!!

Lúc này B đột nhiên lên tiếng: “Được rồi, nhìn đủ rồi.”

S tiếp tục ôn nhu không gì sánh được, đáp: “Ừ.”

Sau đó hấn đeo trang bị và vũ khí vào.

Lâu chủ đã không còn sức mà chửi thề nữa, khí lực toàn thân giống như bị bọn hấn đào sạch ra cả rồi.

Gei cụ thì giỏi lắm à? Có đối tượng thì ngon lắm hay sao? Có thể show ân ái rất tuyệt hả?

Bố mày khinh –!

Lầu 162: Ha ha ha cảm giác được oán niệm của cầu độc thân lâu chủ!

Lầu 163: Lầu chủ cuối cùng đã nói mấy lời tỏa ra khí tức ghen tị vô cùng nồng đậm...

Lầu 169: Đánh cây anh đào nhìn hoa rơi, ha ha ha, màn show ân ái này quá là có ý tưởng, mì phục rồi.

Lầu 183 (lầu chủ trả lời): @ Lầu 163, chẳng có ai ghen tị với hai thằng thần kinh kia đâu, xin cảm ơn.

Nếu đối tượng của tôi giống như B, vậy thì tôi sẽ một cước đá hấn thẳng sang thế giới bên kia.

Lầu 191: “Tôi sẽ một cước đá hấn”? Từ mà lâu chủ dùng chính là “hấn” chứ không phải “cô ta” ... Đường như mì đã phát hiện ra một chuyện thực khó lường.

Lầu 205 (lầu chủ trả lời): Gõ nhầm thôi, @Lầu 191 đừng nghĩ nhiều như thế.

Tiếp tục tám.

Sau khi vậy xem S và B phát điên xong, mọi người cũng có mặt đông đủ, vì thế chúng tôi liền tiến vào phó bản.

Phó bản 25 người này vốn là phó bản khó nhất toàn game hiện nay, cũng là phó bản có tỷ lệ rớt nguyên liệu làm Tranh Vũ cao nhất, vì để đảm bảo quá trình lăn lộn bên trong diễn ra thuận lợi, tôi sẽ yêu cầu mọi người ăn tiên đan tăng buff tương ứng trước khi bắt đầu. Kiểu như là, DPS thì ăn tiên đan thêm lực công kích và bạo kích, T ăn tiên đan phòng ngự cùng né tránh, trị liệu thì xơi tiên đan tăng thêm lượng trị liệu mỗi lần.

Trước khi mở trận, tôi sẽ kiểm tra mọi người một lượt, do đó liền phát hiện trên đỉnh đầu nhân vật của B trống không, hoàn toàn không có buff của tiên đan.

Tôi dè dặt nhắc nhở: “B, cậu ăn thêm tiên đan buff đi.”

Lúc ấy trong đầu tôi bỗng dấy lên một thanh âm: thằng cha này lại muốn làm trò quái gở rồi.

Sự thật chứng minh, thanh âm kia hoàn toàn đúng.

Ngay sau đó, B còn chưa kịp nói gì, S đã cướp lời: “Tôi lập tức bảo em ấy ăn.”

Trong chớp mắt, nhân vật của B lập tức thi triển khinh công nhảy ra xa vài trượng, nói vào kênh phụ cận rằng: “Em không ăn.”

S dùng kênh tán gẫu cận, bắt đầu dỗ dành: “Ngoan nào, bọn họ đều ăn, nếu em không ăn thì lượng trị liệu không thể tăng lên.”

B thản nhiên đáp: “Loại tiên đan đấy rất đáng.”

Trong khoảnh khắc, thế giới hoàn toàn yên tĩnh.

Ăn viên tiên đan ở trong game mà cũng có thể ném ra cạy đặng, mà thật đúng là quá trâu bò rồiiiiiiiii!

Tôi quả thực không thể kiềm chế được dòng nham thạch đang ồ ạt phun ra trong lòng!

Tôi mở mic!

Dùng giọng điệu đầy trào phúng, tôi nói: “Ăn tiên đan trong game mà còn thấy đáng? Sao cậu lợi hại thế hả?”

Kế tiếp viên đại bác bao che cho vợ của S lập tức được bắn ra, hấn bỏ lại tôi: “Ông đừng nói em ấy, tôi bảo em ấy ăn là được chứ gì.”

Đoàn đội thế nhưng còn có mấy em gái vì một câu này của hấn mà nổ tung.

“Quào

~ quào

quào

~ Quá cưng chiều!”

“Ấu ấu ấuuuuuu!”

“Sủng nịch công, tiểu công cưng tiểu thụ!”

Tôi: “...”

Sủng nịch cái con cặc! Lúc ấy, tôi chỉ muốn đem hai cái thằng cha này chìm chết dưới sông hồ thành mà thôi(*).

(*) Từ xa xưa, TQ có rất nhiều thành phố có sông đào bằng sức người bao quanh để làm thành một phòng tuyến bảo hộ, các con sông đào đó vẫn còn được bảo tồn đến ngày nay

B lại tiếp tục gõ chữ trên kênh cận: “Lần trước ăn cái này đáng đến mức đầu lưỡi phát tê.”

S: “Anh có kẹo, em ăn xong tiên đan thì ăn kẹo, như thế không đáng.”

B: “Không.”

S: “Vậy anh dứt cho em ăn?”

Lúc này nhân vật của B đột ngột lui đoàn, xoay người muốn ra khỏi phó bản, song S nhanh chóng mở hình thức PK(*) với hắn, dùng một kỹ năng cường chế cừu hận kéo B lùi đến bên cạnh mình, xét về hiệu quả thị giác thì thật giống như hắn đang ôm B. B tức giận đánh S, nhưng công kích của trị liệu cũng chẳng hơn gãi ngứa là bao, hơn nữa thuộc tính né tránh của S còn đặc biệt cao, B đánh ra bảy đòn mà một đòn cũng không đánh trúng.

(*) PK = player killer = đánh giết người chơi

Thất bại 7 lần.

Tôi phỏng đoán trái tim B đã hoàn toàn tan nát.

Sau đó S lông tóc vô thương liền một phen ấn B vào tường phó bản.

Trong lúc bất ngờ chưa kịp đề cao cảnh giác, tôi bất chợt được chứng kiến một màn gior tay dồn người vào vách tường(*)!

(*) Màn này gặp nhiều lắm nha:v:v (hình)

Ông trời ơi! Con mẹ nó, tôi chỉ là muốn yên tĩnh mà đánh cái phó bản thôi! Vì sao bắt tôi phải chứng kiến gòi cù ép nhau vào vách tường!?

Lầu 217: Thực xin lỗi lâu chủ, mị biết ngài thực sự sụp đổ rồi, nhưng mà mị... Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Lầu 228: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha lâu chủ tiếp tục vui vẻ đi nào!

Lầu 231: Thế nào mà tôi cứ cảm thấy B có chút moe moe, có phải đầu óc tôi hỏng rồi hay không? Liệu hắn có thể là NPC(*) thành tinh không nhỉ?

(*) NPC = NON-PLAYER CHARACTER, là những nhân vật được thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ hoặc tăng tính tương tác cho người chơi.

Lầu 252 (lâu chủ trả lời): Mấy lần phát rồ cười ha ha ở bên trên nhé, đoàn đội của tôi sẽ nhớ kỹ các người.

S đem B đang hôn dỗi đẩy đến vách tường xong liền bắt động luôn như vậy, này nhân vật này giằng co khoảng mười giây đồng hồ, sau đó tách nhau ra, đồng thời thoát khỏi hình thức PK.

Lúc này tôi nhận được lời mời gia nhập đội ngũ của B, sau khi tôi đồng ý liền thấy đỉnh đầu của hắn đã có buff tiên đan.

Lập tức, S nói trên kênh phụ cận: “Kiểu gì cũng phải miệng đối miệng mớm thì em mới ăn, đúng không?”

B tựa hồ thẹn quá hóa giận: “Cút!”

S gửi một cái mặt cười, lại trêu chọc: “Vợ à, đừng nóng giận, nếu em không ăn cái này liền không đủ sữa để nuôi anh.”

B trầm mặc một hồi, sau khi gửi một cái biểu tình khinh bỉ thì không nói năng gì nữa.

Thật giống như hần đang nói: “Tuy em không thích ăn tiên đan, hơn nữa việc bị anh dồn vào vách tường cường hôn khiến em vô cùng bức bối, thế nhưng vì để có sữa nuôi anh nên em đành miễn cưỡng nhẫn nhịn”.

Chúng mày diễn quá nhiều.

Đến tột cùng thì mục đích khi chúng mày chơi game là gì, haaaaaaa?

Chúng mày là kẻ nằm vùng đáng ghê tởm mà công ty game khác phái tới có phải không?

Lầu 261: Không phải tôi muốn dọa lâu chủ...

Nhưng mà, thật sự tôi cảm thấy B giống hệt nhân vật giả tưởng sống trong thế giới game, bởi vì một sự kiện đặc biệt rồi tự mình có ý thức gì gì đó rồi mới như vậy, nếu không rất khó có thể giải thích hành vi của hần, cho dù là làm nũng thì cũng hơi quá đáng rồi đi...

Lầu 267: Vote cho @Lầu 261, lâu chủ có từng tính đến loại khả năng này chưa?

Lầu 275 (lâu chủ trả lời): Khả năng mà mấy thím lầu trên nói tới, cũng không phải tôi chưa từng nghĩ đến, tôi còn thật sự điều tra vụ việc này này, nhưng mà chuyện đó nói sau đi, các thím cứ chậm rãi nghe tôi nói đã.

Để tránh cho các thím quá lo lắng, tôi có thể tiết lộ trước một chút.

B tuyệt đối không phải NPC!

Tên đó chắc chắn là người sống! Tôi dám dùng Tranh Vũ của mình để đảm bảo!

Hần chính là thích làm trò thôi!

Được rồi, trước không thảo luận đề tài này, tôi tiếp tục nói.

B ăn tiên đan xong chúng tôi liền triển khai đánh quái, một đường đánh xuống đều tương đối thuận lợi, dù sao đội trưởng tôi đây chỉ huy cũng vô cùng hoàn hảo, hê hê. Thời điểm đánh xong con BOSS cuối cùng, vài kiện trang bị không tòi liền rớt ra, chúng tôi đấu giá tranh bị sau đó đi phân chia linh thạch.

Đến đây phải giải thích một chút cho những người không chơi game biết, trang bị mà đoàn chúng tôi đánh phó bản ra đều được đem đi bán đấu giá. Dễ hiểu lắm, ví dụ nếu 25 người cùng đánh ra một bộ trang bị, thì đội trưởng sẽ định giá cho kiện trang bị này, sau đó người trong đoàn muốn thì nâng giá lên, ai trả cao người đó được. Kế tiếp, đội trưởng sẽ đem tiền đấu giá được từ trang bị và linh thạch chia đều làm 25 phần rồi gửi cho mỗi một thành viên. Nói vậy các thím đều ok rồi chứ?

Ok, có thể hiểu, lâu chủ giải thích rất tốt, quả không hổ là đội trưởng nam thần sắc bén trầm ổn lại cơ trí.

Ừm ừm, quá khen.

Nói tiếp, tôi đem linh thạch chia làm 25 phần, chuẩn bị giao dịch cho các thành viên trong đoàn, nhưng khi tiến hành giao dịch cho B, quả nhiên hần lại làm trò.

Khửu khửu, tôi biết ngay mà.

B mở mic, thanh âm lành lạnh thanh thanh, phi thường cao cao tại thượng: “Cậu đưa linh thạch của tôi cho S.”

Tôi một câu cũng không hỏi, trực tiếp chọn S để tiến hành giao dịch.

Bởi vì tôi sợ nếu mình lẩm miệng hỏi thừa một câu sẽ bị B chọc đến mức không còn thiết sống nữa.

Nhưng mà, dù tôi không lẩm miệng thì người khác cũng sẽ! Sau khi B nói xong, có một thành viên vô tâm vô phé lên tiếng nói giỡn với hần: “Cậu để S quản lý tiền sao?”

B nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ừ, linh thạch quá nặng, lười mang.”

Tên vô tâm vô phế kia nghe thế liền cười to lên: “Ha ha ha ha ha người anh em thật biết nói đùa!”

Tôi thì ghen một búng máu nơi cổ họng: “...”

Bốc phét! Bốc phét! Bốc phét!

Tôi nhắc lại một lần nữa, đây là game bàn phím có được không! Linh thạch là giả! Cho dù có mang theo mười tỷ miếng cũng không hề nặng đâuuuuuuuuuu!

Nhưng mà cứ như chê tôi hôn mê không đủ sâu, đúng lúc này S lại dùng giọng điệu ôn nhu mà bổ sung thêm một câu: “Ba lô của em ấy trông không, ngoại trừ một thân trang bị và vũ khí ra thì cái gì cũng không lấy, đều để hết ở ba lô của tôi.”

B lạnh lùng mà lẫn thêm vài phần đắc ý hừ một tiếng.

S ngọt ngào lại mang theo sủng nịch mà cười một tiếng.

Trong nháy mắt tôi cơ hồ chết hân.

Toàn thế giới ời, tạm biệt.

Lầu 284: Thật sự đệ nhất thánh rồi...

Lầu 291: Tôi có chút nghĩ không ra, B như vậy thì vì sao S còn một lòng một dạ với hân thế, hơn nữa S lại là thổ hào, phỏng chừng trong game sẽ có không ít người theo đuổi đi, B điên khùng đến vậy mà S vẫn không đổi người? Hay là B ở ngoài rất đẹp? Về sau bọn họ vẫn ở bên nhau à? Đề nghị lâu chủ bật mí.

Lầu 303: Lầu trên không hiểu rồi, vị S kia, có thể là M.

3. Quyển 1 - Chương 3: Lần Đầu Lâu Chủ Nghe Được Chuyện Npc Còn Có Giọng Nói Đây

Lầu 317 (lâu chủ trả lời): @Lầu 291, bọn hân luôn ở bên nhau, hiện tại vẫn thế, hơn nữa tình còn chắc hơn cả vàng, như keo như sơn, có xé cũng không ra được. Tôi đoán bọn hân cũng sắp đi Châu Âu kết hôn rồi đấy.

Lâu chủ tiếp tục tám.

Trước toàn nói về chuyện đánh phó bản, hôm nay cho anh em theo dõi topic đổi vị chút, nói chuyện khác nhé.

Chính là một thời gian trước đây, phiên bản mới của game này mở ra hệ thống nông trại, nhân vật game có thể dùng linh thạch để mua phòng ở trong trò chơi, song mỗi nhân vật chỉ có thể mua một căn. Trong game có năm thành chính, mỗi thành đều có một khu vực dành cho nhà cửa và vườn tược, sau khi tiến vào khu vực này, người chơi có thể thông qua bảng biểu để chọn nông trại của mình hoặc bạn bè mà tới tham quan.

Trong hệ thống nông trại có rất nhiều hoạt động thú vị, người chơi có thể bố trí đồ gia dụng, trồng cây, nuôi heo, quét tước vệ sinh, nấu cơm, ngủ nghỉ, tưới hoa, mang chim đi dạo ở những nơi tĩnh mịch hoặc chơi đàn hay là đánh cờ, vân vân và mây mây... Tóm lại, các thím có thể hiểu nôm na là tất cả những gì người cổ đại có thì chỗ này đều có. Người chơi làm các hoạt động trong nông trại có thể tăng buff, tỷ như ngủ trong nhà sẽ tăng giá trị sinh mệnh với hạn mức tối đa một giờ, chơi cờ ở nhà có thể khôi phục 10 điểm nội lực mỗi giây trong một giờ liên tiếp, hơn nữa mỗi ngày hệ thống còn cho vay một ít nông trại để làm nhiệm vụ hằng ngày, hoàn thành là có thể nhận thưởng rồi.

Vốn dĩ tôi cảm thấy hệ thống này được thiết kế rất là thú vị.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó tôi liền phát hiện, hệ thống nông trại quả thực chính là thiên đường để B tác oai tác quái.

Ngay từ đầu, việc mua nhà và trang viên ở đâu cũng đã trở thành một vấn đề.

Việc này làm khó cho S, nếu nhân vật của hắn là một sinh vật sống thì có lẽ sẽ bị B quây đến mức hói hết cả đầu.

Hệ thống nông trại vừa được tung ra, mỗi ngày B đều lôi kéo S đi xem phòng, ngay cả hoạt động bang hội cũng không tham gia, cả hai đi sớm về tối, cưỡi ngựa bốn ba qua lại giữa năm cái thành lớn trong game. Trong khoảng thời gian đó, tôi đột nhiên ý thức được một vấn đề, đó là cho tới tận bây giờ, cả hai người bọn hắn dường như chưa từng offline.

Khi tôi online, bọn hắn đã ở thành chủ xem phòng, khi tôi out game, bọn hắn đổi sang một thành chủ khác xem phòng... Bất kể là tôi vào game lúc nào thì bọn hắn cũng đều đang ở đó, điều này vĩnh viễn không hề thay đổi.

Nhìn bọn họ giằng co như vậy vài ngày, tôi thật sự không nhịn được nữa, lại nói, tôi cũng có chút đồng tình với S, bởi vì người giữ trò vĩnh viễn là B, chẳng qua S tính tình quá tốt nên mới phối hợp mà thôi, mức độ quái dị so ra kém B nhiều lắm. Vì thế cho nên tôi liền gọi hai người bọn hắn vào tổ đội, hỏi: “Còn chưa chọn xong phòng ở à? Tôi thấy các ông chạy qua chạy lại ở các thành lớn đã mấy ngày.”

S đáp: “Vẫn chưa, chúng tôi vẫn đang tìm kiếm.”

Tôi cảm thấy có thể là S có phần bất đắc dĩ, cho nên đã lên tiếng nói giúp hắn vài câu: “Tùy tiện chọn một chỗ là được rồi, kỳ thực cũng na ná nhau thôi.”

B thế nhưng khá là mất hứng: “Mua nhà, chuyện lớn như vậy lại có thể tùy tiện được sao?”

Tôi rơi vào trầm mặc: “...” Thực xin lỗi, tôi quên ông lớn ngài đây là muốn đích thân vào ở.

S dỗ dành: “Bảo bối nói đúng, chúng ta cứ từ từ xem, không vội.”

Sau đó B bắt đầu không coi ai ra gì mà thảo luận với S: “Nhà ở thành này đều nhìn ra sông, phong thủy không tốt lắm.”

Vì thế, tôi cứ dựa theo lối tư duy của hắn mà nửa đùa nửa châm chọc một chút: “Thực ra ven sông cũng rất tốt, cửa phòng nhìn ra sông, cậu có thể nằm trong phòng ngủ mà ngắm phong cảnh, hay là cứ mua lấy một căn đi.”

Ha ha ha ha ha ha tôi thực là vui tính!

Song, B lại thần nhiên bác bỏ đề nghị của tôi: “Bờ sông có khuyết điểm của bờ sông, mùa hè nhiều muỗi, mùa đông lại ẩm thấp lạnh lẽo.”

Tôi lại rơi vào trầm mặc thêm một lần nữa: “...”

Lầu 328: Ha ha ha ha mức độ của cái phiền toái này quả thực gấp ba lần so với việc mua nhà thông thường rồi đấy!

Lầu 333: Vốn là xót thương cho lâu chủ, hiện tại không hiểu vì sao lại bắt đầu thương cảm cho thím S rồi, đi sớm về tối hầu hạ đối tượng trên mạng chọn nhà trong game...

Lầu 346: S không có gì cần phải thương xót cả, một bên nguyện đánh một bên nguyện ăn đòn mà thôi.

Lầu 360 (lâu chủ trả lời): Sau đó hai người kia liền thảo luận công khai, nói thật, tôi có chút hiếu kỳ đối với trình độ tác oai tác quái của B, cho nên một khi bọn hắn không đuổi tôi liền dứt khoát ở lại hóng xem.

S: “Nhìn tới nhìn lui anh cảm thấy phòng ở thành XX vẫn thích hợp nhất, khí hậu cũng tốt, bốn mùa đều như là tiết Xuân.”

B: “Không tốt, giọng điệu của NPC bên đó em nghe không hiểu.”

Lâu chủ thân là kẻ lần đầu tiên nghe nói NPC còn có giọng điệu, vì thế thoáng chốc sợ đến ngây người.

S: “Thế nhà ở thành XXX thì sao? NPC đều là đồng hương của em, đồ ăn cũng hợp khẩu vị của em nữa.”

B gửi đi một cái biểu tình ghét bỏ: “Bên đó cả Xuân lẫn Thu đều hay có bão cát, chung quy là thiếu nước, ở đây lại không bán mặt nạ bù nước cho da.”

Tôi:

Mày quá độc đáo nha! Thế mà còn muốn mua mặt nạ bù nước cho da ở trong game!?

Lầu 362: Ha ha ha ha ha~ B à, em không cần sợ thiếu nước đâu, em cứ lắc lắc đầu một hồi sẽ phát hiện bên em là biển rộng!

Lầu 369: Vote cho lầu trên! Ha ha ha ha!

Lầu 377 (lầu chủ trả lời): Sau đó S lại kể tên hai cái thành chủ, nhưng lần lượt bị B lấy lý do “phụ cận có khu giao dịch nên tạp âm quá lớn không ngủ ngon giấc được” cùng với “vị trí địa lý quá hẻo lánh cưỡi ngựa đi đường không tiện” mà cự tuyệt.

Tôi lặng lẽ lui đội.

Chuyện này cuối cùng được giải quyết bằng cách S và B mỗi người mua một căn nhà, quyết định mùa Xuân và mùa Thu tới ở căn nhà ven sông, mùa Hè cùng mùa Đông thì đến chỗ có toàn bộ NPC đều là đồng hương của B để tránh gió trốn muỗi.

Quyết định xong xuôi, S vui sướng tuyên bố chuyện này ở trong đoàn đội, còn gửi cho toàn thể thành viên mỗi người mười cái pháo hoa, bảo bọn họ phóng cho sướng khoái. Loại pháo hoa này ở trong game có giá chừng năm trăm linh thạch một cái, hiệu ứng khi phóng rất là lung linh, nhưng chỉ tồn tại trong chốc lát, mọi người thông thường chỉ phóng vào lúc tán gái mà thôi. Một lần sóng công kích bằng đạn bọc đường cứ thế ồ ạt bắn ra, thành viên đoàn vô cùng sôi nổi mà tỏ vẻ muốn chọn ngày lành tháng tốt tới nhà mới của S và B để chúc mừng bọn hấn một phen.

Thành viên trong đoàn của tôi, cũng diễn thiết là nhiều...

Có thể vì biết đối tượng của mình gây nhiều phiền toái, cho nên từ khi S gia nhập đoàn phó bản cố định và bang hội của chúng tôi thì luôn tặng đồ này đồ nọ cho mọi người, có khi là linh thạch, có khi là các loại tài liệu hiếm có, có khi là thức ăn cao cấp cho sửng vật, cũng có lúc lại là tiên đan... Không chỉ tặng đồ, S chơi PvP cũng vô cùng lợi hại, do đó những lúc không phải hầu hạ B hấn sẽ dắt những thành viên khác của đoàn đi đánh đấu trường miễn phí.

Mới đầu, mọi người đích thực có chút bất mãn với B, thế nhưng thật không chịu nổi thế công bằng tiền và phúc lợi đánh đấu trường mà S mang lại, vì thế dần dần chuyển sang đứng cùng chiến tuyến với S, có đôi khi còn vứt bỏ hết lễ – nghĩa – trí – tín để phát điên với hai người bọn hấn một hồi.

Mà tôi, thằng đội trưởng một phen ôm cốt một phen ngâm nước tiểu để kéo đoàn cố định lọt vào top 5, gần như hoàn toàn mất đi tiếng nói, biến thành một thứ bỏ đi.

Tôi chỉ có thể mắt mờ trừng trừng nhìn những thành viên đã từng ngoan ngoãn nghe lời dứt áo bỏ tôi mà đi. Bọn cờ hó đó thật sự nghiêm túc chọn ngày hoàng đạo, mang theo đủ loại lễ vật, đi tới cái ổ của S và B...

Bởi vì nếu vắng mặt thì quá lạc đàn, cuối cùng tôi thật đáng xấu hổ mà khuất phục trước hai tên thần kinh nọ. Chẳng những tôi theo mọi người đi mừng tân gia, mà còn xách theo một bộ câu đối đến để chúc mừng.

Thậm chí tôi đã tự tay dán lên cửa nhà cho bọn hắn.

Gía trị nông trại được cộng thêm 5.

Tâm tính thiện lương thật hay chịu thiệt.

Lầu 389: S có thể dùng viên đạn bọc đường, lâu chủ cũng có thể dùng mà, ông cũng mang lợi ra dụ đám đoàn viên đi.

Lầu 396 (lâu chủ trả lời): @Lầu 389, cảm ơn đề nghị của thím.

Nhưng mà thứ nhất là, tôi nghèo, toàn bộ linh thạch của tôi đã mang đi phát triển bang hội.

Thứ hai, tôi không biết đánh PvP, tất cả tinh lực của tôi đều dùng để nghiên cứu phương pháp dẫn dắt mọi người nhanh chóng chinh phục được phó bản.

Thím bảo tôi phải nằm thao, nằm thaooooooooo.

Lầu 403: Xem xét toàn bộ quá trình liên có cảm giác lâu chủ rất có ý kiến với S và B, những người khác hình như không có ảnh hưởng gì, cho nên mới nói đúng là oán niệm của cậu độc thân sao?! Oa ha ha ha ha

Lầu 411: Lâu chủ nhanh nhanh tìm một bạn gái (trai) mà yêu thương đi, như vậy liền có thể khoái trá mà show ân ái với nhau rồi.

Lầu 429 (lâu chủ trả lời): Tôi đẹp giai như thế này, tìm đối tượng chỉ là chuyện trong một phút giây thôi, chẳng qua tôi yêu thích cảm giác độc thân ấy mà, khừ khừ.

Tiếp tục nói về chuyện của hai người bọn hắn.

Sau khi có phòng ở, mức độ tác oai tác quái của B đã tăng theo cấp lũy thừa chỉ trong một nháy mắt.

Nói như thế nào nhỉ, cho dù trong game có hệ thống nông trại, nhưng mà ai lại có thể thật sự quản lý được vườn tược nhà của cơ chứ?

Thế mà B có thể...

Câu chuyện phải bắt đầu từ hôm ấy...

Ngày đó hệ thống nông trại cho vay vườn tược để là nhiệm vụ hằng ngày “Giết một con gà, làm món thịt gà nướng”.

Vấn đề nảy sinh ở đây là, tôi không nuôi gà mà chỉ nuôi mấy con mèo nhỏ.

(thuận tiện cảm thán một câu, cảm giác sờ mèo thật thích, dù chỉ là mèo ảo mà thôi.)

Hoàn thành nhiệm vụ giết gà này, phần thưởng chính là một trăm miếng linh thạch và một miếng mạch lạc thạch trung phẩm, tuy không phải quá nhiều, thế nhưng nếu liên tục hoàn thành nhiệm vụ trong vòng ba mươi ngày, sẽ được thưởng thêm một bao quà lớn. Cái tôi muốn chính là phần quà kia, cho nên không thể gián đoạn việc làm hằng ngày.

Vì thế tôi đi hỏi trong đoàn có ai nuôi gà hay không, nhưng đoàn viên cũng muốn làm hằng ngày, gà nuôi cơ bản đều đã giết sạch, không có thừa để san sẻ cho tôi.

Đúng vào lúc ấy, có một thành viên trong đoàn nói gà mà hấn vừa giết là mượn từ chỗ S, trong nông trại của S có hơn mười con gà, tôi có thể qua đó vay tạm một con.

Tôi lên YY gọi S một hồi nhưng hấn không để ý đến tôi, có thể là hấn đang bận.

Chỉ là gà trong game mà thôi, tôi nghĩ trước mắt cứ giết một con sau đó sẽ nuôi rồi trả lại hấn cũng được, dù gì thì tôi và những bạn bè thân thuộc khác đều để cho nhau tùy tiện ra vào nông trại của mình, tài nguyên hiển nhiên sẽ dùng chung. Vì thế tôi lập tức đến thành chủ, mở danh sách nông trại của bạn tốt ra, trực tiếp chọn vào nhà S và B.

Phải biết, nhà của người chơi không có cửa, game cũng không tả thực đến mức có thể khóa cửa kéo rèm này nọ, chỉ cần nhân vật đã là bạn tốt của nhau thì liền có thể trực tiếp đi ra đi vào...

Vì thế cho nên thật sự là tôi không cố ý...

Khi tôi xông vào nhà bọn hấn, S và B đều không mặc trang bị trên người, à, nói đúng ra là nhân vật game của cả hai đều trần như nhộng và nằm ở trên giường.

Không, chính xác là S nằm trên người B.

Tâm tình của tôi lúc ấy, thật sự không cách nào có thể dùng từ ngữ để miêu tả lại được... Tuy rằng game này không bổ sung thêm động tác hai nhân vật “chịch chịch chịch” nhau, thế nhưng liên tưởng đến phong cách hành sự lúc bình thường của hai người, tôi lập tức đoán được bọn hấn đang làm cái mẹ gì!

Trò chơi này, bọn hấn chơi đến là chân thực, tôi thật sự phục rồi.

Vừa thấy tôi xuất hiện, B lập tức nhảy xuống khỏi giường, mặc trang bị vào trong nháy mắt.

Bởi vì hấn làm bộ quá giống, cho nên trong khoảnh khắc đó đầu óc tôi thế nhưng phi thường quái dị mà thật sự sinh ra cảm giác xấu hổ. Tôi vò đầu bứt tóc, lên tiếng cáo lỗi với B: “Thực xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu.”

B gửi đi một cái biểu tình tức giận, sau đó nói: “Sau cậu vào nhà mà không gõ cửa!?”

Tôi: “...”

Trò chơi này còn đặc biệt thiết kế cửa sao!?

Tôi thu lại lời xin lỗi vừa rồi!

4. Quyển 1 - Chương 4: Con Đường Giết Gà Dài Dằng Dằng

Lầu 442:Lầu chủ phá hỏng chuyện tốt của người ta nha~ ha ha ha ha!

Lầu 457: Lầu chủ cẩn thận đau mắt hột đấy!

Lầu 471 (lầu chủ trả lời): Tôi bị B rống đến mức ngu luôn, tuy rằng hấn chỉ đánh chữ thôi, thế nhưng tôi dường như có thể cảm giác khí tức phẫn nộ, cuồng bạo cơ hồ muốn lôi tôi ra đánh một trận xuyên thẳng qua màn hình mà tới.

B tất nhiên không chịu buông tha: “Cậu có biết gõ cửa không? Bình thường lúc cậu vào nhà người khác cũng không gõ cửa à?”

Tôi: “...”

Đúng lúc ấy, S đi ra hoà giải. Hấn đã mặc trang bị vào, đi đến bên cạnh B làm động tác ôm sau đó bắt đầu dỗ vợ của mình: “Bảo bố đừng tức giận nữa, đội trưởng cũng không phải là cố ý.”

B: “Ha ha.”

S tiếp tục dỗ: “Hôm qua thương thành lại có thêm quần áo mới, mua cho em mỗi màu một bộ được không?”

B hỏi lại: “Mỗi màu một bộ?”

Tôi: “...” Mày cũng cảm thấy mình rất ăn chơi có đúng không hả?

S vội vàng sửa miệng: “Không, mỗi màu hai bộ, thay ra giặt sạch lại dùng.”

B vừa lòng: “Ừm.”

Tôi: “...” Quần áo ảo thế mà phải giặt! Tôi nghĩ về cái rồn vũ trụ này quá đơn giản rồi!

S: “Vay bảo bối không giặt nữa?”

B gửi đi một cái biểu tình trợn mắt, nói: “Bỏ đi.”

Tôi như được đại xá.

Sau đó B lại nói với tôi: “Vay cậu bổ sung một lần gỗ cửa đi.”

Tuy rằng trong lòng có hơi ủy khuất, nhưng tôi không phải loại người ưa sinh sự, hướng chỉ một đoàn cố định, quan trọng nhất chính là vui vẻ hòa thuận với nhau. Vì duy trì sự đoàn kết của đội ngũ, tôi lập tức thối lui ra ngoài vị trí cửa phòng, nhịn nhục mà gõ xuống mấy hàng chữ ở kênh phụ cận: “Cốc cốc cốc... Gõ thế này à?”

B: “Ừ.”

Vì thế cho nên tôi chỉ đành tiếp tục kiên trì mà gõ chữ: “Cốc cốc cốc, B ơi~ Cốc cốc cốc, B à~ Cốc cốc cốc, B có nhà không~.”

B: “Được rồi, vào đi. Cậu đến có chuyện gì?”

Tôi hít sâu một cái, nhịn xuống xúc động muốn đập máy tính, càn cách mà gõ lên bàn phím: “Tôi muốn vay gà để làm nhiệm vụ hằng ngày, mấy hôm nữa nuôi được sẽ trả lại cho hai người.”

Lầu 480: Ha ha ha ha gõ cửa trên kênh phụ cận! Lâu chủ cũng thực là ủy khuất!

Lầu 485: Không hiểu sao lại nhớ tới The Big Bang Theory(*) ...

(*) The Big Bang Theory (Vụ Nổ Lớn) một series phim kể về những câu chuyện hài hước, hóm hỉnh của 4 chàng trai tài giỏi nhưng được xếp vào dạng một sách. Họ thường dành thời gian hoàn thiện những dự án cá nhân, chơi điện tử, cùng nhau xem phim khoa học viễn tưởng và đọc truyện tranh. Tóm lại là những anh chàng sống trong ảo tưởng đến mức buồn cười:v

Lầu 496: Nhưng là cuối cùng lâu chủ cũng có thể bắt được gà rồi, ài~ muốn giết một con gà cũng chẳng dễ dàng gì.

Lầu 508 (lâu chủ trả lời): Nếu các thím cho rằng sau khi trải qua những ly kỳ khúc chiết này, tôi liền thuận lợi lấy được gà, vậy các thím đã sai rồi.

Các thím hoàn toàn không biết gì về tên lập dị kia cả.

Tôi vừa nói ra chuyện vay gà, B mới được dỡ dành xong lập tức lại mất hứng: “Tại sao lại đến vay gà nữa? Vừa rồi mới cho vay một con mà.”

Tôi cường điệu một chút: “Mấy ngày nữa nuôi xong nhất định tôi sẽ trả.”

B không nói gì, quay đầu dẫn đường cho tôi đi vào vườn rau.

Không thể không nói, S và B đã bố trí hệ thống nông trại của cả hai đặc biệt tỉ mỉ, trong phòng gia cụ đều là những thứ đắt giá ở thượng thành, bài bố đặc biệt dụng tâm, hơn nữa vườn rau cũng được quy hoạch rất

được, một nửa trồng trọt, một nửa nuôi gia súc gia cầm. Ở nửa bên vườn dùng để trồng trọt có rất nhiều đồ ăn, ngay ngắn mà xếp thành vài chục luống, mỗi luống lại có vài chục cây hoa màu đủ loại: có ngô, ớt, cải trắng, hành họ, bí đỏ, cà chua... Mà khu vực nuôi gia súc gia cầm cũng có hàng rào cao phân cách, ở trong là gà, trâu, dê, heo... Quả thực hết như định sống qua ngày đoạn tháng ở trong game.

Tuy tôi vẫn cảm thấy hai người bọn hần bệnh cũng không nhẹ, nhưng nhìn một màn này cũng nhin không được mà nảy sinh vài phần nể phục...

Bởi vì muốn quy hoạch được nông trại như vậy, phải hao tổn rất nhiều tinh lực, hơn nữa theo như tôi biết, bọn hần chưa bao giờ tìm người luyện thay.

B mở cửa chuồng gà ra, nói với tôi: “Cậu tự vào mà bắt đi.”

Vì thế tôi liền ngay thơ khờ dại đi vào bắt gà.

Tôi tùy tiện bắt một con đang đứng ở gần đó nhất.

Nhưng mà B lại đột nhiên hô lên: “Không được bắt Tiểu Hắc, đổi con khác đi.”

Tôi buông tay, đi bắt một con gà khác.

B lại nói: “Tiểu Hoàng cũng không được, đổi đi.”

Lúc ấy tôi đã cảm thấy có phần không ổn, nhưng vẫn kiên trì đổi sang con khác.

Lần này, dấu chấm than B gõ gần như muốn bắn ra khỏi màn hình: “Tiểu Bông Lau càng không được!!!!”

Tôi khẽ cắn môi, thả Tiểu Bông Lau thần cmn thánh kia xuống, hỏi B: “Cậu đặt tên cho tất cả các con gà à...”

Ngay sau đó, S cuồng bảo vệ vợ bỗng nhiên xuất hiện, dường như tôi có thể nhìn thấy được vẻ mặt khó xử của S ở bên kia màn hình máy tính.

S nói với tôi: “Hay là, đội trưởng, tôi giúp ông vay gà ở chỗ khác nhé? Mấy con gà này vợ tôi nuôi đã một thời gian, có lẽ nuôi đến mức nảy sinh tình cảm... Con gà cho Tiểu X ban này chẳng qua là hôm qua mới ấp nở thành, nên mới dễ dàng cho đi.”

Trong nháy mắt, tôi liền khôi phục tinh thần: “Ồ.”

Giết gà thật sự quá khó khăn.

Nói thật, trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi đã hoàn toàn không nghĩ tới việc vay gà của B nữa, tôi chỉ muốn nhanh chóng được giải thoát khỏi bầu không khí xấu hổ này...

Nào ngờ, B thế nhưng không đồng ý, còn lập tức ra tay bắt một con gà giao dịch cho tôi, hoàn toàn không để tôi có thời gian gõ chữ từ chối, đã nói: “Cậu lấy con này đi.”

Ngồi trước còm biu tơ, tôi đã vã đầy mồ hôi lạnh: “Không được, không được, tôi đi hỏi vay người khác...”

B: “Không, cậu nhất định phải cầm.”

Tôi: “...”

B: “Tôi biết, các cậu đều cảm thấy tôi giống bệnh nhân tâm thần, nhưng mà tôi không có bệnh.”

Tôi vội vàng phản bác: “Bọn tôi không cảm thấy cậu tâm thần đâu, cậu rất tốt mà.”

Còn muốn tôi nói như thế nào nữa đây...

“Đúng vậy, tôi cảm thấy cậu rất giống bệnh nhân tâm thần” ... Đây không phải là kiếm chuyện đánh nhau à?

B lạnh lùng: “Nếu không nghĩ thế, vậy cậu vay gà đi.”

Vì thế tôi nhận lấy con gà.

Bởi vì, theo cái tư duy logic của hần, nếu tôi không nhận gà thì có nghĩa tôi đang nghĩ hần thần kinh!

Trời cao đất giày ơi!!! Tôi chỉ là muốn giết một con gà làm nhiệm vụ hằng ngày mà thôi, vì cái gì phải dày
đọa tôi xuống cái loại địa ngục A Tỳ như vậy!!!

Lầu 517: Ha ha ha ha ha~ Con đường giết gà của lầu chủ dài đằng đẵng! Quả thực là không có điểm cuối
cùng!

Lầu 526: Vì xem lầu chủ giết gà, tôi đã lặn lội ở cái topic này những hai ngày...

Lầu 532 (lầu chủ trả lời): Tôi tiếp nhận giao dịch của B, trong ba lô liền có thêm một con gà.

Trong mắt của tôi, con gà đó không có bất cứ điểm khác biệt nào so với những con gà khác ở trong game.

Thế nhưng B lại đặt tên cho nó, gọi là Cô Cô Đầu, B còn nói với tôi rằng nó phi thường kén chọn, chỉ thích
ăn thức ăn gia cầm cao cấp, hơn nữa sáng sớm mỗi ngày đều sẽ gáy vang.

Có được gà, tôi liền nói với bọn hắn: “Cảm ơn... Vậy, tôi đi trước nhé?”

B thân nhiên đáp: “Đi đi.”

Lúc này S lại nhìn ra, thấy tâm tình vợ mình không tốt, vì thế liền chạy tới ôm B, nói: “Bảo bối, anh làm
bánh trôi ủ rượu mà em thích nhất nhé, thế nào?”

Ở đây, lầu chủ phải nói rõ một chút, bánh trôi ủ rượu là một món ăn vặt sau khi người chơi sử dụng kỹ năng
“Nấu nướng” chế biến nguyên liệu sơ cấp tạo thành. Loại đồ ăn này có thể tăng buff, nâng cao tính kháng
băng lên 30 điểm và duy trì trong một giờ liền tiếp, thường được ăn trước khi đánh phó bản, chứ thời điểm
không có việc gì cũng chẳng có ai lại nhàn rỗi mà ăn nó cả.

Kết quả, B đáp: “Em tự làm, anh làm không thể nuốt được.”

Tôi: “...”

Không phải chứ, bánh trôi ủ rượu ở trong game chẳng phải đều giống nhau sao? Lẽ nào còn tồn một loại
kỹ năng đặc biệt khác?

Hiển nhiên tôi vẫn không thích ứng được với công phu diễn kịch của bọn hắn...

S gửi đi một cái mặt cười, nói: “Được được, vợ nấu là ngon nhất rồi, vậy ăn xong anh sẽ rửa bát, được
không?”

Lầu chủ lặng lẽ đi ra ngoài.

Các thím à, tôi chơi cái game này đã mấy năm, cho tới bây giờ còn chưa thấy được loại vật phẩm tên là
“bát” đâu.

Tôi phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Lầu 540: Lầu chủ mau đi giết gà đi, nấn ná làm cái mẹ gì đâu!

Lầu 551 (lầu chủ trả lời): Xấu hổ quá, có lẽ phải khiến cho thí chủ @Lầu 540 thất vọng rồi...

Tôi mang theo con gà vừa vay trở về nông trại của mình, thả nó ra khỏi ba lô, nhìn thật kỹ một hồi lâu.

Đây không phải là một con gà bình thường...

Nó chính là Cô Cô Đầu “Miệng chỉ thích ăn thức ăn cao cấp hơn nữa mỗi sáng còn gáy gọi bình minh!”

Nghĩ tới bộ dáng không nữ của B và biểu tình khó xử của S, tôi liền nảy sinh một loại cảm giác tội lỗi không
hiểu vì đâu.

Sau đó tôi đút cho Cô Cô Đầu một phen thức ăn gia cầm cao cấp, rồi mới cất nó vào ba lô
Tôi cảm thấy mình đã bị S và B lây bệnh, loại bệnh tâm thần này thật sự là quá quá quá đáng sợ rồi!

Lầu 560: Cạn lời! Thật sự đã cạn lời! Để xem cảnh giết gà mị đã theo dõi topic suốt hai ngày hôm nay, kết quả lâu chủ thế nhưng không nở giết!?

Lầu 567: Ha ha ha ha ha~ Lâu chủ, thím nhanh chóng trả con về cho người ta đi!

Lầu 582 (lâu chủ trả lời): @Lầu 567, tôi đã thực sự trả về...

Sau khi cất gà vào ba lô, tôi đi làm một ít nhiệm vụ hằng ngày khác, kể đó lại đi hỏi chỗ vay gà một lượt, cuối cùng hỏi được đội trưởng của đoàn phó bản ở cách vách, giết xong liền hoàn thành nhiệm vụ.

Tôi mua hai mươi quả trứng gà để vào chuồng gà trong nông trại của mình, chậm rãi chờ chúng nó nở.

Thế là từ nay, tôi không bao giờ bị chi phối bởi nỗi sợ khi đi vay gà nữa...

Xong đâu đó, tôi gõ chữ trên kênh tán gẫu riêng với S, hỏi hân: “Các ông đang làm gì đấy?”

S nói: “Tôi hầu vợ ngắm phong cảnh.”

Tôi: “Khi nào ông rảnh thì một mình trở về nông trại một chút, tôi trả con gà kia cho ông, tôi không giết nó, vay được của người khác rồi.”

S gửi tới một cái mặt cười: “Ông trực tiếp đi vào là được, tôi không về đâu.”

Ta: “Ừ.”

S còn nói: “Cám ơn đội trưởng.”

Tôi: “Không cần khách khí.” Người anh em, ông sống cũng không dễ dàng gì.

Sau đó tôi chạy đến nông trại nhà bọn hân, thả Cô Cô Đầu về lại chuồng gà, cuối cùng nhịn không được mà làm động tác vuốt ve với nó, gõ mấy chữ ở trên kênh phụ cận: “Anh biết vì sao chú mày tên là Cô Cô Đầu rồi, anh cảm thấy cái mào của chú mày so ra to hơn những con gà khác một chút đấy (*).”

(*) Cô Cô Đầu = Đầu cú, đầu cú thì đương nhiên to hơn đầu gà rồi

Gõ xong dòng chữ nọ, tôi cảm thấy mình hiển nhiên đã biến thành một thằng thần kinh...

PS: Nhất định có người tò mò, vì sao lâu chủ chấp nhất với nhiệm vụ hằng ngày như thế, không làm được thì bỏ, không phải sao? Đáp án vẫn như cũ, lâu chủ nghèo! Các thím không biết làm một bang chủ của bang hội PvE kiêm top năm khai hoang phó bản là việc đốt tiền tới mức nào đâu. Mỗi ngày tôi đều phải dùng linh thạch để mở ra các loại hoạt động trong bang, mang tới phúc lợi cho thành viên bang hội. Tất cả tài liệu cùng bảo vật có ích, tôi đều bỏ vào trong kho hàng bang hội để mọi người tùy tiện lấy dùng, người mới gia nhập vào bang tôi còn tặng nguyên một bộ trang bị sơ cấp và tọa kỵ trung phẩm cùng với đan dược tăng kinh nghiệm. Kết quả, trên người lúc nào cũng không có đến một trăm linh thạch, nghèo đến cảm động cả đất trời mà, nếu không phải thổ hào Phó bang và thổ hào S luôn thay tôi cho mọi người lợi ích, có lẽ tôi sẽ phải chạy ra hè phố của thành chủ mà ăn xin.

Được rồi, không ôn nghèo kể khổ nữa, kể nào đã từng làm bang chủ thì đều hiểu được cả thôi, tóm lại áng văn hồi tưởng – chuyện giết gà của lâu chủ chính thức kết thúc, giờ này ngày mai không gặp không về, lâu chủ sẽ tiếp tục tám nhảm về những vụ việc phát sinh trong phó bản.

5. Quyển 1 - Chương 5: Phó Bang Chủ! Chạy Mau!

Lầu 613 (lầu chủ trả lời): Bà con cô bác lớn bé già trẻ đang hóng topic thân mến, xin chào, hôm nay lầu chủ muốn kể cho các thím về chuyện B ngủ trong phó bản.

Sự tình là như vậy.

Trong đoàn của chúng tôi, có một DPS vô cùng lợi hại, chúng ta tạm gọi hần là D(1) đi, trước đó một thời gian D thu nhân một nữ đồ đệ rất dễ thương, rất đáng yêu, gọi tắt là M(2). M chơi một acc nữ vô cùng đẹp xinh lung linh lộng lẫy. Mỗi ngày M và D đều ôm ôm ấp ấp bé bỏng bỏng, D bị sự đáng yêu của nữ đồ đệ thu phục đến mức sinh hoạt cũng không cách nào tự gánh vác, cảm thấy mùa xuân của mình có thể đã tới rồi. Một ngày hần mang theo đồ đệ tới tìm tôi, nói muốn để đồ đệ vào đoàn đánh phó bản kiếm trang bị tốt một lần.

(1) D = DPS

(2) M = Mọii mọii

Thành viên của đoàn cố định muốn mang theo tình nhân hay bạn bè thân thiết, cơ bản tôi đều đồng ý, mà những người khác cũng không có ý kiến gì, bởi vì trong đoàn rất nhiều người muốn dắt bạn theo, hơn nữa ngày đó trước khi vào trận đoàn lại có người vắng mặt, cho nên tôi ok để M gia nhập đoàn.

Nhưng mà em gái này vừa xuất hiện ở trong đội ngũ, tôi liền choáng váng.

Bởi vì tên cô bé thế nhưng lại là “Tao muốn cưới quần” ... Dù sao hiện tại M đã không còn chơi nữa, lầu chủ đánh bạo tiết lộ ID hần cũng không có vấn đề gì đâu.

Tôi gõ chat mật với D: “Người anh em, đồ đệ này của ông là... là nam à?”

D như đã định liệu từ trước: “Nhất định là nữ.”

Tôi: “Ông đã bao giờ nghe giọng em ấy chưa?”

D: “Chưa, nhưng tôi có thể cảm giác được.”

Tôi: “Ha ha.”

D tràn đầy tự tin: “Mấy năm nay, acc nữ ra vẻ dễ thương đến không chê vào đâu được đều là đàn ông đích thực, đáng yêu lại có vài phần đáng khinh mới là em gái chân chính, bạn hiền à.”

Tôi: “...” Đây không phải là nguy biện bậy bạ đấy chứ hả!?

Thế nhưng, M thuộc dạng gốc gác dễ thương đến phi thường tiêu chuẩn, tuy vào lúc chỉ huy tôi đã đặc biệt chiếu cố M, nhưng em ấy vẫn phạm vào vô số sai lầm nho nhỏ, vì thế cho nên việc đánh phó bản cũng không quá thuận lợi. Thân làm T chính, S bị chết rất nhiều lần, cơ bản đều là tại M gây ra. Ở hai lần đầu tiên khi S về châu ông vải, B không lên tiếng, chỉ lập tức dùng kỹ năng sống lại cứu S đứng lên, nhưng mà đến lần thứ ba S ngỏm, B liền bùng nổ, trực tiếp mở mic hỏi: “Người mới kia có biết chơi hay không đấy?”

M gõ chữ: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

B vẫn không chịu bỏ qua: “T chính chết nhiều lần, đều vì cô cả đấy.”

S liền đứng ra hoà giải: “Anh không sao, bảo bối đừng có giận.”

B nhẹ giọng nói: “Thấy anh chết em khó chịu.”

Đúng lúc này lại có một đoàn viên dư hơi chen mỗ vào: “Chẳng phải là có thể sống lại đấy sao.”

B vừa nghe thấy vậy lập tức nổi giận dùm dùm: “Dù thế thì tôi vẫn đau lòng! Bị chết lại không phải người đàn ông của cậu!”

Đoàn viên: “...”

S thấp giọng cười, trong tiếng cười có mang theo một loại cảm giác cưng chiều sâu đậm, tựa hồ cảm thấy B thực đáng yêu.

Vì thế B liền chuyển nòng súng quay sang phía S: “Còn cười, anh cười cái gì hả! BOSS phóng bạo kích thể mà anh không mở giảm thương! Không có giảm thương căn bản em không đủ sữa cho anh!”

S vẫn cười: “Hê hê hê, lần sau nhất định anh sẽ mở, anh sai rồi.”

B liền trầm mặt.

Toàn bộ thành viên trong đoàn cứ như vậy mà bất ngờ bị hai người bọn hắn phóng cho một cái bạo kích.

Có người thích đùa còn làm trò tự sát tại chỗ, công bố mình là cầu độc thân bị trọng thương, những thành viên khác cũng sôi nổi học theo, chết lán đầy đất, chỉ còn tôi và Phó bang chủ là sừng sững không hề ngã xuống.

Phó bang chủ vẫn luôn trầm ổn nghĩ nghĩ một rồi, sau cùng cũng tự sát, còn đặc biệt nói với tôi: “Đến nằm cạnh tôi đi.”

Tôi giẫm lên thi thể Phó bang chủ, nhảy nhảy vài cái, sau đó nói: “Đừng đùa nữa được không, nhanh chóng đứng lên thu dọn tàn cuộc đi, trị liệu buff, mọi người tập trung nấp sau T, chờ khi tôi hô một tiếng “né” thì tất cả cùng nhảy ra sau nhé. Rõ cả hay chưa, nếu rồi, vậy T chính liền kéo quái đi.”

Trước khi kéo quái, B lại lo lắng mà dặn dò người mới một câu: “Người mới kia, cô nghiêm túc chút đi.”

M vội vàng đáp: “Được, được.”

S thâm tình đi qua ôm lấy B: “Bảo bối, anh phải đi kéo quái.”

B: “Không được chết nữa.”

S gửi đi một biểu tình hôn môi, nói: “Ừ, lần này khẳng định sẽ còn sống trở về.”

Trong thoáng chốc, tôi đặc biệt được nhìn thấy một màn sinh ly tử biệt trước lúc ra chiến trường...

Một đường gian nan đánh qua hai cửa BOSS, thời gian tương đối chậm, vì thế khi bị người mới dễ thương hãm hại, tinh thần của những thành viên còn lại đến có chút Down. Hơn nữa, con BOSS thứ ba lại có một kỹ năng vô cùng đáng ghét, nó sẽ bất ngờ phóng debuff(*) lên người chơi, loại debuff này tựa như bom tấn ném lên người game thủ vậy, phải nhanh chóng rời xa những người chơi khác, nếu không sẽ diệt đoàn.

(*) Debuff: buff tính trạng xấu

Có lẽ các thím cũng đoán được rồi đấy, M lại gây họa.

Lần đầu tiên cô bé trúng chiêu...

Tôi khàn giọng gào thét tên M trên YY: “Tao muốn cưỡi quần! Tránh ra! Tránh ra!”

Thình thịch một tiếng, cả đoàn dứt cước.

M: “Thực xin lỗi, đội trưởng, em không kịp phản ứng hu hu hu.”

Lần thứ hai cô bé trúng chiêu...

Tôi: “Tao muốn cưỡi quần! Lại dính chương!”

Thình thịch một tiếng, toàn đoàn gục xuống thêm lần nữa.

M: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi! QAQ Lần sau nhất định sẽ không sao, em dùng danh dự của sư phụ ra đảm bảo.”

Lần thứ ba, M và Phó bang chủ đồng thời trúng chiêu.

Tôi: “Tao muốn cưỡi quần! Phó bang chủ! Chạy mau!”

Lúc này M thật sự thuận lợi rời khỏi đám người.

Nhưng mà, thổ hào Phó bang ngày thường vẫn luôn sắc bén trầm ổn thanh cao bình tĩnh, ngay trong khoảnh khắc thành công đã cận kề, lại mang theo debuff đứng ngốc ở trong đám người, bất động như núi...

Thình thịch một tiếng, toàn đoàn bị diệt lần thứ ba.

Tôi cũng bùng nổ theo: “Phó bang chủ, ông làm sao đây?”

Phó bang thanh cao bình tĩnh trầm mặc một hồi, sau mới gõ chữ trình bày: “Thật có lỗi, cười đau ruột quá, quên ấn phím.”

Tôi: “...”

Phó bang chủ tiếp tục gõ chữ: “Ông muốn cởi quần, vì sao tôi lại phải chạy?”

Tôi tê liệt mà ngã xuống ngay trên ghế ngồi.

Lầu 626: Cá tiền luôn, M là một mảnh công giả trang em gái, D là ngu xuẩn thụ, đừng hỏi tôi vì sao, các topic trong chủ đề bóc phốt đề luôn đi theo hướng này.

Lầu 637: Cảm giác giữa lầu chủ và Phó bang chủ cũng có mối tình âm ỉ bắt đầu được nhóm lên...

Lầu 641 (lầu chủ trả lời): Mấy lầu bên trên, các thím chính là mất hủ đi đâu cũng thấy tình gei đây à.

Kể tiếp.

Sau khi tôi bùng nổ, B cũng nổi điên theo, hấn thực sự tức giận mà nói trên kênh đoàn đội: “Tôi không đánh nữa.”

Lần này tôi hoàn toàn cảm thông với hấn, dù sao đêm cũng đã khuya, tất cả mọi người đều mệt mỏi và buồn ngủ, quả thực chịu không nổi nữa.

Nhưng trước mắt đã là con BOSS cuối cùng rồi, vì thế tôi liền khuyên nhủ B: “Thử lại một lần nữa đi? Nếu không được thì hôm nay giải tán.”

B thản nhiên trả lời: “Không thử.”

Dứt lời, hấn liền đi ra về phía cửa ra của phó bản.

Ta kêu hấn lại: “Cậu đừng đi, cứ thử một lần cuối đã, lần này Phó bang chủ sẽ khác, không cười ngây ngô như thế nữa đâu.”

Phó bang chủ phát ra một chuỗi dấu chấm lửng, khôi phục bộ dáng thanh cao bình tĩnh thường ngày.

B vô cùng mất hứng: “Tôi mặc kệ, dù sao tôi cũng đi ngủ trước đây, buồn ngủ đến mức mắt cũng không mở ra nổi nữa.”

Dứt lời, B bước đến một góc cách xa BOSS nhất, dùng một động tác “Nằm” để nhân vật của mình nằm trên mặt đất...

Toàn bộ YY đều tĩnh lặng mất mấy giây đồng hồ.

Sau đó, tên S cuồng bảo vệ vợ mới chạy như điên tới, lấy chăn bông, gối đầu ra khỏi ba lô để trang bị cho B, rồi mới dùng ngữ khí thành khẩn giải thích với chúng tôi: “Thật ngại quá, vợ tôi đúng là buồn ngủ không chịu được.”

Tôi: “...”

Cho dù có quá mức mệt mỏi, nhưng về lý thuyết mà nói, người thường cũng không thể ngủ ngay lập tức như vậy được, khẳng định trước tiên là phải thoát game, tắt máy tính, sau đó mới vào phòng ngủ rồi bò lên giường, đúng không?

Để nhân vật của mình nằm chình ình trong phó bản là có ý tứ mẹ gì đây!

Nhưng mà thôi, tôi cũng đã quen rồi, loại trình độ tác oai tác quái này cũng không khơi gợi được gợn sóng nào trong lòng tôi cả, tâm tôi chính là một mảnh bình yên, thậm chí còn lơ mơ vang lên tiếng niệm Kinh huyền ảo...

Có điều, tân thủ ngọc ngách M lại chưa từng thấy qua cảnh tượng này.

Tôi đoán, có thể là M cảm thấy B nổi giận vì bị mình làm chết quá nhiều lần, cho nên phi thường luống cuống. Thế là cô bé vội vàng mở mic.

Ngay sau đó, một giọng nam trầm thấp, mạnh mẽ, hùng hồn còn mang theo âm hưởng đàn ông nồng đậm bất ngờ vang lên: “Ấy đậu má, người anh em đang nằm trên mặt đất kia ơi, đừng có tức giận, lần đầu tiên tôi đánh phỏ bản cho nên không mấy quen tay, ngại quá hà.”

Toàn bộ kênh YY lại yên tĩnh khoảng chừng mấy giây đồng hồ.

Lúc này, thanh âm trong trẻo đậm chất thiếu niên của D cũng vang lên: “... Đồ đệ, em tắt phần mềm biến âm đi chứ.”

M: “Có mở đâu.”

B đang nằm trên mặt đất, vô cùng đúng lúc mà đánh một chữ lên kênh phụ cận: “Phụt.”

Thiếu niên ngây thơ khờ dại D trong cảm xúc bàng hoàng vì bị lừa gạt, offline ngay lập tức.

Lần này thật sự không đánh được nữa rồi, tôi đành phải tuyên bố giải tán đoàn đội, ngày mai lại đánh.

Sau đó, S vô cùng nắm chắc thời cơ mà show ân ái trước mặt mọi người một lần nữa: “Bảo bối đứng lên, chúng ta về nhà ngủ đi.”

B biểu hiện thật sự rất giống kiểu buồn ngủ đến không động đậy nổi, nhân vật game của hắn vẫn nằm trên mặt đất, còn không quên gõ chữ trên kênh phụ cận: “Buồn... ngủ... quá...”

À, quả thực tôi cảm thấy nếu buồn ngủ thì ngay cả việc ngồi trước máy tính còn lười chứ nói chi đến chuyện đánh ra ba dấu chấm lửng, diễn khoa trương quá đi mà!

S: “Muốn anh ôm em đứng lên không?”

B: “Không.”

S: “Vậy thì ngoan ngoãn tự đứng lên đi.”

B: “Ngủ ở đây một đêm cũng được, về nhà còn phải cưỡi ngựa mất một thời gian dài.”

Tôi: “...”

Mày thật sự cho rằng mình là nhân vật game đấy à, có phải định cưỡi ngựa về nông trại rồi người thực mới chịu bò lên giường đi ngủ hay không?

S: “Anh dùng áo choàng bọc em lại, lên ngựa em cứ ngủ trong ngực anh, về nhà anh sẽ đun nước rửa chân, còn giúp em đắp lưng bóp vai, thế nào?”

B: “Còn phải hát cho em nghe.”

S: “Không thành vấn đề.”

Tôi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn mấy hành vi ngược đãi cầu độc thân một cách điên cuồng của bọn hắn trên kênh phụ cận.

Đừng có như vậy mà, anh giai của tôi ơi!

Chẳng lẽ hai người chúng bây không phát hiện, bầu không khí xung quanh đã đặc biệt yên tĩnh rồi sao, mọi người cơ bản đã không còn dám mở miệng nói tiếp nữa!

Đúng vào lúc ấy, Phó bang chủ gửi chat mật đến tôi: “Game này còn có kỹ năng đun nước rửa chân?”

Tôi: “Vô nghĩa, đương nhiên không có.”

Phó bang chủ gửi tới một chuỗi dấu chấm lửng.

Tôi: “Dù sao bọn nó vẫn luôn như vậy đấy, ông chưa thể quen ngay được đâu.”

Phó bang chủ trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói: “Tôi cảm thấy bọn nó rất thú vị, có thể yêu vào đều thành như thế cả chẳng.”

Tôi: “...” Bệnh tâm thần quả nhiên sẽ lây lan.

Phó bang chủ: “Kỳ thực tôi cũng muốn đun nước rửa chân cho người khác.”

Tôi: “Vây out game đi, tắt máy tính, đi đun nước cho ba ông ấy.”

Phó bang chủ đặc biệt nghe lời, lập tức offline, cái đầu người tượng trưng cho hân ở trong danh sách bạn bè nhanh chóng biến thành màu xám, chắc là thực sự đi đun nước rửa chân cho ba ba rồi.

Lầu 649: Ha ha ha~ S và B quả thực ngọt chết, còn ngọt hơn cả kịch của Quỳnh Dao.

Lầu 654: Lâu chủ, thím là khờ thật hay là ngu giả vậy, tội nghiệp cho Phó bang chủ...

Lầu 661: Chỉ có mị đặt chú ý lên người D và M thôi sao!? Hai người đó về sau như thế nào vậy!?

Lầu 674 (lâu chủ trả lời): @Lầu 661, hình như không có về sau, tôi không chú ý tới hai người bọn họ. Chỉ biết là sau đó cả hai lại làm hòa, mỗi ngày vẫn duy trì quan hệ sư phụ cùng đồ đệ, tựa hồ không có chuyện gì phát sinh. Tôi cũng không đề cập tới vụ việc này với D, tiếp nữa bọn họ liền đồng loạt A game.

Tôi và Phó bang chủ vô cùng trong sạch, cảm ơn.

Gần đây các thím rảnh rỗi lắm hả, không có chuyện gì cũng liên tưởng tới tênh gei, trên cái thế giới này hẳn là không nhiều gei như vậy chứ?

6. Quyển 1 - Chương 6

Lầu 699 (lâu chủ trả lời): Chào mọi người, một ngày mới lại bắt đầu, hôm nay lâu chủ nên tám chuyện gì đây nhỉ?

Kể vụ toàn bộ thành viên trong đoàn cùng nhau đi ngắm cảnh và chụp ảnh màn hình lần trước vậy.

Chuyện là như này...

Có một ngày, dưới sự chỉ huy anh minh thần võ của đội trưởng nam thần, đoàn chúng tôi thuận lợi nghiền nát một phó bản 25 người, bởi vì lần chỉ huy này quá tốt cho nên đánh nhanh hơn những lần trước rất nhiều. Sau khi đánh xong, mọi người la ó kêu nhảm chán không có việc gì làm, do đó chúng tôi liền cùng đi đến một địa điểm ngắm cảnh nổi tiếng trong game, nhân tiện chụp vài tấm hình kỷ niệm.

Chúng tôi đến một môn phái tu chân, bản đồ của môn phái này được thiết kế rất long lanh, bốn mùa như Xuân, hoa lá nở đầy khắp núi đồi, còn có một tầng hoa rơi thật dày phủ trên mặt đất. Bên cạnh rừng cây có một thác nước, dưới thác nước là hai cái cầu vòng quanh năm suốt tháng không hề tiêu tan. Thêm vào đó, nhạc nền bối cảnh của nơi đây cũng phi thường lãng mạn, đích thực là thánh địa để anh em tán gái.

Đương nhiên, cũng là thiên đường để cho S và B diễn trò...

Đến nơi, đầu tiên là chúng tôi chụp một kiểu ảnh chung toàn đoàn đội, sau đó mọi người liền tản ra những chỗ khác nhau, tôi điều khiển nhân vật nhảy lên một cành cây ngồi vắt vẻo, còn người thật thì bắt đầu ăn cơm hộp lúc trước mua về.

Cảnh sắc trong game tươi đẹp hài hòa, cá và cà ở trong cơm hộp điều thật là ngon.

Đúng vào lúc ấy, quả nhiên B không phụ sự kỳ vọng của tôi, bắt đầu diễn trò ngay trên kênh tán gẫu phụ cận.

B và S rúc vào dưới một tàng cây, ngọt ngào trong chốc lát, B liền nói: “Em đói.”

S: “Bảo bối muốn ăn cái gì?”

B: “Để em xem thử trong ba lô của anh có mang theo cái gì đã.”

Nói xong, B ghé sát lại gần S, hai nhân vật game dán vào một chỗ, giống như B thật sự đang nhìn ba lô của S vậy.

Nhưng mà các thím cũng biết đấy, trong game, người chơi không cách nào có thể trực tiếp nhìn vào ba lô của một người chơi khác...

Hai nhân vật nọ dán sát vào nhau trong chốc lát, B liền bắt đầu liệt kê một đồng đồ ăn, cứ như thực sự nhìn thấy ba lô của S.

B: “Em xem nào, củ sen nấu gạo (1), vịt hoa quế(2), lòng cuộn xào giòn(3) ...”

Tôi: “...”

Tôi đoán, một là B nói bừa, hai là S vừa mới đem những thứ có trong ba lô của mình, trao đổi với B thông qua QQ hoặc là YY.

Nhưng mà các thím nói xem, nhân rồi bao nhiêu mới làm ra được mấy chuyện như thế chứ!?

B nói: “Em muốn ăn canh cá đậu phụ(4), sườn xào khoai sọ(5), phật thủ trà xanh(6), cua hấp(7) và tôm chao dầu(8).”

S: “Bảo bối, chờ anh lấy cho em.”

Nói xong, S lấy một cái bàn ra khỏi ba lô, lại lấy đủ loại đồ ăn thức uống bày lên trên, diễn sâu không tưởng.

Cuối cùng, hắn lấy ra một bầu rượu, nói: “Xem này, còn có một bình rượu mới tinh.”

B ra vẻ vô cùng khẩn cấp: “Em muốn ăn, đói chết rồi.”

Nhìn hai người bọn hắn diễn hết một màn như vậy, nhất thời tôi cảm thấy vị cá ở trong miệng mình không còn được thơm ngon như lúc ban đầu!

Lầu 704: Ngay cả ăn cơm cũng phải mô phỏng thực tế sao? Đôi chồng chồng này nhập diễn quả thực là quá sâu...

Lầu 715: Thương lầu chủ ha ha ha, vị cá hương cà thơm ngon trong miệng bỗng chốc tan biến hết rồi.

Lầu 723 (lầu chủ trả lời): @Lầu 704, chính xác thì, một ngày ba bữa bọn hắn đều mô phỏng đến là chân thực. Trong ba lô của S lúc nào cũng chứa đủ loại đồ ăn, vừa đến thời điểm dùng cơm thì liền lấy ra ăn cùng với B. Có đôi khi đang đánh phó bản, bọn họ cũng thừa dịp người khác hồi máu để bớt chút thời giờ mà ăn ăn ăn. Đối với loại chấp niệm đầy chân thực này của hai người bọn hắn, tôi chỉ biết quỳ.

Kỳ thực, ở trong game, hầu hết đồ ăn thức uống đều dùng để tăng buff, canh cá đậu hũ rồi thì cua hấp hay tôm chao dầu này nọ, lần lượt có thể buff như sau: hồi 120 điểm máu mỗi giây, tăng 5% tốc độ lên kinh nghiệm, đề cao 30 điểm phòng ngự nội công trong một giờ... Những thứ khác cũng thế đấy, cho nên ngoại trừ hai kẻ điên này ra thì chẳng có ai tự nhiên ăn vào mấy thứ đó đâu.

Quay lại đề tài đang dang dở.

S và B bắt đầu ăn uống dưới tàng cây.

B cầm cua hấp lên ăn, trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một thanh ngang hiển thị mức độ chậm chậm đầy lên, biểu hiện “đang ăn”.

Trong game, ăn thức ăn thông thường đều cần phải mất năm giây để đầy hết thanh mức độ, nếu thanh chạy được một nửa rồi bị gián đoạn, việc ăn uống sẽ thất bại, thực vật đương nhiên sẽ không biến mất.

Thế nhưng, ba giây đồng hồ sau, B đứng dậy tự làm gián đoạn thanh chạy mức độ của mình, đem cua giao dịch cho S, nói: “Cua này ăn rất ngon, gạch cua cũng nhiều, anh nếm thử một chút đi.”

S tiếp nhận giao dịch, cầm con cua B chưa ăn xong bắt đầu ăn.

Vì thế tôi liền cầm cá kho cà của mình, ngồi trước còm biu tơ, mặt không đổi sắc mà nhìn hai người bọn hấn chia sẻ một con cua bị ở trong màn hình. B ăn được hai giây lại giao dịch cho S, S ăn ba giây rồi gửi cho B, lần qua lộn lại triển miển không dứt!

Cuối cùng, S nói: “Bảo bối, em ăn hết đi, không cần chứa lại cho anh.”

Vì thế cuối cùng B cũng yên ổn chờ thanh chạy hết năm giây, nuốt trọn con cua kia vào, đồng thời, trên đỉnh đầu hấn xuất hiện một cái buff “Gia tăng 5% tốc độ lên kinh nghiệm”.

Tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi: “...”

Mẹ nó chứ, cuối cùng cũng ăn hết được!

Ăn xong cua hấp, bọn hấn lại bắt đầu ăn những thứ khác, tóm lại là, bất kể ăn cái gì cũng đều anh liếm một chút, em mút một týt. Căn cứ vào kịch bản của bọn hấn mà lý giải, có cái gì ngon đều phải chia sẻ cho nhau...

Bọn hấn thật sự là đôi chồng chồng diễn sâu nhất, thậm chí là duy nhất, mà đời này tôi từng được gặp. Tôi chân thành hy vọng bọn hấn sớm gặp nhau ngoài đời, như vậy cũng đỡ mất công mỗi ngày lên game vất vả show ân show ái.

Lầu 736: Hình như phát hiện được một kỹ năng thú vị, lát nữa phải rủ bạn thân chơi đùa một chút mới được ha ha ha.

Lầu 748: Đôi chồng chồng kia không thích điều này! Nhưng mà mị không thể khống chế được việc bản thân muốn biết thêm nhiều nữa!

Lầu 757 (lầu chủ trả lời): S và B ăn xong bữa trưa, tôi liền phát hiện ở trên cành cây mình đang ngồi bỗng chốc có thêm một người.

Hóa ra phó bang chủ đã dùng khinh công mà phi thân lên đây.

Tôi: “?”

Phó bang chủ chẳng đầu chẳng cuối gõ xuống một câu: “Tôi cũng đói bụng.”

Tôi cảm thấy có chút cạn lời: “Trong nhà không có cơm à? Gọi giao hàng tận nơi đi.”

Phó bang chủ trầm mặc một hồi, mới đáp: “... Không phải, nhân vật game của tôi đói bụng.”

Tôi cũng câm nín mất một lúc, lại hỏi: “... Có phải ông bị bệnh rồi không?”

Phó bang chủ: “Không hề.”

Nhưng mà giây tiếp theo, hấn đã dùng hành động thực tế chứng minh lời nói vừa rồi của hấn là giả dối, hấn giao dịch cho tôi một con cua, nói: “Cậu ăn đi.”

Tôi hủy bỏ giao dịch: “Cài này dùng khi cần tăng kinh nghiệm, tôi max cấp cmnr, ăn làm gì.”

Nhưng mà phó bang chủ chẳng nói chẳng rằng, cứ thế kiên trì liên tục chọn giao dịch với tôi, sau khi giao dịch thất bại lần thứ năm, tôi không lay chuyển được hấn, đành phải tiếp nhận, vì có qua có lại, tôi cũng gửi cho hấn một món đồ ăn tên là “Cặp lông thần bí”.

“Cặp lồng thần bí” cũng là một loại thức ăn thôi, nhưng đồ ăn bên trong ngẫu nhiên xuất hiện, buff hay debuff không thể nói chắc được. Nói chung, nó là một đạo cụ thú vị để người chơi mang ra đớp vào những lúc nhàn rỗi đến mức đau “ku”.

Giao dịch thành công, phó bang chủ nói: “Chúng ta cùng ăn.”

Tôi ăn con cua, ngay sau đó trên đỉnh đầu xuất hiện một buff tăng tốc độ lên kinh nghiệm.

Cùng lúc ấy, phó bang chủ cũng xơi cái cặp lồng thần bí kia, và trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một debuff siêu cấp: tụt 9999 điểm máu một giây...

Phó bang chủ: “...”

Mười giây đồng hồ sau, phó bang chủ bởi vì ngộ độc thức ăn mà chết bất đắc kỳ tử, phơi thây trên cây hoa anh đào.

Mà kênh bang hội cũng hiện lên một dòng báo tử — “Phó bang chủ XXXX bởi vì ăn lầm thức ăn có độc trong cặp lồng thần bí nên oanh liệt bỏ mình, một đi không trở lại!”

Kênh bang hội nhất thời bị từng trang “Ha ha ha ha” bao phủ, trở thành vui vẻ ngập tiếng cười.

Tôi thì vui sướng khi người gặp họa mà í ới trên thi thể của phó bang chủ hồi lâu: “Ha ha ha ha ha! Đồ ngốc!”

Phó bang chủ không động đậy cả nửa ngày, một lời cũng chẳng hề hớ hếch, càng không nhún vào ô “sống lại”.

Tôi đoán... Hắn mắc tè nên chạy đi WC rồi.

Lầu 770: Phó bang chủ chính là thâm mểm thím có được không! Lầu chủ mau tỉnh lại đi! Mị chỉ hận không thể tóm cổ áo lầu chủ mà lay cho thật mạnh!

Lầu 778: Quả thực phó bang chủ tội nghiệp đến không thể tội nghiệp hơn, hoàn toàn tương phản với hình ảnh ngọt ngào đắm đuối của cặp chồng chồng S – B...

Lầu 791 (lầu chủ trả lời): Khi phó bang chủ phơi thây trên cây hoa đào, S và B ở bên dưới lại khám phá ra một thú vui mới.

Thú vui này có tên là “Ahiihi anh bắt em đi”.

Quy tắc của trò vui này là S và B mở quyết đấu, sau đó B chạy ở phía trước, S đuổi đằng sau lưng. Kế tiếp S dùng một kỹ năng cường chế cừu hận kéo B về bên người mình, cả hai ngọt ngào trong chốc lát, B lại dùng kỹ năng hóa giải khổng chế để chạy trốn, và rồi S lại đuổi...

Tóm lại hai người bọn hắn cứ thế chơi đuổi bắt ở xung quanh mấy bụi hoa, hết như ngay giây tiếp theo liền bắt đầu “dã chiến(*)”, mà toàn bộ quá trình bọn hắn vẫn liên tục đánh chữ ở trên kênh phụ cận. Nói thực thì tôi không thể hiểu nổi, làm sao bọn hắn có thể vừa chạy, vừa ẩn kỹ năng, vừa đánh chữ cơ chứ. Cơ tay có lẽ đã ở vào hàng thần thánh rồi đi...

(*) Dã chiến: XXX ngoài trời:v

S: “Ha ha ha! Bắt được em rồi”

B: “Thả ra.”

S: “Không, ôm vợ rất thích.”

B: “Đáng ghét, mau buông tay.”

S: “Hôn một cái anh sẽ thả.”

B: “Á... á...”

S: “Anh đổi ý rồi, ôm thêm chút nữa đi.”

B: “Anh...”

S: “Ừm — trên người em có mùi gì thơm vậy, bôi cái gì thế?”

Không phải tôi nhầm vào ai đâu, ý của tôi là, đám người nói chuyện yêu đương ở trong game lại còn nói đến chân thực như vậy, tất cả đều là một lũ thiếu năng trí tuệ.

Đương lúc hai người kia show ân ái đến là vui vẻ thì phó bang chủ vẫn luôn nằm ngay đơ bên cạnh tôi đột ngột hồi sinh, đã thế còn mở quyết đấu với tôi trong nháy mắt.

Ở đây cần nói rõ ràng một chút, phó bang chủ và S cùng chơi một môn phái, chẳng qua S chơi đồng thời cả DPS và T, còn phó bang chủ chuyên vào hướng DPS, thế nhưng những kỹ năng S có, hiển nhiên phó bang chủ cũng có.

Vì thế, tôi bị phó bang chủ dùng kỹ năng cường chế cừu hận kéo qua, cả người dán lên người hắn.

Mà phó bang chủ khi ấy thì chẳng khác gì uống lộn thuốc, gõ chữ nói với tôi rằng: “Bắt được cậu rồi.”

Thằng cờ hó đánh lén này! — Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu của tôi.

Tôi nhanh chóng sử dụng kỹ năng hóa giải khống chế để thoát khỏi đòn công kích vừa rồi của phó bang chủ, ngay sau đó liền nhảy ra sau nới rộng cự ly, lập tức ném debuff “Choáng váng” tới. Và thế là từng chuỗi piu piu piu piu piu được bắn ra một cách điên cuồng, phó bang chủ thoáng chốc hồn lìa khỏi xác.

Hắn phơi thây trên cây hoa đào lần thứ hai.

Tôi: “Tôi lợi hại không? Đứng lên đánh một hiệp nữa đi.”

Phó bang chủ chỉ gửi đi một dấu chấm tròn: “.”

Đây là biểu hiện của hắn vào những lúc tức giận, chơi game với nhau đã mấy năm, đương nhiên tôi vô cùng hiểu rõ hắn rồi.

Tôi: “Anh giai à, là anh mở quyết đấu với tôi trước, đừng có thua rồi nằm liệt ăn vạ như thế đi.”

Phó bang chủ vẫn không nhúc nhích, cũng chẳng hề lên tiếng, có lẽ đang cảm thấy bản thân đuối lý cũng nên.

Lầu 803: Chỉ số cảm xúc của lầu chủ cũng là độc nhất vô nhị, cá tiền luôn, lầu chủ chưa từng nói chuyện yêu đương.

Lầu 812: Ha ha ha ha~ Kỳ thật phó bang chủ là muốn chơi “Ahihihi anh bắt em đi” với thím đó, S và B ở dưới tàng cây chơi vui vẻ như vậy, thế mà phó bang chủ lại chỉ có thể nằm ngay đơ ở trên cây...

Vài chú thích hình ảnh để kích thích dạ dày lúc đêm khuya:v

- (1) Củ sen nấu gạo:
- (2) Vịt hoa quế:
- (3) Lòng cuộn xào giòn:
- (4) Canh cá đậu phụ
- (5) Sườn xào khoai sọ
- (6) Phật thủ trà xanh
- (7) Cua hấp

(8) Tôm chao đầu

7. Quyển 1 - Chương 7: Cha!

Lầu 825 (lầu chủ trả lời): @Lầu 803, tôi đã nói rồi, tôi chỉ thích hưởng thụ cảm giác độc thân, chứ không phải không tìm được người yêu đâu, hê hê.

@Lầu 812, xin đừng suy nghĩ theo hướng tênh gei ở mọi nơi mọi chỗ như thế, tôi là một thằng nam, thẳng tắp tắp tắp tắp tắp, gọi tắt là nam thẳng đứng. Hơn nữa, tôi nói như vậy là vì, thực chất ở trong cuộc sống ngoài kia vốn không nhiều đồng tính luyến ái như vậy, nghe nói một trăm người thì chỉ có năm người đồng tính mà thôi. Vì thế cho nên, trong bang hội trên dưới một trăm người của chúng tôi, hẳn sẽ có năm gei, thế nhưng đôi chồng chồng S – B một cân mười, suy ra đã có hai mươi gei, vì thế chắc chắn không có thêm bất cứ một gei nào khác, cảm ơn.

Lầu 841: Khả năng toán học của lầu chủ thực động lòng người.

Lầu 847: Tính toán như vậy là không đúng đâu, hiểu không lầu chủ!? Ngài tính lại đi ề!? Đừng có mà trốn tránh hiện thực!

Lầu 858(lầu chủ trả lời): Sau khi phó bang chủ bị hạ gục, tôi ngồi trên bụng của (thi thể) hắn, gõ chữ trên kênh phụ cận: “Đứng lên.”

Phó bang chủ: “... Đứng không nổi.”

Một lát sau, phó bang chủ lại bổ sung: “Cậu không thấy tạo hình của chúng ta bây giờ có chút kỳ quái à?”

Tôi: “Không thấy, tôi chính là cảm thấy ông có phần quái dị.”

Lúc này, tôi thấy S gõ chữ trên kênh phụ cận: “Bảo bối, có thích vật phẩm trang sức thương thành mới tung ra không?”

B: “Thích.”

S gửi đi một cái mặt cười, nói: “Anh biết mà, đã cho em rồi, về thành chủ mở bưu kiện đi.”

B rụt rè đáp lại: “Cảm ơn.”

S làm động tác xoa xoa má B: “Da bảo bối thật là trắng, đeo món trang sức mới kia chắc chắn sẽ rất đẹp.”

Tôi: “...”

Trên thực tế, ở trong cái game này, muốn thay đổi màu da chỉ tốn mấy đồng tiền là ok tuốt, đen hay trắng, tất cả đều phụ thuộc vào sở thích của người chơi.

Thế nhưng B rất vừa lòng với lời ngon tiếng ngọt phát ra từ miệng S: “Ừ hử.”

S nhân cơ hội nịnh nọt một câu: “Gọi một tiếng dễ nghe xem nào.”

B trầm mặc một hồi, lại nói: “Ông xã tốt nhất.”

Sau đó, hai nhân vật game này liền hôn hôn hít hít, ban ngày ban mặt thế nhưng chẳng biết xấu hổ là gì.

Kỳ thực, tôi có chút không hiểu, vì sao những lúc ngọt ngào tình tứ S và B luôn dùng kênh cận mà không chat mật với nhau, cứ như thể mấy lời buồn nôn này nhất định phải mặt dày phun ra trước toàn thể quần chúng nhân dân mới được vậy. Cũng bởi lẽ đó, ngoại trừ sở thích đặc biệt là show ân ái để ngược cẩu độc thân ra, tôi căn bản không tìm được lời giải thích nào cho hành vi cử chỉ của bọn hắn.

Thời điểm S và B đang show ân ái, thi thể phó bang chủ nằm vật ở dưới chân tôi đột nhiên phọt ra một khung đối thoại: “Tôi vừa cống hiến cho bang hội năm mươi vạn linh thạch.”

Năm mươi vạn linh thạch, đủ mở hoạt động bang trong vòng một tháng nha! Vì thế, tôi lập tức đáp lời: “Cám ơn nhiều lắm, người anh em.”

Phó bang chủ bị tôi cho cạp đất rồi cười dưới mõng, ấy vậy mà còn lấy ân báo oán, cống hién linh thạch cho bang hội, hẳn thực sự là một người tốt.

Phó bang chủ: “Vây cậu cũng gọi một tiếng dễ nghe đi.”

Tôi nhanh chóng vứt bỏ tôn nghiêm, kêu to: “Ba ba!”

Phó bang chủ thể nhưng không bày tỏ vui sướng như tôi tưởng tượng, chỉ nói: “... Cái khác.”

Tôi khàn giọng: “Cha!”

Phó bang chủ: “Đổi tiếp.”

Tôi: “Ba?”

Phó bang chủ: “...”

Tôi: “Father?”

Phó bang chủ: “...”

Tôi: “Bố già?”

Phó bang chủ trầm mặc thật lâu, sau cùng lên tiếng: “Thôi bỏ đi.” Dứt câu, hẳn rút cuộc sống lại, còn nói: “Tôi bị cậu làm cho tức sống.”

Nghe thế, tôi đây liền nuốt không trôi: “Tôi gọi ông là “ba ba” rồi mà ông còn bực bội cái gì? Chẳng lẽ muốn tôi gọi “con trai”?”

Phó bang chủ lại gửi tới một dấu chấm tròn vành vạnh, ý bảo hẳn không muốn nói chuyện với tôi nữa, sau đó dùng ngực kiểm bay về bang hội.

Tâm tư mấy anh nhà giàu thật là khó đoán!

Lầu 859: Phó bang chủ muốn thím gọi một tiếng “ông xã” có được không, lại còn “ba ba”, ba ba em gái thím ấy! Tủi thân thay cho phó bang chủ!

Lầu 870: Ngồi trên bụng phó bang chủ... Lầu chủ thật sự không thấy cái tạo hình này có chút giống cười “ngựa” hả? Chẳng trách phó bang chủ không chịu đứng dậy.

Lầu 881: .

Lầu 885 (lầu chủ trả lời): Này, @Lầu 881 kia, đừng có cos phó bang chủ, muốn dọa ai đó hả.

Chuyện kể tiếp nhất định các thím hay hóng sẽ thích nghe.

Là thế này, trước đây chẳng phải đã có người hoài nghi S và B là người ảo sống ở trong game đó sao... Kỳ thực tôi cũng từng nghĩ tới giả thiết ấy, tuy nhiên không phải quá mức lưu tâm, chẳng qua chỉ là một ý niệm thoáng qua trong đầu mà thôi. Thế nhưng tôi có hai chứng cứ có thể chứng minh giả thiết trên không đúng. Hôm nay sẽ nói về luận cứ thứ nhất trước nhé.

Đoàn cố định của chúng tôi có một group YY, mới đầu khi group được thành lập là để tiện cho việc thông báo trước khi đánh phó bản, sau lại liền trở thành kênh chuyên dụng cho việc buôn dưa lê bán dưa chuột. Có một lần, một đồng chí trong group đột nhiên nảy sinh ý tưởng kỳ dị, đó là đề nghị mọi người tung ảnh thật.

Vừa mới bắt đầu liền có hai em gái đẹp xinh lung linh tung ảnh, sau thì không khí náo nhiệt dần lên cho nên mọi người liên tiếp gửi ảnh qua, bao gồm cả tôi và phó bang chủ. Cuối cùng, toàn bộ group chỉ còn sót lại S và B là chưa lộ diện mà thôi, vì thế thành viên group liền náo loạn, nói muốn nhìn thử chân diện mục ngoài đời của đôi chồng chồng vẫn luôn show ân ái của bang.

Kế tiếp S nói: “Bộ dạng của tôi giống hệt như nhân vật game mà tôi chơi vậy.”

Các thành viên group lại sôi nổi bày tỏ việc này là không có khả năng.

S thế nhưng vẫn kiên trì: “Thật mà, giống nhau như đúc, không khác biệt một tí nào.”

Thời điểm sáng tạo nhân vật ở game này, diện mạo nhân vật đều do người chơi tự mình thiết kế ra, nói một cách nôm na là “nặn mặt”. Tính linh hoạt “nặn mặt” rất cao, trên cơ bản, chỉ cần kiên nhẫn thì muốn tạo ra cái dạng gì cũng được hết, tôi còn từng đánh phó bản với một nhân vật game có ngoại hình cực giống Bành Vu Yến ấy chứ. Mà nhân vật game S chơi chính là một nam thần hoàn mỹ chuẩn mực, nói có người như vậy tồn tại trong hiện thực, tôi đech tin đâu, nhưng S cứ một mực nói mình giống hệt tạo hình game, chết sống cũng không chịu tung ảnh thật.

Vì thế mọi người đành phải đem hỏa lực dờ về phía B, nhao nhao muốn nhìn mặt của B.

Kết quả, B cũng nói: “Tôi cũng giống hệt như trong game, căn bản là dựa theo mặt mình mà nặn.”

Tôi: “...” Hai đứa bày thương lượng từ trước rồi đúng không?

Nhân vật game mà B thiết kế, không giống với kiểu nam thần hoàn mỹ của S, mà thuộc loại hình mỹ thiếu niên, mắt to mặt nhỏ cằm nhọn, nói chung là nhìn rất dụ người tới ngược, không biết vì cái gì, còn có chút cảm giác tùy hứng và ngạo kiều. Song, nếu nói B ngoài đời cũng giống vậy trái lại tôi lại thấy tin, bởi vì dáng vẻ này rất hợp với tính cách của hắn.

Có điều, thành viên group nhất định không chịu buông tha, không cần biết, dù gì cũng đã nói mọi người đều tung ảnh, ít nhất đôi chồng chồng các người cũng phải lộ ra một tấm chứ.

Có thể vì bị ép buộc đến không còn biện pháp, cuối cùng B cũng gửi tới một tấm hình.

Ảnh chụp vừa load lên, toàn group YY liền bùng nổ.

Bởi vì nếu bức ảnh kia không phải là giả, vậy thì quả thực B giống hệt bộ dạng ở trong game, tuyệt đối là loại hình mỹ thiếu niên có thể khiến cho đám con gái hú hét đến chết ngất. Trong ảnh chụp, thoát nhìn B chỉ tầm trên dưới hai mươi tuổi, một thân lễ phục màu đen, dường như đang tham gia tiệc rượu linh tinh nào đó. Dáng người hắn thực gầy, một tay đút trong túi áo, một tay cầm ly Champagne, đầu khẽ nghiêng, môi hơi mím, biểu tình tràn đầy ngạo khí, rất có hương vị của một thiếu gia con nhà giàu có.

Thành viên group không thể tin nổi mà quần lấy B hỏi, đây thật sự là ảnh hắn sao.

B đáp: “Lừa các cậu làm gì.”

S cũng lên tiếng: “Đây thật sự là vợ tôi, tôi có thể làm chứng.”

B tiếp lời: “Các cậu xem trong group này là được rồi, ngàn vạn lần đừng truyền ra bên ngoài.”

Ngay sau đó, thành viên group liền triển khai thảo luận kịch liệt về dung mạo của B.

Trên cơ bản tất cả đều cảm thấy người đẹp như vậy làm gì cũng đúng hết, có tác oai tác quái trong game một chút thì làm sao, cho dù quay gấp ba lần như vậy chỉ e cũng có người vui lòng mà nâng niu chiều chuộng nha. Ai bảo người ta lớn lên nhìn giống hệt tiểu vương tử đâu. Vì lẽ đó, lại có người bắt đầu quay đầu thương mủi giảo về phía S, nhao nhao nói rằng hắn thật có phúc, có thể tìm được một người bạn trai xinh đẹp như thế ở trong game.

Lúc này B mới nói: “S cũng không tồi, mắt thẩm mỹ của tôi tốt lắm đấy.”

Vì thế mọi người khuyến khích S tung ảnh lần thứ hai.

Song, B đã lạnh lùng cự tuyệt thay: “Nghĩ cũng đừng nghĩ đến, chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy S.”

Một cơn sóng ái ân kịch liệt đánh tới.

S bình tĩnh mà tiếp sóng: “Đúng, chỉ cho em nhìn.”

Tôi: “...”

Tóm lại, sau khi nhìn ảnh chụp của B, không hiểu vì sao tôi lại nảy sinh một cảm giác yên tâm.

Quả nhiên chỉ là ra vẻ diễn trò mà thôi chứ chẳng có căn nguyên vượt ngoài tưởng tượng nào khác cả, cảm giác của tôi là như vậy đó.

Lầu 901: Xem ra đúng là người thật, vậy thực sự ưa diễn trò à, có điều mị nghĩ không ra vì sao người có ngoại hình và điều kiện tốt như vậy lại đi yêu đương qua mạng, trong hiện thực hẳn phải có rất nhiều người theo đuổi mới đúng chứ...

Lầu 909: @Lầu 901, thế giới 2D(*) đã như vậy thì ở thế giới 3D(*) nhất định còn làm trò đến lợi hại hơn, có lẽ là không một ai chịu nổi hẳn chẳng?

(*) Trong văn hóa ACGN (Animation – Comic – Game – Novel) thì thế giới 2D là thế giới ảo và thế giới 3D tức là thế giới thực

Lầu 914: Mị tương đối tò mò về diện mạo của phó bang chủ.

Lầu 926 (lâu chủ trả lời): @Lầu 914, phó bang chủ cũng không tồi, không khác biệt so với tưởng tượng của tôi cho lắm, thậm chí có chút cảm giác lạnh lùng thanh cao trầm ổn.

Nói tiếp...

Ngày đó, sau khi chúng tôi tung ảnh xong xuôi, trong group bắt đầu thảo luận đến mức khí thế ngút trời. Có người nói ngoại hình là do tâm tính sinh ra, lời này rất đúng, bình thường B cho người ta cảm giác của một ngạo kiều mỹ nhân thụ, phó bang chủ thì có phần giống một băng sơn trung khuyển công, kết quả ảnh chụp quả nhiên vô cùng phù hợp. Kế tiếp lại có người phản bác, bảo rằng chưa chắc, ví như ở trên mạng đội trưởng khiến cho người ta hình dung tới một thằng cha tục tũn ngu xuẩn, hết gãi chân lại đến ngoáy mũi, ngoáy xong rồi lập tức dùng tay bốc bỏ khô ăn, thế nhưng ai mà ngờ được người thực lại trong veo như nước đã thế còn thụ lòi như vậy chứ!

Tôi: “Từ từ, trước hết các người giải thích cho tôi một chút, cái gì gọi là ‘hết gãi chân lại đến ngoáy mũi, ngoáy xong rồi lập tức dùng tay bốc bỏ khô ăn’ hả...”

Và thế là các thành viên group liên nhau nhao nhao bày tỏ: đúng đúng đúng, đội trưởng y hệt một tiểu thụ thích tìm bắt mẫn, thật muốn khiến cho hắn ngày ngày khóc lóc cầu xin, đêm đêm nằm chống năm vó(*) lên trời!

(*) năm vó = năm chân:v:v 4 chân chính + 1 chân phụ ề

Tôi sợ tới mức thiếu chút nữa ngã từ ghế trên xuống: “Đệt mợ! Chúng mày nói hươu nói vượn cái gì đấy hả!”

Chẳng trách nhiều năm như vậy tôi vẫn không có bạn gái, con gái thời nay thực quá hung tàn, có được không? Chỉ vì lời không hợp ý mà muốn khiến tôi khóc lóc mỗi ngày.

Lúc này, phó bang chủ gửi tới một chuỗi thật dài những dấu chấm lửng... ..

Tôi hoàn toàn tan vỡ rồi, vì thế quay sang xin giúp phó bang chủ trợ giúp: “Người anh em, ông giúp tôi nói một câu chốt hạ xem nào? Bộ dạng tôi có giống những gì bọn họ nói không? Tại sao tôi lại không thấy nhỉ?”

Phó bang chủ trầm mặc khoảng mười giây đồng hồ, cuối cùng đáp: “Có...”

Tôi: “...”

Phó bang chủ: “...”

Group YY lập tức bị từng tràng ha ha ha ha bao phủ.

Tôi sống hết hai mươi năm, lần đầu tiên biết mình thế nhưng có bộ dạng giống một tiểu thụ muốn tìm bất mãn...

Về lý thuyết, tôi vẫn luôn là người đi theo đường lối mạnh mẽ và cứng rắn, vì thế trong cơn tức giận, tôi liền kick tất cả những thằng/con cờ hó dám nói mặt tôi thụ lòi ở trong group ra ngoài.

... Cuối cùng group chỉ còn lại mình tôi.

Sau đó, tôi lại đặc biệt đi mời từng đứa trở về...

Lầu 929: Một tiếng “có” kia của phó bang chủ bao gồm cả ý tứ: chính hắn cũng muốn khiến cho thím ngày ngày khóc lóc cầu xin, đêm đêm nằm chống nạnh vó lên trời đó. Lâu chủ, thím thử cảm nhận một chút xem có phải hay không.

Lầu 935: ...

Lầu 939: ...

Lầu 956 (lâu chủ trả lời): Cái đệt! @Lầu 935 và @Lầu 939, có thể đừng học theo phó bang chủ được không hả, tôi cảm thấy có chút sợ hãi rồi đấy.

Không phải là thân phận của tôi đã bại lộ rồi chứ? Đệt đệt đệt, sao trong đoàn không có ai phím cho tôi hết vậy.

8. Quyền 1 - Chương 8: Ngay Cả Trợ Từ Ngữ Khí Cũng Gõ Ra Được!

Lầu 970: Lâu chủ thật sự bại lộ rồi sao? Vì có gì mị lại có loại cảm giác khó tả kiểu như thím sẽ bị phó bang chủ nhân cơ hội mà mẫn thật: “Dám mở topic chửi thề, xem ra tôi không giáo huấn cậu một trận là không được!” thế nhể.

Lầu 974: Lâu chủ nhớ trở về tường thuật chi tiết... À, đây là nếu ngài còn có thể sống sót để quay lại chỗ này...

Lầu 1139: Hình như lâu chủ mất tích rồi! Đều tại mấy bác cứ cos loạn!

Lầu 1260 (lâu chủ trả lời): Các đồng chí bỏ hóng thân mến, lâu chủ đã trở lại.

Đều tại các thím làm tôi sợ, hại tôi cả tuần nay không dám lộ mặt lên topic, mỗi ngày còn phải ra vẻ đáng thương trước mặt phó bang chủ, S và B, đi theo làm tùy tùng hầu hạ cho ba ông lớn ấy, đồng thời chuẩn bị tâm lý sẵn sàng quỳ xuống dập đầu nhận tội bất cứ lúc nào, áp lực phi thường phi thường to lớn.

Nhưng mà phản ứng của bọn hắn đều rất bình thường, không giống như đã phát hiện ra topic này...

Vì thế tôi liền trở lại, mang theo ngọn lửa buồn chuyện đang hừng hực thiêu đốt linh hồn, không phun hết ra liền không thoải mái.

Hôm nay sẽ kể cho mọi người một mẩu chuyện nhỏ coi như làm nóng không khí, bởi vì mấy ngày hôm nay tôi bị dọa đến bồn chồn ruột gan, cần phải dưỡng thương.

Lầu 1261: Hoan nghênh lâu chủ trở về! Kỳ thực cái comment #939 lần trước là của tôi, tôi sai rồi, lâu chủ đừng sợ... Mà mấy thím @Lầu 935 và @Lầu 881 cũng mau ra đây nhận lỗi đi nào, nếu không thì không có cái để mà hóng àuuuuuuuuuuuu!

Lầu 1301 (lâu chủ trả lời): Á đừ, tdn không ai ra nhận hai cái comt kia...

Thôi được rồi.

Sự tình bắt đầu vào một sớm bình minh.

Ngày đó, chín giờ sáng, lâu chủ tận chức tận trách tỉnh giấc rời giường, rửa mặt đánh răng đi mua bữa sáng xong xuôi liền miệng gặm bánh bao tay mở máy tính login game, chọn mở các loại hoạt động bang hội, để tiện cho đồng bọn đi làm nhiệm vụ hằng ngày từ sáng sớm. Xong đâu đó, như thường lệ tôi ghé mắt nhìn thoáng qua danh sách bạn tốt, S và B quả nhiên đang online, hơn nữa còn đang ở cùng một bản đồ thành chủ với tôi.

Tôi kéo kéo kênh phụ cận, rất nhanh đã phát hiện tung tích hai người bọn hần.

À, thì ra bọn hần đang... chạy vòng quanh sông đào bảo vệ thành...

Ở đây phải nói rõ một chút, nhân vật trong game này có tổng cộng bốn phương thức di chuyển: nhanh nhất là “ngự kiếm”, có thể trực tiếp xuyên qua một vùng rộng lớn giữa các bản đồ khu vực; nhanh nhì là “khinh công”, có thể di chuyển với tốc độ cực cao giữa các địa điểm trong một bản đồ, thông thường người chơi đều dùng khinh công để đi lại trong bản đồ khu vực, nhưng vì B có chứng sợ độ cao thần cmn thánh cho nên hai người bọn hần chưa bao giờ dùng kỹ năng ấy cả; nhanh ba là “kỵ mã” hoặc dùng những loại tọa kỵ khác, cái này có thể nâng cao hai trăm phần trăm tốc độ đi bộ của nhân vật, di chuyển giữa những địa điểm có khoảng cách nho nhỏ người ta thường kỵ mã; mà chậm nhất, chính là nhân vật tự dùng đôi chân của mình chạy bộ... Trong con mắt của những game thủ quen dùng khinh công, cái việc khoan thai đạp từng bước lên đất bằng kia quả thực không khác gì chuyển động của một con sên.

Mà giờ này phút này, S và B đang dùng hai cái móng giò của mình, ở khu vực xung quanh sông đào bảo vệ thành, chậm rì rì mà chạy bộ.

Cái đệt, bọn hần không phải là... tập thể dục buổi sáng đi...

— Trong nháy mắt, lâu chủ bị tàn phá nhiều ngày bởi đôi chồng chồng tâm thần kia, không khỏi này sinh suy nghĩ như vậy.

Kết quả, ngay giây tiếp theo, tôi liền thấy được những dòng chữ show ân ái quen thuộc nhảy lên ở kênh phụ cận.

S hiển nhiên rất điềm tĩnh: “Một hai một hai một hai, hô hấp của em phải có cùng tần suất với bước chạy nha, bảo bối.”

Mà B, hoàn toàn trưng ra một bộ dáng thiếu rèn luyện thể dục thể thao cho nên đã mệt đến không chịu nổi: “Hộc... Hộc... Hộc... Hộc... Em mệt quá... Hộc... Hộc...”

Ngay cả trợ từ ngữ khí từ cũng gõ ra được àààààààà!

Vị thiếu hiệp kia ơi, chơi cái game thôi mà, có cần phải nghiêm túc đến mức ngay cả tiếng thở dốc phát ra khi chạy bộ cũng cảnh cạch gõ lên kênh tán gẫu không hả?

“Hộc hộc” cái em gái mầy ấy!

Cho dù tôi đã luyện thành bách độc bất xâm, thế nhưng lúc ấy vẫn bị B làm cho kinh sợ mấy phần...

Lúc này, S bỗng nhiên nhìn thấy thôi, vì thế lên tiếng chào hỏi: “Đội trưởng, chào buổi sáng.”

Tôi chạy tới, đáp: “Chào.”

Mà B thì vẫn đang cố gắng diễn cái trạng thái “mệt đến không nói nên lời”, do đó không hề chào hỏi, chỉ liên tục gõ mấy chữ: “Hộc, hộc, hộc...” lên kênh phụ cận.

Vì để phối hợp với diễn xuất của B, S phi thường chuyên nghiệp nói: “Bảo bối, hít sâu nào.”

B lại gõ chữ lên kênh cận: “Hít — Hà — Hít — Hà —”

Tôi sắp ngất, tôi nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng thật sự nhịn không nổi, bèn lẩm miệng hỏi một câu: “B làm sao vậy? Giả vờ chạy bộ làm cái chi?”

S như không nhìn thấy hai chữ “giả vờ”, đơn giản đáp: “Tôi dẫn em ấy đi tập thể dục buổi sáng, thân thể em ấy không tốt lắm.”

Ngồi trước còm biu tơ, tôi hít sâu một hơi, lại nói: “Không phải chứ, các ông chơi kiểu thể dục đẩy lùi thể thao thể này thì chẳng có nghĩa lý gì cả.”

Nếu thật muốn rèn luyện thân thể, ngược lại chúng mày nên tắt máy mà đi ra ngoài chạy bộ đêêêêêê!

S dường như có chút bất đắc dĩ: “Ông nói rất đúng.”

Tôi: “Chuẩn cơm mẹ nấu rồi chứ còn gì nữa.”

Sau đó, S dùng ngữ điệu vừa oán giận vừa đậm mùi cưng chiều, bảo: “Hiện tại đã sắp mười giờ, mặt trời lên tới giữa đỉnh đầu, đúng là không thích hợp để tập thể dục buổi sáng.”

Tôi: “...” Anh giai ơi, sóng não của chúng ta vẫn là không cách nào trùng khớp.

Bấy giờ, B rút cuộc đã chạy tới được đây: “Em không chạy nổi nữa, hộc...”

S ôn nhu nói: “Con heo lười này.”

B không vui: “Còn không phải tại anh đêm qua...”

Tôi vội vàng đánh chữ: “Tôi không nghe thấy gì cả, vừa rồi gió lớn, gió quá lớn.”

B: “...”

S dỗ dành B: “Ngồi nghỉ tại chỗ năm phút rồi chúng ta chạy nốt một vòng cuối cùng, được không?”

B nhanh chóng ngồi phịch xuống, nói: “Khát.”

S lấy vật phẩm “Một bình nước suối trong suốt” ở trong balo ra, giao dịch cho B: “Bảo bối uống cái này đi, phải uống từng ngụm nhỏ, không thể một hơi uống cạn nhé.”

B: “Dạ.”

Vì thế tôi liền nhìn B cầm “Một bình nước suối trong suốt”, không ngừng lặp lại quá trình loading thanh trạng thái tiêu thụ vật phẩm: loading — tự mình hủy bỏ — loading — tự mình hủy bỏ — loading — ... — ... — ..., hết như hần thật uống từng ngụm từng ngụm một...

Hai người bọn hần diễn thật sự rất có tính hình tượng, tôi cảm thấy một mình chiêm ngưỡng quả thực quá là đáng tiếc, vì thế liền lặng lẽ chụp lại đoạn nói chuyện vừa rồi, sau đó chia sẻ qua YY cho phó bang chủ.

9. Quyển 1 - Chương 9: Đừng Nói Là Xuống Lầu, Ngay Cả Chạy Sang Tỉnh Khác Cũng Được!

Lầu 1311 (lầu chủ trả lời): Tôi vừa gửi ảnh đi, phó bang chủ liền trả lời ngay lập tức: “Bọn nó đang làm gì thế?”

Tôi: “Giả vờ tập thể dục buổi sáng ấy mà! Ngay cả tiếng hít thở cũng gõ ra được. Ha ha ha~ Hai cái thang này đích thực là đỉnh của đỉnh cmnr!”

Phó bang chủ: “...”

Tôi: “Lợi hại không? Tôi thật muốn đi mở một cái topic bóc phốt!”

Phó bang chủ: “Lợi hại.”

Tôi nhìn vào màn hình điện thoại mà cười ngây ngô, lại thấy hần nói: “Vừa vặn, tôi cũng đang chạy bộ này.”

Nói xong, hần gửi tới một tấm ảnh chụp máy chạy bộ, bảng số điện tử trên máy cho thấy hần đã chạy được 3km.

Tôi nói: “Lợi hại vài, từ sau khi tốt nghiệp trung học, tôi chạy tám trăm mét cũng đã thấy mệt rồi.”

Lúc này, phó bang chủ lại gửi một bức ảnh nữa qua, tôi tập trung nhìn vào...

Trong hình là một cánh tay đang vén áo, bên dưới lớp áo bị vén lên, 6 múi cơ bụng được phủ một tầng mồ hôi loáng thoáng lộ ra. Thông qua bối cảnh của bức hình, tôi có thể nhận thấy, ảnh được chụp tại một phòng tập thể thao, mà cảm giác như vừa mới chụp, ở góc bên còn có hai cánh cơ bắp cuộn cuộn đang nâng tạ.

Tôi hỏi: “Ông à?”

Đệt mợ, lại còn khoe!

Phó bang chủ dường như có chút muốn nói lại thôi: “Ừ...”

Tôi không để ý đến hần nữa, thu dọn hộp đựng đồ ăn sáng xong xuôi liền xuống lầu vứt rác, sau đó thuận đường đi tới cửa hàng tạp hóa mua đồ ăn và một thùng nước suối. Thời điểm tôi trở về đã là năm phút đồng hồ sau, vừa vặn nhìn thấy tin nhắn phó bang chủ gửi tới, nội dung chỉ có hai chữ: “Muốn không?”

Tôi lập tức trả lời: “Muốn.”

Phó bang chủ gửi tới một cái dấu chấm than: “!”

Tôi buồn bực nói: “Nhưng mà tôi gầy lắm, ăn no ngủ kỹ cũng không thêm được tý thịt nào, có tập cũng chẳng ra được cơ bắp như của ông đâu.”

Phó bang chủ lại trầm mặc một hồi, tôi đoán hần bận tập nên không rảnh tay trả lời. Ước chừng một phút đồng hồ sau hần mới nói: “Ý tôi không phải như vậy.”

Tôi không hiểu: “Thế ông có ý gì?”

Phó bang chủ: “Thôi.”

Tôi: “...”

Chung quy cứ có cảm giác gần đây thần kinh phó bang chủ không được bình thường.

Một lát sau, hần nói: “Gầy cũng có thể là biểu hiện của sức khỏe không được tốt, cậu nên rèn luyện một chút đi.”

Tôi đáp cho có lệ: “Ồ, ông nói rất đúng.” Đạo lý này tôi hiểu nhưng mà lười thì vẫn hoàn lười.

Phó bang chủ: “Về sau chúng ta sẽ cùng chạy bộ mỗi sáng, tôi gọi điện thoại cho cậu.”

Tôi: “Anh giai à, chúng ta hình như không ở cùng một thành phố, thậm chí còn không cùng một tỉnh.”

Đó cũng lý do vì sao chúng tôi chơi game với nhau đã ba năm thế nhưng chưa từng một lần gặp mặt.

Phó bang chủ: “Cậu chạy của cậu, tôi chạy của tôi.”

Tôi: “...”

Phó bang chủ không cho tôi cơ hội kháng cự, liền nói: “Cho tôi số điện thoại của cậu.”

Tôi: “...”

Chính vì ngày đó tôi thuận tay gửi mấy tấm hình buồn nôn của S và B cho phó bang chủ, mà cho đến tận bây giờ, hần vẫn kiên trì gọi điện thoại vào 8 giờ sáng mỗi ngày, đem tôi lôi xuống giường! Ép! Tôi! Chạy! Bộ!

Tôi đã để chế độ im lặng, song hấn vẫn cứ gọi, gọi, gọi rồi lại gọi! Thực khiến cho tôi hổ thẹn vô cùng!
Đây là báo ứng khi bóc phốt người khác phải không, đúng là báo cmn ứng rồi!

Lầu 1319: Vậy lầu chủ có nghĩ, việc thím đặc biệt mở topic bóc phốt S và B lúc này, sẽ có khả năng khiến thím rơi vào “báo ứng” mạnh mẽ hơn từ phó bang chủ hay không...

Lầu 1327: Lâu chủ, bác không muốn chạy thì có thể giả vờ như đang chạy, không biết nói dối à.

Lầu 1339 (lầu chủ trả lời):@Lầu 1327, không phải tôi không biết nói dối, mà là không thể nói dối. Phó bang chủ chuẩn bị cho tôi và hấn hai cái sim điện thoại đã đăng ký cái gói mẹ gì ấy, tóm lại là gọi cho nhau không mất tiền, sau đó mỗi ngày hấn gọi tôi dậy chạy bộ thì luôn giữ máy nói chuyện, hấn muốn nghe tôi thở.

Một khi không kiên trì rèn luyện sẽ bị giết đến trần truồng(*), nói chính xác thì, thật sự là hấn làm phản rồi! Làm phản rồi!

(*) Trong game, bị giết rồi rớt trang bị, giết liên tục cho rớt hết là trần truồng hoy

Lầu 1342: Phó bang chủ cũng vì muốn con một quanh năm cố thủ trong nhà như lầu chủ được khỏe mạnh mà làm đủ chuyện lằng nhằng rắc rối.

Lầu 1350: Các thím có xác định không phải là hấn muốn mượn có để nghe lầu chủ “thở gấp” không?

Lầu 1361 (lầu chủ trả lời): Được rồi, đừng nói về tôi và phó bang chủ nữa, quay lại với S và B nào.

Ngày đó tôi nói chuyện với phó bang chủ trong chốc lát rồi nhanh chóng quay về game. Khi ấy S và B đã chạy xong rồi, B nằm vật trên mặt đất, không ngừng gõ những tiếng thở dồn ở kênh phụ cận như lúc trước, còn S thì đứng bên cạnh hấn khen ngợi cùng cổ vũ: “Bảo bối rất giàu nghị lực, tốc độ nhanh thế mà cũng theo được.”

B oán giận: “Trên người toàn là mồ hôi, khó chịu chết đi được.”

S gửi đi một biểu tình cười tà mị, nói: “Có muốn xuống sông tắm rửa một chút không?”

B chọn một biểu tình trợn trắng mắt, đáp: “Anh muốn thì đi mà tắm, em phải về nhà ngâm nước hoa hồng.”

Thân là một ông chồng có “hiếu” với vợ, S lập tức nghe lời mà nhảy sông tự vẫn.

B: “...”

Nhưng mà ngay giây tiếp theo, S liền giở trò cũ, mở quyết đấu, dùng kỹ năng cường chế cừu hận kéo B xuống nước.

Và bọn hấn lại lập tức liếc mắt đưa tình tràn đầy cả kênh phụ cận...

B: “Anh có thấy anh đáng ghét hay không?”

S: “Ha ha!”

B: “Anh còn dám té nước lên người em! Em phải té ước chết anh mới được!”

S: “Đến đây, té đi cưng.”

B: “Không cho anh né, phải đứng yên cho em té nước.”

S: “Được được được, không tránh thì không tránh thôi.”

Hai người bạn hần chơi uyên ương vầy nước một chốc, S đột nhiên lên tiếng: “Ông xã dạy em bơi nhé.”

Tôi: “...”

Kể bắt tài tôi đây cả gan nói một câu, chẳng lẽ không phải nhân vật trong game này đều có sẵn kỹ năng bơi lội hay sao?

Nhưng mà, sau khi B rơi xuống sông quả thực vẫn luôn bất động, giống như nhân vật game của hần hoàn toàn không biết bơi vậy, S thì dính sát vào bên cạnh ôm lấy hần, hỏi: “Có học không?”

B: “Lười lắm, lại chẳng có tác dụng gì.”

S: “Cũng đúng, có anh bảo vệ em mọi nơi mọi chỗ, không cần học.”

Sau đó hai người bạn hần liền bắt đầu ân ân ái ái, thoát nhìn quả thực giống sắp sửa “Play” ngay tại sông đào bảo vệ thành này, làm cho tôi cực kỳ muốn cầm một cái biển với dòng chữ “Quý trọng sinh mệnh – Nghiêm cấm dã chiến” ở bờ sông.

Kế tiếp, tôi liền cưỡi phi kiếm bay đi làm nhiệm vụ hằng ngày.

Lầu 1369: Ha ha ha nói không chừng sau khi lâu chủ đi rồi, hai thím ấy thật sự “Play” dưới lòng sông đấy, nghe ra thật mới mẻ độc đáo biết bao!

Lầu 1372: Phỏng vấn lâu chủ một câu, trong tất cả các sự tích tai quái của B, bác cảm thấy cái nào kịch nhất?

Lầu 1379 (lâu chủ trả lời):@Lầu 1372, không có kịch nhất, chỉ có kịch hơn, xin cảm ơn.

Tuy nhiên, vẫn sẽ kể một chút về sự tích đầu tiên lóe lên trong đầu tôi khi nhận được câu hỏi vừa rồi.

Kỳ thực chỉ là chuyện nhỏ thôi, nhưng đặc biệt dị thường.

Có một ngày, vào lúc nửa đêm, mà có lẽ là rạng sáng rồi, tôi và phó bang chủ cùng với một trị liệu nữa, đang đánh phó bản cấp thấp, bởi vì chúng tôi muốn một vật phẩm trang sức rớt ra ở phó bản này. Vật phẩm kia không có tác dụng gì, chẳng qua là đẹp, hơn nữa hôm ấy chúng tôi đều không ngủ được nên cảm thấy khá là nhàm chán.

Thời điểm đánh phó bản được ba lần, vô tình chúng tôi nhìn thấy S đang lờn vờn ở lối vào phó bản.

Vì thế tôi chào hỏi hần: “Ông không ngủ à, bọn tôi kiếm vật phẩm trang sức, vào không?”

S nói: “Không, tôi đi mua ít đồ.”

Ghé mắt nhìn một chút, tôi nhận ra mục tiêu của S chính là một thương nhân đứng bên cạnh lối vào phó bản, thương nhân bán đồ ăn vặt này chuyên bán một loại thực vật tên là chè hạch đào, có thể gia tăng phòng ngự ngoại công.

Tôi hỏi: “Mua chè hạch đào?”

S thoải mái đáp: “Ừ, nửa đêm vợ tôi tỉnh giấc, đột nhiên muốn ăn.”

Hần nói thực đương nhiên mà tôi thì lại cực kỳ xấu hổ mà muốn chửi thề.

S nói với NPC ở trên kênh phụ cận: “Chường quây, cho một bát chè hạch đào, phải nóng nhé.”

Tôi: “...”

Lúc này, phó bang chủ tốt bụng nhắc nhở: “Không phải hiện tại các ông đang ở thành XX à, thương nhân ở đó cũng có bán món này chứ nhỉ.”

S: “Không được đâu, quán đó không chính thống, quán này mới là chè hạch đào gia truyền.”

Đúng vào lúc ấy, vị NPC thương nhân kia vô cùng phối hợp mà cất tiếng rao: “Chè hạch đào thơm ngon nóng hổi – nấu bằng công thức gia truyền – hoàn toàn khác với chè hạch đào ở nơi khác — ”

Kỳ thực con NPC này vĩnh viễn sẽ nói như vậy, các thím có chột nó một vụn lần nó cũng chỉ lặp đi lặp lại đúng một câu, nhưng mà hiện tại, thời điểm nó phun ra lời mời mọc lại vô cùng vừa vụn! Tôi hoàn toàn không tìm ra phút nào để bóc hết!

S mua chè hạch đào xong, lại gõ một chữ biểu thị “ngáp ngủ” ở trên kênh phụ cận: “Ồ — oáp — ”

Tôi: “...” Chắc chắn hẳn đã bị B lây bệnh rồi.

S: “Buồn ngủ quá, tôi về trước, các ông cũng ngủ sớm đi.”

Dứt lời, S dùng ngự kiếm bay đi.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi thấy S dùng kỹ năng ngự kiếm trong game, bình thường hẳn đều phối hợp nổi điên với B, cùng B đồng thời cười ngửa...

S đi rồi, chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau.

Phó bang chủ phá tan bầu không khí trầm mặc, đi đến trước mặt thương nhân, chột vào nó một cái, rồi quay lại nói: “Tôi mời các cậu ăn chè hạch đào nhé, làm ấm người.”

Trị liệu đứng bên cạnh tôi đáp lời: “Ha ha~ Được đấy, phó bang chủ thật dễ xương.”

Phó bang chủ được người khách lễ, lập tức được một bước lại muốn nhích lên một thước, chơi đến càng sung sướng hơn, nói với NPC: “Chưởng quầy, cho ba bát chè hạch đào, đều phải nóng nhé.”

Tôi: “...”

Phó bang chủ mua xong, giao dịch cho tôi một phần, còn nói: “Cẩn thận bỏng miệng.”

Tôi nhin không được oán giận bảo hấn: “Ông đừng có phát bệnh theo chúng nó đi.”

Đáng hận là, trị liệu kia cũng diễn sâu chẳng kém: “Phù phù, nóng quá nóng quá.”

Phó bang chủ liên tục hủy trạng thái loading trên thanh tiêu thụ vật phẩm, giống như đang chậm chậm ăn từng miếng một: “Của tôi cũng nóng, thổi thổi một chút rồi ăn.”

Để bày tỏ sự kháng nghị của mình, tôi bình tĩnh chờ loading hết thanh trạng thái, xem như nuốt xuống chỉ bằng một hơi.

Xong đâu đấy, tôi nói: “Tại sao tôi không thấy nóng nhỉ?”

Tên trị liệu kia trả lời: “Vì da bang chủ dày.”

Phó bang chủ hiem thấy mà gửi đi một cái khuôn mặt tươi cười, gõ: “Ha ha.”

Tôi liên ghen hợm.

... Hiển nhiên thành viên bang hội của tôi đã bị S và B lây bệnh tâm thần hết cả rồi.

Trị liệu kia còn khen S: “S rất tốt, cưng chiều B như vậy, nửa đêm còn đặc biệt chạy tới đây mua chè hạch đào cho hấn, tối hôm trước tôi thêm ăn một ly kem ở ngay cửa tiệm tạp hóa dưới lầu, thế mà bạn trai cũ của tôi cũng lười đi mua, cuối cùng tôi phải tự đi.”

Tôi: “Vì thế mới biến thành “bạn trai cũ” đấy hả?”

Trị liệu đáo: “Đúng oy, hấn không đi mua thì cũng thôi, lại còn nói tôi thế này thế nọ rồi dạy dỗ một thôi một hồi, đàn ông kiểu chóa gì vậy chứ.”

Nghe cô bé vừa nói như thế, tôi bỗng cảm thấy S cũng rất tốt, tuy rằng bị thần kinh nhưng hẳn thực sự cưng chiều B.

Phó bang chủ: “Nếu là tôi, tôi sẽ đi mua.”

Tôi lơ đễnh hỏi: “Hử.”

Phó bang chủ lại tiếp lời: “Đừng nói là xuống lầu, ngay cả chạy sang tỉnh khác cũng được.”

Tôi: “Ha ha ha ha~ Truy bắt liên tỉnh à!”

Trị liệu: “Ha ha ha ha ha!”

Phó bang chủ: “...”

Lầu 1390: Phó bang chủ triển khai hành động truy bắt liên tỉnh khẩn cấp, lầu chủ ngốc nghếch dễ thương sắp sa lưới rồi.

Lầu 1401: Ha ha ha~ Hình như mị phát hiện ra một chuyện rất đáng gờm, bình thường lúc S và B đi mua đồ đều nói chuyện với NPC sao~ ha ha ha ha!

Lầu 1415 (lầu chủ trả lời): Đúng vậy, chúc mừng @Lầu 1401 đã nắm chắc được trọng điểm! Hôm nay nói đến đây thôi, ngày mai sẽ kể cho mọi người về chuyện bọn hắc tâm sự với NPC.

Riêng vụ đây, tôi có thể phun ra một vạn chữ, khử khử khử.

10. Quyển 1 - Chương 10

Lầu 1512 (lầu chủ trả lời): Buổi tối vui vẻ nhé bà con cô bác, tôi lại đến rồi đây.

Trọng điểm của vụ buôn dưa lê bán dưa chuột hôm nay chính là sự tích S và B tâm sự với NPC.

Ngày hôm qua, một thanh niên nghiêm túc và cơ trí đã nhận ra, bình thường hai người kia đều nói chuyện với NPC vào những lúc mua đồ.

Lần đầu tiên tôi phát hiện chuyện này là một ngày trời trong nắng ấm vô tình bắt gặp S và B đang mua Mạch lạc thạch ở thành chủ.

Thương nhân bán Mạch lạc thạch tên là Lý Nhị Cầu, có bề ngoài của một thanh niên trẻ tuổi cao gầy, bắt kẻ người chơi có chột hắc bao nhiêu lần, hắc vĩnh viễn chỉ biết nói một câu — “Tên khốn Vương Thiết Trụ kia!”

Mà Vương Thiết Trụ chính là NPC bán vũ khí bên kia ở thành chủ, chẳng biết hắc đã làm gì Lý Nhị Cầu mà khiến đối phương chấp nhất đến như vậy. Chuyện này vẫn luôn là một điểm mờ mịt trong game.

Lúc ấy, vốn là tôi cũng đang chuẩn bị mua Mạch lạc thạch, nhưng vừa định đi qua liền nhìn thấy một dòng chữ bỗng nhiên phọt lên trên kênh phụ cận, người nói chuyện là B: “Cho tôi năm mươi miếng Mạch lạc thạch thượng phẩm.”

Lý Nhị Cầu: ” Tên khốn Vương Thiết Trụ kia!”

B không vui: “Hay cứ một trăm linh thạch một miếng đi? Tôi mua hàng ở chỗ anh bao nhiêu lần rồi, thế mà chẳng bao giờ có ưu đãi cả.”

Lúc này tôi đã đi tới, lên tiếng chào hỏi với bọn hắc: “B đang nói chuyện với ai vậy?”

B thở phì phì: “Lý Nhị Cầu đấy, gian thương.”

Không đợi tôi gõ tiếp, S đã xen vào: “Đội trưởng cũng tới mua Mạch lạc thạch à.”

Tôi ngu cả mặt: “Đúng vậy... Sao B lại nói chuyện với NPC?”

S gửi tới một cái mặt cười, lại không có ý định giải thích cho nên tôi không hỏi gì thêm, dù sao hai người bọn hắc luôn chơi rất thực. Vì thế tôi im lặng ẩn vào giao dịch với Lý Nhị Cầu, căn cứ vào đơn giá một trăm linh thạch một miếng Mạch lạc thạch mà mua năm miếng, chuẩn bị đi thẳng cấp vũ khí.

Lý Nhị Cầu: "Tên khốn Vương Thiết Trụ kia!"

Thấy thế, B chẳng đầu chẳng cuối mà phọt ra một câu: "Hắn thích coi tiền như rác đâu liên quan gì tới tôi, chín mươi linh thạch một miếng Mạch lạc thạch, không thể đắt hơn đâu."

Tôi bình tĩnh mà suy tư trong chốc lát, cảm thấy cái câu "coi tiền như rác" B bảo, hình như đặc biệt giống nói tôi vậy đó...

Lý Nhị Cầu: "Tên khốn Vương Thiết Trụ kia!"

B: "Chín mươi hai linh thạch một miếng, tôi mặc kệ, ông xem, phẩm chất miếng đá kia của ông cũng không tốt, miếng thì mẻ góc, miếng lại nứt toác ra."

Lý Nhị Cầu: "Tên khốn Vương Thiết Trụ kia!"

B: "Ông cứ như vậy, về sau tôi không đến mua hàng của ông nữa."

Lý Nhị Cầu: "Tên khốn Vương Thiết Trụ kia!"

B: "Chính vì ông quá nhỏ nhen cho nên Vương Thiết Trụ mới không thích ông đó."

Tôi: "..."

Này này! Mày mua đồ mà còn nói chuyện với NPC thì cũng thôi đi, thế nhưng làm trò mặc cả! Ồ, mày mặc cả thì cũng được, ấy vật mà mày còn chọt vào chỗ đau của NPC người ta!

Quá đáng lắm rồi đấy nhé.

Lúc này, S bắt đầu trấn an B: "Bảo bối, không cần nói nữa, chín mươi lăm thì chín mươi lăm, chớ có cả đồng tiền, em muốn xài thế nào mà không được."

Nhưng B lại nói: "Đây không phải là vấn đề tiền bạc, mặc cả cũng là một thú vui anh có biết không."

Lý Nhị Cầu: "Tên khốn Vương Thiết Trụ kia!"

B: "Thôi nhé, chín mươi ba linh thạch một miếng thì tôi mua trăm miếng."

Tôi nắm chặt năm miếng Mạch lạc thạch đáng thương của mình, lặng lẽ mà bỏ chạy.

Cách chơi game của thổ hào, tôi thật sự không thể nào hiểu được!

Lầu 1516:Ha ha ha ha~ Nói không chừng câu nói mà những game thủ bình thường vẫn coi là vòng lặp vô nghĩa được nhả ra từ miệng NPC kia chỉ có S và B mới hiểu! Tưởng tượng như vậy liền cảm thấy vi diệu lắm sao!

Lầu 1523: Lâu chủ à, bác mua đắt rồi, lần sau bác cứ thử hỏi NPC xem, chín mươi ba miếng linh thạch đổi lấy một miếng Mạch lạc thạch có được hay không nói! —————

Lầu 1530: Cảm giác Vương Thiết Trụ và Lý Nhị Cầu có một đoạn yêu hận tình thù ngược thân ngược tâm quần quai...

Lầu 1549 (lâu chủ trả lời): Việc bọn hắn nói chuyện với NPC không chỉ dừng lại ở cảnh giới mua đồ đâu, ngay cả lúc đánh phó bản cũng nói.

Một thời gian trước đây, có một phó bản chúng tôi phải đánh mỗi tuần, BOSS là đại yêu quái nửa người nửa rắn. Hồi ấy, mỗi lần đi đánh phó bản mà tới cửa của BOSS này, B đều sẽ chạy tới nói với hắn: "Hôm nay người đàn ông của tôi vẫn làm T chính, nhẹ tay một chút đi ha."

BOSS: "Ha ha ha, bọn đạo chích xấu xa, dám đến địa bàn của ta mà điều võ giương oai!"

B dường như có chút không vui, nhảy lên phần đuôi rắn nhọn hoắt của BOSS, liên tục giẫm giẫm giẫm: “Mi nghe thấy không! Nghe thấy không! Nghe thấy không!”

Chẳng biết vì sao, tôi lại có cảm giác con BOSS kia dường như đang vô cùng đau đớn.

BOSS: “Ha ha ha, bọn đạo chích xấu xa, dám đến địa bàn của ta mà diều võ gương oai!”

B vừa lòng nhảy xuống đất: “Thế là được rồi, chẳng lẽ ta còn không trị được mi à.”

Toàn đội ngũ im lặng: “...”

Đối với những phó bang khác, hẳn cũng chỉ có một kịch bản như thế, bởi vì S luôn là T chính, cho nên trước khi bắt đầu công kích B sẽ uy hiếp BOSS một lần, có đôi khi tôi nhin không được mà đổ ra một tầng mồ hôi lạnh thay cho đồng BOSS kia...

Ngoại trừ những vụ ấy ra, thỉnh thoảng bọn hắn cũng sẽ nói chuyện với vài NPC râu ria nào đó, tỷ như NPC cụ bà ở một thôn ngoại thành chẳng hạn. Cụ bà kia là NPC có kịch bản nhiệm vụ để giúp tân thủ thăng cấp, đại khái nội dung vở kịch chính là: con trai của cụ bà bỗng nhiên mất tích một cách ly kỳ, bảo người chơi nghĩ cách tìm hắn trở về đây giúp. Nhưng mà, khi làm nhiệm vụ người chơi sẽ phát hiện con trai của bà đã bị yêu quái ăn thịt, kẻ đó người chơi sẽ giết yêu quái, đem di vật của con trai bà trở về đây bàn giao lại, thế là xong nhiệm vụ... Một chuỗi nhiệm vụ này, sau khi hoàn thành NPC cụ bà sẽ không còn tác dụng, nhưng hàng ngày bà vẫn đứng khóc ở trước cửa căn nhà tranh bé nhỏ của mình, không ngừng nói với tân thủ mới gặp về người con trai mất tích năm nào.

Nhưng mà S và B vẫn luôn đến thăm bà cụ kia.

Ngày đó, tôi và phó bang chủ cùng kéo vài người mới trong bang đi làm nhiệm vụ này, đánh xong yêu quái, mang di vật đến giao nhiệm vụ vừa vặn gặp B đang nói chuyện với cụ bà.

B bảo: “Con trai bà không cách nào sống lại được, bà hãy nén bi thương, đừng để bản thân mình ngày càng suy sụp.”

S thì đặt một đồng đồ vật lên trên mặt đất: “Cháu đã giúp bà bắt mấy con thỏ hoang, còn có gạo và đồ ăn thức uống khác nữa, cháu để ở đây nhé.”

B thế nhưng lên tiếng sai bảo: “Anh giúp bà bỏ vào nồi nước đi chứ.”

S: “Được rồi.”

Tôi: “...”

Phó bang chủ: “...”

Hóa ra là hai người này đang an ủi người già cô quả ở trong game!

Tâm tình của tôi, vốn dĩ phải là “đau ku lắm”...

Thế nhưng nhìn thấy hai người bọn hắn diễn sâu như vậy, thật như vậy, tôi liền cảm thấy u mê, hết như nảy sinh một loại ảo giác “nếu chỉ đến bàn giao nhiệm vụ rồi lập tức bước đi, vậy thì mày quả là cảm thú”!

Sau đó tôi liền chọt vào cụ bà, nói trên kênh phụ cận: “Con trai bà đã không thể sống lại, xin hãy nén bi thương.”

Mấy tân thủ đi theo đoàn đều không hiểu gì cả, còn tưởng phải nói vậy mới bàn giao xong nhiệm vụ, vì thế đồng loạt gõ ra một đồng: “Con trai bà đã không thể sống lại, xin hãy nén bi thương.”

Phó bang chủ trầm mặc một hồi, cũng làm theo: “Xin hãy nén bi thương.”

Không hổ là phó bang chủ thanh cao bình tĩnh, luôn luôn tiết kiệm hơn so với người khác một vài chữ.

Tôi nhìn vào ba lô của mình, thật sự là không có mấy thứ lớn nhón bỏ đi, vì thế tôi đành nhin đau ném một tá trứng gà xuống đất...

Phó bang chủ thì ném ra một nắm vàng lá.

Cụ bà không phản ứng.

Đột ngột, tất nhiên là không phản ứng rồi! 13254077_1324835644253988_2268784136703846329_n

Lúc ấy, phó bang chủ đột nhiên nói với tôi: “Cậu thật đáng yêu.”

Lời này của hắn vừa phọt ra, tôi nhất thời tỉnh mộng, cảm thấy mình chẳng khác gì một thằng ngu, vì thế quay đầu dùng kỹ năng “Ngự kiếm” vội vàng bỏ chạy.

Phó bang chủ: “...”

Tôi cảm thấy mình cũng phải dành chút thời gian đến khoa não bệnh viện kiểm tra một lần xem sao. Nhóm người bị S và B lây bệnh tâm thần cùng với tôi lần này, có thể tập hợp thành một đoàn hai mươi lăm nhân mạng cùng đi đánh phó bản não khoa đấy.

11. Quyển 1 - Chương 11: Phó Bang Chủ, Sao Ông Lại Tức Giận Vậy Hả Phó Bang Chủ!

Lầu 1562: Thế mà còn đi uy hiếp BOSS! Xong đời, mì càng ngày càng có cảm giác B moe moe là có làm sao! Mà lâu chủ này, thím có nghĩ rằng sở dĩ đoàn đội phó bản của thím có thể lọt vào top 5 phần nào cũng nhờ có công lao uy hiếp BOSS của B hay không

~ Ha ha ha!

Lầu 1566: Cho nên có thể nói phó bang chủ bắt đầu thích lâu chủ từ khi ấy phải hơn...

Lầu 1573 (lâu chủ trả lời):@Lầu 1562, đừng chém ầu, có thể vào được top 5 chủ yếu là nhờ đội trưởng đẹp giai.

Chuyện S và B tâm sự với NPC còn có thể tám nhiều lắm lắm, tỷ như, vào mùa hè thỉnh thoảng B sẽ đưa nước uống cho binh lính thủ thành, S thì vì vậy mà nổi cơn ghen; lại tỷ như, B sợ chó, trong thành chủ có một con chó NPC suốt ngày chạy loạn khắp nơi, mỗi lần gặp phải nó thì đều nhảy lên người S ngay lập tức, trái lại B thích mèo, còn dùng chân giò hun khói giao dịch cho mấy con mèo NPC quanh năm lang thang vật vờ ở trong thành chủ; lại tỷ như, dưới tán cây hòe ở tân thủ thôn có NPC ông cụ đánh cờ một mình, có một lần tôi nhìn thấy B ngồi đối diện với ông cụ, hai người cứ câu qua câu lại mà cãi nhau...

Đúng vậy, chính là cãi nhau đấy các thím ạ —

B: “Cháu đi thế nào?”

Ông cụ: “Chắc chắc, đúng là một nước cờ vớt đi.”

B: “Cụ thua không dậy nổi rồi đúng không?”

Ông cụ: “Chắc chắc, đúng là một nước cờ vớt đi.”

B giận dữ: “Rõ ràng là cháu thắng cụ rồi!”

Ông cụ: “Chắc chắc, đúng là một nước cờ vớt đi.”

B đứng dậy, một chiêu đánh nát bàn cờ: “Thắng một một quân cũng là thắng, cụ lớn tuổi như vậy rồi mà còn chơi xấu thế à.”

Qua mấy giây đồng hồ, bàn cờ lại được refresh, S tự mình ngồi vào chỗ đối diện với ông cụ kia, trấn an B: “Bảo bối đừng tức giận, xem chồng giúp em đánh cho ông già này đến một mảnh giáp cũng không còn nè.”

Tôi lúc ấy đang kéo người mới ở tân thủ thôn: “...”

Người mới: “Bang chủ, bọn họ cùng bang hội với chúng ta à.”

Tôi bình tĩnh mà rũ bỏ sạch sẽ quan hệ: “Anh không biết.”

Người mới: “...”

Tóm lại, cái sự tích nói chuyện cùng NPC của bọn hần, chỉ cần tôi tỉ mỉ nhớ lại một chút là liền có thể tám suốt ba ngày ba đêm, nhưng mà tất cả chung quy cũng chỉ có một kịch bản thôi, các đồng chí cứ tự mình tưởng tượng một chút đi, tôi không nói dài dòng thêm nữa.

Lầu 1577: Tôi cũng muốn thử chơi game kiểu đó xem sao... Chẳng biết có bị người quen đánh chết hay không nhé.

Lầu 1578: Vote cho lầu trên, kỳ thực cảm giác hai người kia rất thú vị mà! Oa ha ha ha ha~ Dù sao cũng là game thôi, vui vẻ là tốt lắm rồi.

Lầu 1590 (lầu chủ trả lời): Nếu hôm nay đã nói đến tân thủ thôn, vậy tiện đây tôi liền tám một cổ sự có liên quan đến tân thủ thôn nhé.

Có thể có người thắc mắc vì sao tôi hay lác lư ở tân thủ thôn, xin trả lời rằng, đó là vì bang hội cầu kêu gọi người mới gia nhập. Sau khi tân thủ gia nhập vào bang hội sẽ làm nhiệm vụ thăng cấp và hệ thống sẽ thưởng điểm phát triển cho bang hội, có điểm phát triển bang hội mới có thể thăng cấp được. Vì thế cho nên khi không có việc gì làm, tôi và phó bang chủ sẽ đi dạo ở tân thủ thôn, lừa gạt dụ dỗ vài tân thủ về bang.

Ngày đó, khi hai người chúng tôi lại ghé qua tân thủ thôn như thường lệ, vừa vận nhìn thấy bốn người đang ngồi trong một cái chòi nghỉ mát ở tân thủ thôn, lần lượt là S, B, và hai acc nhỏ cấp 1. Ngay từ đầu tôi và phó bang chủ còn tưởng bọn hần đang giúp mình lôi kéo người mới về bang, thậm chí còn sinh ra một loại cảm giác vui mừng quái dị kiểu “Con trai trong nhà đã lớn, đã hiểu được phải giúp đỡ gia đình”. Nhưng mà sau khi bước vào chòi, tôi mới phát hiện chúng tôi đã sai rồi...

Đầu tiên, hai acc nhỏ cấp 1 này vô cùng kỳ quái.

Tôi đã từng nói, diện mạo của nhân vật trong game là do game thủ tự mình thiết lập, hơn nữa độ linh hoạt rất cao, ngũ quan, màu da, tuổi tác, vóc dáng đều có thể tự mình điều chỉnh. Vì thế cho nên, đại đa số người chơi đều thiết kế bên ngoài tương đối xinh trai đẹp gái, dù sao mỗi ngày chơi game đều nhìn vào nhân vật của mình, hiển nhiên là muốn cảnh đẹp ý vui một chút. Thế nhưng, hai acc cấp 1 này đều có bộ dạng trung niên, một nam một nữ, có lẽ đều đã bốn mươi – năm mươi tuổi rồi. Acc nữ tuy tuổi có chút cao, song mặt mũi vẫn rất ưa nhìn, có điều acc nam thì phi thường bị kịch, gương mặt tằm thường, còn có bụng bia và đầu hói.

Nếu bảo có người nhàn rỗi bày trò cho vui thì không đúng lắm, bởi vì hai acc cấp 1 này đều mua quần áo thời trang ở thương thành, lại còn là hai bộ đắt nhất nữa, tổng vào cũng phải cả ngàn nhân dân tệ đi, làm gì có ai ăn no rửng mỡ đến vậy đâu?

Bốn người ngồi xung quanh một cái bàn đá trong chòi nghỉ mát, không khí nghiêm túc một cách lạ kỳ.

Tôi và phó bang chủ đều mờ mịt.

Sau đó tôi chat mật với phó bang chủ, đùa đùa nói: “Bộ dạng này sao mà giống đi gặp phụ huynh quá vậy?”

Phó bang chủ hồi đáp tôi bằng một chuỗi dấu chấm lửng thật dài.

Kỳ thực, tôi chỉ tùy tiện nói thôi, chẳng ngờ vừa mới dứt lời, S lại đột nhiên nói với hai vợ chồng trung niên kia ở trên kênh phụ cận: “Bác trai bác gái yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em ấy, bất kể như thế nào, chỉ cần con còn sống một ngày, nhất định sẽ khiến cho em ấy vui vẻ hạnh phúc một ngày.”

B ghen ngào: “Hức...”

Tôi: “...”

Phó bang chủ: “...”

Thế mà đúng là ra mắt phụ huynh!

Tuy nhiên tôi vẫn cảm thấy lời thoại biểu thị quyết tâm này của S có chút kỳ quái không thể diễn tả bằng lời...

B gửi đi một cái biểu tình gào khóc, nói: “Con rất nhớ ba mẹ.”

Sau đó hai acc nhỏ cấp 1 kia liền phát biểu tình gào khóc theo, đồng thời nói bọn họ cũng rất nhớ B.

Tôi thật sự không thể hiểu nổi, cảm giác hai người kia thật sự chơi game chơi đến tẩu hỏa nhập ma rồi, ngay cả ra mắt phụ huynh cũng vào game tiến hành. Đây đến tột cùng là thần kinh tới mức nào cơ chứ?

B và hai acc nhỏ cấp 1 kia gào khóc trong chốc lát, cuối cùng bình tĩnh lại, bốn người liền hàn huyên trò chuyện hồi lâu. Ngữ khí và nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ hoàn toàn nằm trong kịch bản cha mẹ vợ gặp gỡ con rể lần đầu, tôi và phó bang chủ cảm thấy nếu cứ tiếp tục vậy xem cũng không thỏa đáng cho lắm, vì thế liền dùng “Ngự kiếm” bay về lãnh địa bang hội.

Trở về lãnh địa bang hội, tôi gửi chat mật qua cho phó bang chủ: “Ông nói xem hai người bọn nó đang làm cái gì?”

Phó bang chủ: “Không biết.”

Tôi nói: “Tôi đoán hai acc nhỏ kia là bọn nó đi thuê, đóng giả phụ huynh tới gặp con cái.”

Phó bang chủ: “Cũng có thể.”

Cảm giác đề tài này có thể dừng lại ở đây, cho nên tôi liền ẩn cửa sổ game mở Music Player, bắt đầu chọn bài hát.

Sau khi tỉ mỉ chọn lọc và sắp xếp list nhạc, tôi mới mở lại cửa sổ game, vừa vận phát hiện kênh chat mật đã bị phó bang chủ làm cho bùng nổ...

Phó bang chủ: “Ba mẹ tôi làm việc ở nước ngoài, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể xin phép về nước được.”

Phó bang chủ: “Ba mẹ cậu thì sao?”

Phó bang chủ: “?”

Phó bang chủ: “Có đó không?”

Phó bang chủ: “Cậu làm sao vậy...”

Phó bang chủ: “Lời vừa rồi, xem như tôi chưa nói.”

Phó bang chủ: “Người đâu rồi?”

Phó bang chủ: “.”

Tôi: “...”

Sao tự nhiên lại nổi giận thế vậy trời!?

Tôi vội vàng gửi chat mật lại cho hắn: “Người anh em, tôi tắt cửa sổ để chọn nhạc, vừa với đọc được tin nè.”

Phó bang chủ: “.”

... Vẫn còn tức giận à!

Tôi nhanh chóng bổ sung câu trả lời cho câu hỏi mà hắn đưa ra khi nãy: “Ba mẹ tôi đều ở trong nước, thân thể khỏe mạnh, công tác bình thường, tinh thần thoải mái, ăn no ngủ kỹ... Mà ông hỏi cái này để làm gì?”

Phó bang chủ: “Không có gì.”

Không biết vì sao, thông qua ba chữ đơn giản đến không thể đơn giản này, tôi lại cảm thấy dường như hắn bỗng trở nên vui vẻ hẳn lên. Hắn lặng im bắn một cái pháo hoa cho tôi, tôi hớn hờ kéo hắn vào khu vực có

hiệu ứng lung linh lấp lánh của pháo hoa rồi chụp màn hình, sau đó chọn lấy tấm đẹp nhất gửi qua YY cho hần.

À mà, cái chuyện đốt pháo hoa này các thím đừng quá rối rắm, phó bang chủ cũng là thổ hào, bình thường ăn no rừng mỡ không có việc làm nổ vài cái chơi vậy hoy, tất cả già trẻ lớn bé trong bang đều đã từng được hần bắn pháo hoa cho rồi. Tuy lượng pháo hần bắn cho tôi tương đối nhiều, thế nhưng cũng chẳng nói lên được điều gì cả, dù sao thì quan hệ giữa chúng tôi vốn vẫn rất tốt mà, cảm ơn.

Thời điểm gửi ảnh xong, tôi phát hiện chữ ký trên YY của hần từ “.” được đổi thành “Tiểu ngu ngốc”.

Do đó, tôi nhanh chóng quyết định đổi chữ kí của mình thành “Đại ngu si”!

Sửa xong tôi liền chụp hình gửi qua cho hần: “Ê, ông xem chữ kí của chúng ta có phải đặc biệt tương xứng hay không~ ha ha ha ha ha!”

Phó bang chủ không để ý tôi, tôi còn tưởng hần ngồi trước còm biu tở nữa chứ, nhưng mà mười giây đồng hồ sau, hần liền đổi chữ ký trở lại thành “.” ...

Phó bang chủ, tại sao ông lại tức giận vậy hả phó bang chủ!

Lầu 1603: Nhiệm vụ hằng ngày – “Đau lòng cho phó bang chủ”: hoàn thành (1/1).

Lầu 1612: Má ơi, sao đoạn S và B gặp mặt phụ huynh cứ khiến cho tôi cảm thấy vừa buồn cười vừa quái dị cơ chứ... Hy vọng là tôi suy nghĩ nhiều thôi...

Lầu 1618: Phó bang chủ là muốn cùng cứng bổ sung thông tin phụ huynh đó, còn có, hần bắn pháo hoa cho toàn thể anh em trong bang hội là vì không muốn cứng cảm thấy ngỡ ngàng khi hần bắn cho cứng đó mà, phải chờ cho mình một đường lui nha, đồ ngốc.

Lầu 1635 (lâu chủ trả lời): Các thím đừng có lừa tôi, đừng tưởng tôi không biết, đám hủ nữ các thím cho dù chỉ nhìn thấy phích cắm chọt vào ổ điện cũng có thể tưởng tượng ra một đoạn H văn, lâu chủ thông minh cơ trí há lại bị các thím xỏ mũi dắt đi được à?

Lâu chủ tiếp tục tám.

Nói về chuyện chúng tôi đi đánh PvP(*) đi.

(*) PvP = Person versus Person: là thuật ngữ để chỉ các cuộc tranh đấu của người chơi với nhau.

Bang hội của tôi là bang PvE, người đánh PvP không nhiều lắm, trước đây tôi cũng không ham, chỉ thỉnh thoảng PK giỡn một hồi với một anh em nào đó trong bang hội. Thế nhưng có một lần, tôi, phó bang chủ, S và B cùng đi đánh nhiệm vụ phó bản nho nhỏ, loại nhiệm vụ này mỗi ngày đều làm mới một lần, tương đối đơn giản, chỉ cần 4 -5 người là có thể đánh ngon rồi.

Khi chúng tôi đến cửa phó bản đó, không may lại bị một đám game thủ của bang hội chuyên PvP sinh sự.

Ở đây giải thích đơn giản một chút, hai lối chơi PvP và PvE yêu cầu trang bị hoàn toàn khác nhau, trang bị của PvP đề cao phòng ngự tăng máu nhiều, trong khi đó trang bị của PvE thì công kích cao nhưng da giòn máu mỏng, hơn nữa thủ pháp của game thủ chuyên phó bản cũng không giống game thủ chuyên đánh người, vì thế cho nên người chơi PvP giết người chơi PvE dễ dàng như là thái rau vậy. Đó cũng là lý do, có một bộ phận game thủ theo lối chơi PvP thích tụ tập ở cửa phó bản nhắm tàn sát game thủ PvE.

Ngày đó chúng tôi đã gặp phải một đám cờ hó như vậy đấy. Khi S cưỡi ngựa chở B tới, còn chưa đến được cửa phó bản đã bị mấy thằng khốn PvP một kiếm chém bay.

Tôi và phó bang chủ lập tức chạy qua cứu viện, sau đó thăm thiết bổ mình.

Tặng không cho bọn chúng bốn cái đầu.

S nằm trên mặt đất nói: “Mọi người vào phó bản trước đi, tôi bọc hậu, tôi mở kỹ năng có thể chống đỡ được vài giây.”

B thế nhưng cương quyết không chịu: “Anh vào thì em mới vào.”

Tôi: “Các ông diễn Titanic đấy à.”

Chúng tôi thử sống lại tại chỗ vài lần, định cùng nhau đột phá vòng vây tiến vào phó bản, song lần nào cũng là vừa mới đứng lên liền bị đám chó điên PvP kia quật ngã trở về, mặc dù S có trang bị PvP nhưng căn bản là không có cơ hội thay đổi. Cuối cùng phó bang chủ gửi chat mật cho tôi, nói: “Đừng sống lại.”

Sau đó phó bang chủ bắt đầu gọi người ở trong bang, hô hào tất cả đến cửa phó bản XX để đánh nhau.

Kịch bản kế tiếp đáng ra phải là, chúng tôi im lặng phơi thây tại chỗ, chờ đợi đồng bọn trong bang lập đoàn xông tới, dùng ưu thế vượt trội của số lượng đè chết bọn cờ hó PvP này, thế nhưng, đúng vào lúc ấy S đột nhiên gõ chữ hỏi B trên kênh phụ cận: “Bảo bối có đau không?”

B nói: “Không đau, nhưng quần áo bẩn hết rồi.”

S đau lòng: “Nằm đất có lạnh không?”

B đáp: “Lạnh, em bực lắm.”

Tôi và phó bang chủ đã sớm quen rồi, nhưng mà mấy thằng cờ hó PvP bên cạnh thì không cách nào giữ được bình tĩnh nữa...

12. Quyển 1 - Chương 12: Dồn Nó Vào Góc Chết Đi!

Lầu 1639 (lầu chủ trả lời): Sau khi mấy thằng PvP nọ nhìn thấy những lời S và B gõ trên kênh phụ cận thì liền quay sang cười cợt bọn hắn, ý tứ đại khái là: chúng mày có phải thiếu năng trí tuệ hay không này này nọ nọ.

Vì thế S cuồng bảo vệ vợ liền phản kích, kể đó bọn PvP nói năng càng thậm tệ hơn, cụ thể như thế nào tôi sẽ không kể ra đâu, bẩn miệng lắm, trong diễn đàn này có nhiều em gái, tôi cũng biết ngại nha.

Tóm lại là, tôi nổi giận, thành viên bang hội của tôi chỉ có tôi và phó bang chủ có thể giễu cợt thôi, hiểu không? Chúng nó là cái thể loại chó má gì mà cũng dám nói những lời không hay về bọn hắn?

Do đó, tôi liền sống lại tại chỗ, mở giảm thương, mở bùng nổ ý đồ đánh chết ít nhất một thằng. Ài, kết quả là thanh trạng thái kỹ năng còn chưa load xong, đã bị bọn khốn ấy chém chết rồi... Quá là thâm!

Thấy tôi phản kích, ba tên đồng bọn của tôi cũng bắt đầu lặp lại quá trình sống lại — bị đánh chết — sống lại — bị đánh chết...

Ngay tại thời điểm chúng tôi bị giết đến mức sắp reset trang bị thì quân tiếp viện của bang hội đến. Nghe nói hai acc đại thần thường xuyên phân phát phúc lợi cho người trong bang bị mấy thằng cờ hó PvP bắt nạt, các anh em thân yêu còn lại nhất thời xúc động vô cùng, lục tục kéo đến hơn bốn mươi nhân mạng, ỷ vào ưu thế áp đảo về nhân số đem hấp chết chọn PvP kia ngay tại điểm hồi sinh, đứng lên lại thịt, thịt xong lại đứng lên. Và thế là, chúng nó bắt đầu lặp lại vòng tuần hoàn của bốn người chúng tôi ban này.

Về sau, bọn cờ hó PvP cũng gọi bạn bè đến hỗ trợ, đáng tiếc không tìm được nhiều người như bang hội chúng tôi, cho nên vẫn khó lòng thoát khỏi vận mệnh bị phân thây tại điểm sống lại. Có hai thằng trong số đó mắng chửi B, mắng đến hung ác không chịu được, mắng đến chết đi sống lại luôn, vì thế S chỉ huy mọi người lần lượt dùng kỹ năng khống chế đem xích hai thằng cờ hó đó lại, để B sử dụng kỹ năng công kích gần như bằng không của một trị liệu từng chút từng chút làm thịt bọn nó.

Sau đó chúng tôi im lặng nhìn hai thằng cờ hó không may kia rụng từng tí từng tí máu mọt: “-100, -201, -99, -202...”

Thực chất, một kích của S có thể khiến bọn nó rụng tới 2000 máu, nhưng mà S không ra tay, ngược lại bảo B chậm chậm đánh cho hết giận.

B đánh đánh một hồi, đột nhiên nói: “Ấy, em phát hiện chỉ cần đánh vào mặt là liền xuất hiện bạo kích nha.”

Tôi: “...” Nghe đau đớn làm sao! ĐM!

Làm một trị liệu chuyên trách, rất có thể đây là lần đầu tiên kể từ khi chào đời B gặt được đầu người. Vì thế, hẳn cực kỳ thỏa mãn, hiếm thấy mà gửi đi hai cái biểu tượng mặt cười, sau đó nhảy nhảy trên thi thể đám PvP, nói: “Đáng đời, ai bảo bọn mi dám đánh ta.”

S càng thừa giầy vẽ voi hơn, dứt khoát bắn một cái pháo hoa lên thi thể của mỗi thằng PvP...

Vì thế, điểm hồi sinh nhất thời bị hiệu ứng hoa lệ của pháo hoa bao phủ.

B gửi đi một biểu tượng vỗ tay, nói: “Ha ha ha ha bọn mi nổ banh xác rồi!”

Nhóm PvP: “...”

S cười, hỏi: “Bảo bối, tâm tình tốt hơn chút nào chưa?”

B đáp: “Tốt hơn nhiều rồi, nhưng mà quần áo đều bị bọn chúng phá hỏng.”

Thấy thế, tôi liền chọn xem thông tin nhân vật của B, sau đó phát hiện độ bền trang bị sắp về 0.

S lại nói: “Một lát đi tìm tiệm sửa trang bị, sửa lại một chút, ngoan.”

B liền làm nũng: “Đánh người mà đau cả tay.”

S: “Lại đây ông xã xoa bóp cho em.”

B: “A... Đau... Nhẹ chút, lực tay của anh rất lớn đấy, biết không?”

Tôi: “...” Cái này chúng tôi thực sự không biết.

S: “Ừ, anh sẽ nhẹ nhàng.”

Đám PvP kia, không những bị sỉ nhục, bị bang hội PvE người đông thế mạnh hấp diêm ở điểm hồi sinh, mà bây giờ còn bị ép phải mở mắt trừng trừng nhìn một màn show ân ái, cuối cùng bởi vì thật sự không gọi được thêm tiếp viện cho nên thằng thì off game, thằng thì dùng “Ngự kiếm” chạy trốn. Thấy bọn chúng giải tán sạch sành sanh, các anh em thân yêu trong bang hội chúng tôi cũng tự động đi làm nhiệm vụ của mình. Có điều, trước khi đi S vẫn phân phát cho cả đám một đồng phúc lợi như thường lệ, đồng thời nói cảm ơn mọi người đã tới hỗ trợ đánh nhau. Các thành viên trong bang đều nhao nhao bày tỏ: không cần khách khí, về sau có việc cứ hô một tiếng trên kênh bang hội, mọi người sẽ lập tức đến ngay.

Tôi: “...”

Chúng mày cúi xuống nhặt một ít khí tiết lên đi có được không? Thế đâu nào một đám mở miệng gọi “ba ba” mà cũng gọi đến mướt mà như vậy!?

Lầu 1643: Lâu chủ, thím đừng quên khi thím dài giọng gọi phó bang chủ là ba ba, cũng gọi đến thực mướt mà.

Lầu 1657: Đốt pháo hoa trên thi thể~ ha ha ha ha, điểm nhấn này quá mạnh mẽ rồi.

Lầu 1672 (lâu chủ trả lời): Sau khi sóng gió qua đi, nhiệt huyết sôi trào lắng xuống, chúng tôi rút cuộc nhớ ra, mục đích chạy đến đây chính là đánh phó bản nhỏ làm nhiệm vụ hằng ngày...

Vì thế, chúng tôi liền chuẩn bị hành trang tiến vào phó bản.

Phó bang hằng ngày này đặc biệt dễ đánh, nhắm mắt mà bấm đại cũng có thể thông qua, cho nên phó bang chủ rảnh rỗi liền gửi chat mật tới cho tôi: “Có đó không?”

Tôi: “... Hối ngu thế.”

Phó bang chủ: “...”

Đánh BOSS xong, nhân vật game của phó bang chủ đi tới, kỳ quái mà hỏi tôi một câu: “Trên người có chỗ nào đau không?”

Lúc ấy tôi đang kiểm tra chiến lợi phẩm rớt xuống từ trên người BOSS, lơ đãng đáp lời: “Tay có hơi nhức.”

Gần đây chơi game tương đối nhiều, hình như tay tôi có chút không ổn.

Không biết vì sao tôi lại cảm thấy, hình như phó bang chủ vui vẻ hẳn lên, nhân vật game của hắn lại càng ghé sát vào tôi hơn, nói: “Tôi giúp cậu xoa bóp.”

Tôi: “... Người anh em, ông điên rồi có phải không?”

Phó bang chủ: “Không.”

Tôi: “Thế quái nào gần đây tôi cứ cảm thấy ông là lạ.”

Phó bang chủ: “Không lạ.”

Lúc ấy, trong đầu tôi bỗng lóe lên một tia sáng: “Có phải ông học theo thằng S không vậy?”

Phó bang chủ thành thật thừa nhận: “Ừ...”

Hiển nhiên, mùa xuân đã đến, phó bang chủ của chúng tôi đã khao khát một hồi yêu thương ngọt ngào mà vụn vụn rồi.

Vì thế tôi bèn xác nhận lại: “Có phải ông bị cử chỉ ngược cẩu độc thân của S và B mỗi ngày bức đến phát điên, nên muốn nói chuyện yêu đương không hả?”

Phó bang chủ lập tức đáp lời: “Đúng!”

Ấy vậy mà còn gõ thêm một dấu chấm than, xem ra hắn chính là phi thường phi thường muốn.

Do đó, tôi xoa tay, hỏi: “Thế tôi giúp ông tìm em gái nhé? Tôi nghe nói trong bang hội có mấy em gái rất hứng thú với ông.”

Phó bang chủ mất vui ngay trong nháy mắt: “.”

Tôi: “Ông đừng có phọt một dấu chấm tròn với tôi được không, ông thích môn phái nào? Trị liệu hay là DPS?”

Phó bang chủ: “.”

Tôi: “Người anh em, ông có thể nói cho tôi biết, ông đang tức cái gì hay không?”

Phó bang chủ: “.”

Ba ngày tiếp theo kể từ hôm đó, bất kể tôi có nói cái gì, phó bang chủ vẫn chỉ trả lời bằng một câu dấu câu duy nhất: “.”

Tôi ấy à, tâm tính thiện lương thật mỗi mệ!

Lầu 1680: Lâu chủ, thím còn kêu mệ, phó bang chủ mới là thật sự mệ mỗi cả thân lẫn tâm kìa.

Lầu 1684: .

Lầu 1699 (lầu chủ trả lời):@Lầu 1684 lại cos phó bang chủ phải không, dọa tôi chạy mất dép là topic này liền bị thiên luân đấy, tôi nói trước cho thím biết như thế nớ.

Phó bang chủ thật sự là rất hay tức giận, nếu không phải vào ngày thứ tư tôi hát trên YY cho hần nghe thì có lẽ đến tận bây giờ hần cũng không thêm nói chuyện với tôi.

Được rồi, quay về chủ đề chính, từ khi bốn người chúng tôi chết đi sống lại ở cái lối vào phó bản đó, chúng tôi đã rút ra được một kinh nghiệm xương máu, đó là nên luyện PvP, như vậy, về sau có gặp trường hợp người chơi công kích mới không nao núng.

Vì thế, chúng tôi quyết định đi đánh đấu trường.

Đấu trường có cơ cấu như thế này, năm game thủ tạo thành một đội, sau đó 5 đấu với 5, đội thắng có thể đạt được huân chương khen thưởng, giá trị huân chương càng lớn thì đẳng cấp chiến đấu càng cao, đẳng cấp chiến đấu càng cao thì có thể mua được trang bị PvP càng tốt. Do đó, bốn người chúng tôi kéo theo một em gái trị liệu ở trong bang làm thành một tổ đội.

Trước khi lâm trận, tôi đảo mắt quan sát trang bị trên thân cả năm người một lượt, ngoại trừ S ra tất cả đều mặc trang bị PvE, da giòn máu mỏng, nhưng ở thời điểm đẳng cấp chiến đấu thấp thì cũng chỉ gặp được đối thủ gà mà thôi, chúng tôi có thể vừa đánh vừa đổi trang bị PvP, nên tôi cũng không lo lắng lắm.

Lúc nhìn tới B, tôi liền đề nghị: “B, cậu đổi đôi giày tăng tốc độ hồi máu thành tăng lượng trị liệu đi, thuộc tính đôi tăng hồi máu này yếu quá.”

Song, B dứt khoát cự tuyệt: “Đôi kia xấu lắm.”

Tôi: “...”

B lại ghét bỏ nói: “Giày tăng lượng trị liệu màu trắng, giày trắng phối với quần đen, không đau mắt hay sao?”

Tôi nói ra một lời từ tận đáy lòng: “Tôi thấy cũng được mà.”

Tôi thực sự cảm thấy giày trắng quần đen không có vấn đề gì cả! Đau mắt thật sao? Trên cái thế giới này không phải chỉ có đỏ phối với xanh lục hoặc là đỏ phối với tím than thì mới chói mù con mắt à?

B cười lạnh, gõ chữ trên kênh đoàn đội: “Thẩm mỹ của thằng nam.”

Lúc này, phó bang chủ thay tôi lên tiếng: “Tôi thấy cậu ấy không phải.”

B: “Tôi thấy đúng là như vậy.”

Vì thế phó bang chủ lại không vui mà ném cho B một cái chằm tròn, rồi chạy ra đằng sau tảng đá lớn ở quảng trường một mình hờn dỗi.

Tôi thoáng chốc ngu người: “Mấy anh em tốt của tôi ơi, các ông đang làm cái mớ gì vậy? Lẳng nhắng nữa là đấu trường đóng cửa đấy.”

Thế là S đành phải tự mình ra mặt dỗ dành B: “Bảo bối ngoan, hay là trước tiên về thương thành tìm đồ thích hợp?”

B oán giận: “Nhưng mà em thích cái áo này cùng với cái quần này, chúng nó tôn lên thắt lưng bé nhỏ của em.”

S lại dỗ: “Chỉ cần đánh một trận là có thể mua giày PvP, đôi đó màu đen, nhìn không khác đôi em đang đi là mấy.”

Vì thế, ông lớn B tâm không cam tình không nguyện mà thay giày trắng.

Đội ngũ bé nhỏ có số mệnh lắm trái ngang của chúng tôi rốt cuộc tiến vào được đấu trường.

Lầu 1711: Thảm mỹ của lầu chủ... Thôi xong... Hiện tại mị thật sự tin tưởng lầu chủ là một thằng nam... Còn có, đoạn đối thoại giữa B và phó bang chủ kia thực sự là ý tại ngôn ngoại, chẳng trách phó bang chủ lại không vui, tội nghiệp.

Lầu 1725: Ha ha ha~ B thực chú trọng hình tượng bản thân quá, dù là trong game cũng muốn đẹp nhất, phù hợp nhất.

Lầu 1734 (lầu chủ trả lời): Rốt cuộc các thím cũng tin tôi là thằng nam rồi, tôi thật muốn mặc quần bông xanh lá để chúc mừng một chút!

Nói đến đánh đấu trường, không thể không giới thiệu một chút về bé trị liệu còn lại trong đội chúng tôi. Trị liệu này là một em gái, giọng nói đặc biệt Loli, chúng ta cứ gọi bé ấy là Giọng Loli là được.

Mặc dù Giọng Loli là trị liệu, thế nhưng lại một trái tim DPS cuồng dã, hơn nữa tính tình phi thường nóng nảy, thời điểm chúng tôi đánh đấu trường, toàn bộ YY kênh đều tràn ngập tiếng rống giận của cô nàng, chung quy là nhìn không được muốn chỉ huy thay tôi ấy mà.

Tôi: “S, ông dồn thằng DPS kia vào góc chết đi, bọn tôi sẽ hấp diêm nó...”

Nói được một nửa, Giọng Loli liền cắt lời tôi, bắt đầu giận dữ gầm gừ: “Để bà dồn nó! Dồn vào góc tường! Mở Bạo kích đi! Cả ba người các ông! Mở bạo kích hấp chết nó!”

Tôi: “Em gái, em bình tĩnh một chút...”

B: “Dồn đi! Dồn đi! Dồn đi! S, anh có thể không! Mau mau mau, mau giết chết nó, đừng để nó hồi máu!”

Trị liệu trong đội chúng tôi, so ra hung hãn hơn DPS nhiều lắm...

Chúng tôi đánh ba trận, toàn bộ quá trình dị thường gian khổ.

Đầu tiên, B căn bản không thêm máu cho chúng tôi, mục tiêu của hắn hoàn toàn tập trung trên người S, biểu tượng buff hồi máu ở trên đầu S chưa bao giờ gián đoạn, ngoại trừ thời điểm bị úp sọt ra, gần như giây nào phút nào S cũng đầy máu. Tôi và phó bang chủ hoàn toàn không chiếm được một ánh mắt quan tâm chăm sóc từ B.

Tiếp theo, môn phái của trị liệu Giọng Loli không giống với B, cô bé này thuộc môn phái có chút lực công kích, vì thế Giọng Loli đánh đánh đánh, đánh đến trầm mê, thấy chết mà không cứu được, tôi và phó bang chủ thường xuyên nuốt lệ nằm trên mặt đất lạnh như băng, nhìn đôi chồng chồng đầy máu S – B mở hình thức giết chóc liên thủ với Giọng Loli tiêu diệt quân thù.

Tôi một bên nằm phơi thây, một bên đặt mic ở chế độ tự do, ngồi trước còm biu tơ ăn đồ ăn vặt.

Phó bang chủ hỏi tôi: “Cậu ăn cái gì vậy?”

Tôi: “Thịt bò khô Đăng Ảnh, đặc sản ở chỗ tôi.”

Phó bang chủ: “À.”

Tôi: “Cũng ngon lắm, tôi ăn cho ông nghe nhá.”

Phó bang chủ: “...”

13. Quyển 1 - Chương 13: Một Lời Không Như Ý Liền Tặng Dấu Chấm Tròn!

Lầu 1745 (lầu chủ trả lời): Tôi: “Đùa thôi, ông cho tôi địa chỉ đi, tôi gửi cho ông mấy gói ném thử.”

Phó bang chủ đầu tiên là cự tuyệt: “Không cần đâu, cảm ơn.”

Lúc vào lúc ấy, Giọng Loli lại cất tiếng trên YY: “Bang chủ, ông gửi cho phó bang chủ mà không gửi cho bọn tôi, vừa nhìn đã biết có gian tình.”

Vì để rũ sạch gian tình, tôi lập tức nói: “Gửi gửi gửi, gửi hết cho các người!”

Phó bang chủ: “...”

Vì thế Giọng Loli nhanh chóng gửi cho tôi một cái địa chỉ qua khung chat mật.

Tôi lại hỏi: “S và B thì sao, các ông cũng gửi địa chỉ đi.”

Kết quả hai người kia trăm miệng một lời nói “Không cần”, một thì bảo sợ béo, một lại bày tỏ không ăn đồ ăn vặt.

Tôi đùa đùa: “Nếu hai người không có địa chỉ ở thế giới 3D, vậy chi bằng tôi gửi đến nông trại của hai người nhé.”

S và B trầm mặc thật lâu.

Tôi: “...” Chúng mày đừng có không nói lời nào như vậy, người ta sợ đấy!

Ngay tại thời điểm tôi đang ngu người thì phó bang chủ liền đổi ý, gửi địa chỉ qua khung chat mật cho tôi, nói: “Hay là cứ gửi cho tôi đi.”

Đề tài đột ngột bị chuyển hướng, ta vội vàng đáp: “Được, mai gửi luôngggggg.”

Sau khi gửi bưu phẩm cho Giọng Loli và phó bang chủ được một tuần, tôi liền nhận được hai phần quà đáp lễ. Mở ra tôi lập tức nhìn thấy, bên trong bưu kiện Giọng Loli gửi đến là một hộp bánh bích quy bơ và quả mâm xôi do chính tay cô bé làm... có hình ...bộ xương khô...

Thực phù hợp với hình tượng đáng yêu lại mang theo vài phần hung hãn của cô nàng..

Còn phó bang chủ thì gửi cho tôi một bộ phím + chuột chuyên dụng để chơi game.

Bộ phím chuột này tôi đã từng xem qua, số lượng có giới hạn, sản xuất tại Đức, giá cả lên tới gần sáu ngàn, hơn nữa trong nước không có bán. Bởi vì bộ phím chuột này rất đắt cho nên tôi phi thường ấn tượng, sau khi xem xong tôi liền bình tĩnh mà mua một bộ... có giá sáu trăm.

Khi ấy tôi sợ tới mức nhanh chóng nhét chúng vào lại hộp quà, gửi tin cho phó bang chủ: “Người anh em, đồ ông cho tôi đắt quá, tôi không thể nhận được, vẫn là gửi lại cho ông thì hơn.”

Phó bang chủ trả lời ngay lập tức: “Không được, nhận đi.”

Tôi: “Không thể nào, đắt lắm.”

Phó bang chủ: “Chẳng phải cậu đau tay à, đổi phím chuột thử xem.”

Nhất thời có một dòng nước ấm nhẹ nhàng len lỏi trong lòng, nhưng tôi vẫn kiên trì: “Thế cũng không được, không thì tôi chuyển tiền cho ông, coi như ông mua giúp tôi đi, chẳng nào thì trong nước cũng chẳng mua được, phải không?”

Phó bang chủ quyết định nổi giận, gửi tới cho tôi một dấu chấm tròn.

Ta: “Ông đừng chơi chấm tròn mà! Đồ đắt như thế tôi sẽ bắn khoản nha!”

Phó bang chủ: “.”

Một ngày nào đó, tôi chắc chắn sẽ bị cái dấu chấm tròn này ám ảnh.

Lầu 1752: Khách khí với chồng làm cái gì.

Lầu 1757: Không phải là đôi chồng chồng S – B thật sự không có địa chỉ 3D đấy chứ~ Oa ha ha ha~, lầu trên đã nói ra tiếng lòng phó bang chủ!

Lầu 1769 (lầu chủ trả lời): Vì thế tôi chỉ đành mặt dày nói: “Ông đừng nóng, tôi nhận.”

Phó bang chủ vô cùng vui vẻ: “Thế mới ngoan.”

Tôi: “Đại ân đại đức không cách nào hồi báo, hay là tôi lấy thân báo đáp nhé...”

YY của phó bang chủ truyền đến một tiếng vang rất lớn, nghe như hân vừa ngã từ trên ghế xuống vậy.

Tôi tiếp tục nói hết nửa lời còn đang giang dở: “Tôi sẽ luyện một acc trị liệu, chuyên môn buff cho ông, như vậy đánh đấu trường sẽ không sợ thiếu sữa, cứ để Giọng Loli chuyên tâm đánh cũng được, tôi thấy cô bé chơi công kích chắc chắn tốt hơn so với trị liệu đây.”

Ở bên kia vang lên thanh âm giống như phó bang chủ đã bò lên khỏi mặt đất.

Sau đó hân lạnh lùng nói: “À, ha ha.”

Tôi: “... Sao ông có vẻ không vui vậy, chẳng phải DPS bình thường nghe nói mình sẽ có một trị liệu cố định sẽ mừng rỡ như điên à?”

Phó bang chủ lạnh như băng mà chậm rãi cười hai tiếng: “Ha, ha.”

Không hề có thành ý!

Tôi muốn đập bàn phím!

... Nhưng bàn phím quá đắt, hay là tôi tự đập chính mình đi.

Vốn dĩ tôi từng luyện một acc phụ chơi trị liệu, luyện đến max cấp thì liền không chơi nữa, bởi vì tôi cảm giác mấy nhân vật nam của các môn phái trị liệu đều đặc biệt... kém đàn ông, kỹ năng cũng rục rở ngoài sức tưởng tượng. Thế nhưng lần này, vì báo đáp đại ân đại đức của phó bang chủ, tôi quyết định luyện lại acc trị liệu kia để buff riêng cho hân.

Lầu 1773: Lâu chủ biết không, có một học thuyết nói rằng: ở thế giới thực thiếu cái gì thì người ta càng tìm kiếm cái đó ở thế giới ảo, bởi vì ngoài đời thím là tiểu thụ mong manh mềm mại, cho nên trong thế giới ảo thím sẽ đặc biệt muốn đàn ông một chút...

Lầu 1780: Lâu chủ à, nói được một nửa rồi dừng sẽ hại chết người đó, mà hình như gần đây phải ứng của lâu chủ đối với S và B không còn mạnh động như trước kia nữa nhể~ ha ha.

Lầu 1786:Lâu chủ chỉ vì một bộ phím chuột dành cho game mà liền bán mình, phụt.

Lầu 1794 (lâu chủ trả lời):@Lầu 1773, học thuyết bậy bạ!

@Lầu 1780, đúng vậy, bởi vì tôi đã được tôi luyện đến mức tâm như nước đọng(*), thậm chí còn có chút bị đồng hóa nữa, cho nên không có khả năng kích động như lúc xưa, a di đà phật...

(*) nước đọng ao tù thì không lăn tăn gợn sóng, đại khái là lâu chủ đã chai lỳ oy:v

Sau khi tôi luyện acc trị liệu chuyên dụng cho phó bang chủ, những trận đánh đấu trường của chúng tôi liền từ giai đoạn giãy dụa chuyển thẳng sang cấp bậc một bước đến trời.

— Còn phải nói à, có một trị liệu sắc bén như thế, hơn nữa trị liệu tài năng này lại được hỗ trợ bởi một bộ phím chuột siêu xịn sản xuất tại Đức là vô cùng quan trọng nhé!

Được rồi, lại nói về S và B.

Trước đó, sở dĩ tôi xác định bọn hân là người thực bởi vì hai chứng cứ, một trong số đó là ảnh chụp của B, đây xem như “vật chứng” đi, hôm nay tôi sẽ nói về “nhân chứng”.

Hôm ấy, khi năm người chúng tôi đang vui vẻ đợi trận đấu mới bắt đầu, tôi liền nhìn thấy bang chủ của bang hàng xóm. Đó là một bang lớn chuyên đánh PvP, bang chủ họ cũng từng PvE cùng với tôi, nhưng về sau hẳn chuyển sang chuyên PvP, vì thế chúng tôi cũng không còn qua lại nhiều nữa.

Tôi đi qua chào hỏi bang chủ hàng xóm một câu, nói cho hắn biết acc trị liệu này là acc phụ của tôi.

Bang chủ hàng xóm liền nói: “Tôi mới đi đấu trường thôi, vừa vào liền thấy các cậu.”

Tôi ưỡn ngực ngẩng đầu kiêu ngạo bảo: “Chúng tôi đánh tới cấp bảy rồi, ngạc nhiên chưa?”

Bang chủ hàng xóm trầm ồ đáp: “À, tháng trước tôi đã lên cấp mười, hôm nay là tới kéo đồ đệ.”

Tôi: “...”

Bang chủ hàng xóm: “S và B là đồng đội của cậu?”

Tôi: “Đúng vậy, ông quen à?”

Bang chủ hàng xóm: “Quen, trước kia bọn họ là người của bang chúng tôi, hè năm kia còn gặp mặt một lần mà.”

Tôi giật mình kinh ngạc, sau đó bởi vì ngọn lửa hóng hớt bỗng chốc dâng lên, mạnh mẽ thiêu đốt tâm hồn, tôi lập tức hỏi: “Hai người đều có mặt?”

Bang chủ hàng xóm: “Không, chỉ có B tới, S không đi.”

Tôi không nhịn được tính tò mò, lại hỏi: “B ở ngoài đời nhìn như thế nào?”

Mầm mống buồn chuyện của bang chủ hàng xóm cũng bị tôi khơi gợi: “Mỹ thiếu niên, bộ dạng chẳng khác gì minh tinh, hơn nữa hình như còn là con nhà giàu, buổi off hôm đó còn có lái xe đưa đón. Hồi ấy, phần lớn con gái trong bang chúng tôi chết mê chết mệt hẳn đấy, nhưng hẳn đều từ chối sạch, về sau chẳng hiểu vì sao lại cặp kè với S. Chuyện này cậu cũng biết đúng không? Kể đó, bang hội chúng tôi có mấy người thương tâm tới mức A game luôn.”

Ta: “À à à, tôi biết, tênh gei.”

Mỹ thiếu niên + con nhà giàu, rất phù hợp với hình tượng của B ở trong ảnh chụp.

Lúc này, tôi đã không còn hoài nghi B và S nữa, có người gặp tận mặt rồi, còn có thể là giả được sao? Tuy rằng từ đầu đến cuối S vẫn thực thần bí, thế nhưng nếu kiên quyết nhận định một trong hai người này phải có một người là nhân vật hư cấu, thì đó hẳn là B, hiện tại B không phải người ảo, vậy thì S đương nhiên cũng không rồi.

Vì thế cho nên, các thím không cần lặn tẩn vấn đề này nữa.

Lầu 1805: Sau khi xác định hai thím ấy không phải người ảo, tôi thế nhưng lại có chút thất vọng là thế đâu nào, vốn đang còn tưởng có thể chứng kiến một vở kịch thần kỳ huyền ảo chứ.

Lầu 1806: @Lầu trên, mặc kệ có phải người ảo hay không, vở kịch này cũng phi thường huyền ảo cmnr!

Lầu 1820 (lầu chủ trả lời): Sau đó đấu trường bắt đầu, tôi và bang chủ hàng xóm vừa đánh vừa tranh thủ thời gian chờ xếp đội mà tám về chuyện S và B. Lúc ấy tôi còn chưa mở topic này đâu, bởi thế hoàn toàn không có chỗ phun trào, ghen muốn chết, cho nên tôi liền kể một hồi sự tích tai quái của B cho hắn nghe, khiến hắn cười sảng sắc cuối cùng trực tiếp rút từ cấp mười xuống luôn cấp tám.

Tôi: “Người anh em, hai đội của chúng ta cùng cấp rồi, hê hê.”

Bang chủ hàng xóm: “Âm mưu, đây là một âm mưu, đều tại cậu, cậu làm tôi cười đến mức tay chân run rẩy.”

Tôi kỳ quái nói: “Kì hăm niềm vui của ông lại đi, trước kia B không như vậy sao?”

Bang chủ hàng xóm: “Đương nhiên không... Đúng rồi, trước khi S vào bang, B đã thích nói chuyện với NPC rồi, nhưng ngoại trừ điểm này ra, hắn nhìn rất bình thường. Lúc đi off, hắn cũng không tệ, đặc biệt lịch sự ôn hòa, lời nói cử chỉ phi thường tao nhã, một chút cũng không giống loại người liều chết diễn trò trong game.”

Tôi: “...” Thế thì tại sao hiện tại lại thành như vậy rồi!

Bang chủ hàng xóm: “Lần đó, sau buổi off không lâu, B và S đồng thời lui bang, hoàn toàn không nói năng gì cả, tôi đoán, có thể trong bang có người đắc tội với bọn hắn. Sau này, bất kể tôi nói như thế nào, B cũng không để ý đến tôi, điện thoại, YY, game đều không hồi đáp, mà S cũng trở nên ba phải hẳn ra. Vì thế tôi không xen vào chuyện của hai người bọn nữa, có điều trước khi lui bang, B rất bình thường, không ưa làm trò như vậy đâu.”

Tôi nghĩ nghĩ một chút: “Hiểu rồi, yêu vào làm chỉ số thông minh tụt dốc không phanh.”

Bang chủ hàng xóm: “Có lý... Có phải cậu cũng đắm chìm trong tình yêu hết năm này qua tháng khác hay không?”

Tôi: “Cút!”

Tôi và bang chủ hàng xóm tán gẫu đến quên trời quên đất, chệnh mảng một tý đã liên tục phạm sai lầm, hơn nữa đối thủ ở trận này rất lợi hại, năm chức nghiệp đều chuyên môn nhắm vào trị liệu, bởi lẽ đó, đội của tôi thảm thiết mà chết nhẵn rỗng.

Khi trận đánh kết thúc, ba người trong đội đều đi ra bên ngoài, chỉ riêng phó bang chủ là vẫn không nhúc nhích mà nằm ngay đơ trên mặt đất.

Tôi: “Đứng lên, đứng lên, đi ra ngoài xếp hàng đánh một lần nữa.”

Phó bang chủ: “Cậu phóng sinh(*) tôi.”

(*) Phóng sinh: thả ra ngoài mặc kệ tự sinh tự diệt:v ngài ấy quên buff cho chồng

Tôi: “Anh đẹp trai của tôi ơi, vừa rồi tôi mãi nói chuyện với người khác, quên nhìn acc.”

Phó bang chủ: “Ai?”

Tôi: “Bang chủ bang XXX.”

Phó bang chủ: “Cậu lơ đễnh nguyên một buổi chiều.”

Tôi: “Thì bởi nói nguyên buổi chiều, ngại quá, giờ đã nói xong rồi.”

Phó bang chủ: “.”

Tôi: “Nhưng tôi cũng không chệnh mảng việc đánh đấu trường mà, ông xem, đội chúng ta lên cấp tám rồi, làm trận nữa lên chín luôn đi.”

Phó bang chủ: “.”

Tôi phát hiện gần đây phó bang chủ càng ngày càng hay tức cmn giận! Một lời không vừa ý liền tặng luôn dấu chấm tròn! Dấu chấm tròn, dấu chấm tròn, dấu chấm tròn! Trung bình một ngày, hắn gửi cho tôi ít nhất là mười dấu chấm tròn! Phó bang chủ sao còn khó dễ dành hơn cả bạn gái vậy!

Tuy rằng tôi không có bạn gái...

Lầu 1843: Bởi vì phó bang chủ là bạn trai, không phải bạn gái.

Lầu 1866: Mị cảm thấy tiểu thiếu gia tao nhã sau khi xà vào tình yêu đã bị đối phương cưng chiều đến tận trời cho nên mới moe như vậy! Thế nhưng, một người ngoài đời ưu tú như vậy mà lại dùng hai mươi tư

tiếng một ngày để đắm mình vào vòng du sao... Lâu chủ ngàn vạn lần đừng kể chuyện cổ tích để lừa gạt bọn mị nhaaaaa!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

1, Ở thời hiện đại, giày trắng quần đen không khó nhìn~! Thế nhưng B lại ở trong một cái game cổ trang vì thế cho nên... chính là xài loại giày ống cao cổ rồi nhét ống quần vào trong~ Oa ha ha ha

2, Người ảo cũng có thể “bạch bạch bạch(*)” nhaaaaaaa ~ Nếu như người ảo ăn no ngủ kỹ rồi có thể “bạch bạch bạch” như vậy thì chắc chắn không có vấn đề ~ phi thường phi hợp lý, heng.

(*) từ tượng thanh -- tác giả không nói rõ là thứ thanh âm gì, cơ mà mị thật đáng xấu hổ mà nghĩ tới ... (>///<)

Có lẽ rất nhanh sẽ bắt đầu vào quyển thứ hai với ngôi thứ ba qua cách nhìn của B...

Manh mới đề cập tới ở chương này đã quá rõ ràng rồi phải không~ Oa ha ha ha

14. Quyển 1 - Chương 14: Sáng Nay Em Vừa Phơi Chăn Đấy!

Lâu 1980 (lâu chủ trả lời): Tổ đội bỏ hóng thân mến, đã lâu không gặp.

Giải đáp thắc mắc của @Lâu 1866 lần trước, không phải tôi bịa chuyện, tôi cũng rất thắc mắc, không hiểu vì sao B lại trầm mê mạng ảo tới mức độ này. Mà không phải trầm mê bình thường đâu, acc của hần online hai bốn trên hai bốn tiếng, hơn nữa bất kể tôi tìm hần lúc nào, hần cũng đều đang onl, giống như người thực mỗi ngày đều cố thủ trước còm biu tơ, không ăn không ngủ chỉ chơi game ấy. Vì thế cho nên tôi hoàn toàn hiểu được nghi vấn của thím, thế nhưng, tôi thề, nếu tôi bịa chuyện thì cả đời này tôi cũng không đánh rơi ra Tranh Vũ được. Lời thề này quả thực độc đến không thể độc hơn, các thím nhất định phải tin tôi...

Được rồi, quay về trọng điểm, một tuần nay lâu chủ không mò lên topic là bởi vì cái game chúng tôi đang chơi vừa mới ra bản update, mà bản update đương nhiên sẽ có thêm rất nhiều nhiệm vụ mới, phó bản mới, lối chơi mới, lâu chủ chẳng qua vì ham game nên không còn thời gian đi tám chuyện mà thôi. Tuy nhiên, mấy ngày nay tôi phát hiện B lại không phụ sự mong đợi của mọi người mà nâng trình độ làm trò của mình lên một tầm cao mới, vì thế nhện không được lại mò lên đây phun trào một trận.

Sự tình là như vậy...

Sau khi bản update được tung ra, mỗi môn phái đều có thêm một kỹ năng mới, acc phụ trị liệu của tôi cùng một môn phái với B, kỹ năng mới có là một kỹ năng cá nhân, hiệu quả trị liệu phi thường mãnh mẽ, do đó game thủ chơi môn phái này đều rất đổi vừa lòng.

Trừ B...

Ngày đầu tiên bản update được tung ra, tôi mở acc chính vào lãnh địa bang hội đánh hình nhân chiến đấu để thử nghiệm kỹ năng mới. Lúc ấy, S và B cũng đang thử, B vẫn luôn chọn S làm mục tiêu, liên tục thi triển kỹ năng trị liệu mới. Lát sau, hần giận dữ nói: “Động tác thi triển kỹ năng này khó quá!”

Tôi: “...”

Công nhận là hiệu ứng và tạo hình của kỹ năng mới vô cùng phức tạp, quả thực sắp vượt qua cảnh giới khiêu vũ rồi, thế nhưng cho dù nó thiết kế phức tạp hơn đi chăng nữa thì người chơi cũng chỉ phải ấn vài cái phím mà thôi, cho nên tôi không thể hiểu B khó chịu cái mớ gì.

S tốt tính phát đi một cái mặt cười, nói: “Bảo bối bình tĩnh, thế này đã đạt tiêu chuẩn rồi mà.”

B lại phóng kỹ năng: “Vẫn chưa đủ tiêu chuẩn, thậm chí còn không ra bạo kích.”

S ngoan ngoãn phối hợp nổi điên với hần như thường lệ: “Khi bảo bối xoay đến vòng thứ hai, có thể nhắc chân cao hơn một chút.”

B gửi đi một cái biểu tình phẫn nộ, lại nói: “Người thiết kế có bệnh sao, động tác cứ như là khiêu vũ, có nghĩ đến tâm tình của game thủ nam không chứ!”

Nói xong, B lại phóng kỹ năng, rốt cuộc vừa lòng nói: “Lần này ra bạo kích rồi, tạm được.”

Mà tôi, thế nhưng cũng thật sự cảm thấy lần này khi B xoay đến vòng thứ hai thì có nhắc chân cao hơn một chút...

Tôi nhất định là bị bọn hấn làm cho phát điên rồi!

Đây là ảnh hưởng của tâm lý! Đây là ảnh hưởng của tâm lý!

S gửi một cái biểu tượng like tới cho B, khen ngợi: “Bảo bối múa đến là đẹp.”

Tiếp theo, S cũng bắt đầu luyện tập kỹ năng mới của mình lên người hình nhân chiến đấu, một lần rồi lại một lần, liên tiếp phóng kỹ năng, thỉnh thoảng lại thảo luận vài câu tâm đắc với B, cùng B sửa động tác cho nhau.

Luyện được một chốc, B oán giận đứng lên: “Phù... Em luyện đến phát nóng, tại sao mấy ngày gần đây mặt trời chói chang quá vậy?”

S trả lời: “Từ hôm qua đã bắt đầu nóng lên rồi mà bảo bối.”

Tôi rời tầm mắt ra khỏi màn hình máy tính, quay đầu nhìn ngắm những bông tuyết trắng phau đang bay bay ngoài cửa sổ, xác nhận hiện tại thực sự là tháng giêng, sau đó mới cẩn thận dò hỏi: “Các ông ở Nam bán cầu à?”

B không để ý tới tôi.

S: “Ha ha, không phải.”

Tôi: “À.” Thế thì hẳn là thế giới game đặt tại Nam bán cầu, có thể lắm, hai người này rất có óc tưởng tượng.

Lúc này B bắt đầu làm nũng: “Em không muốn luyện nữa, trời nóng lắm.”

S trấn an: “Đông tập cho quên lạnh, hè tập cho quên nóng(*), vượt qua thì tốt rồi.”

(*) Nguyên văn: Đông luyện tam cử, hạ luyện tam phục: ngàn ngữ, ý nói những người chăm chỉ rèn luyện thân thể, đông hay hè, nóng hay lạnh đều chịu khó luyện tập

Tôi và phó bang chủ im lặng đánh hình nhân chiến đấu ở bên cạnh bọn hấn, không ai dám nói lời nào.

Thì ra các kỹ năng chúng mày phóng ra ở trong game, đều là thứ chúng mày chăm chỉ luyện tập từ Hạ sang Đông, chứ không phải một đồng số liệu được thiết lập sẵn à...

Thật sự là quá vất vả rồi!

Lầu 2001: Ha ha ha ha~ Thì ra kỹ năng của S và B đều do luyện tập mà ra! Đầu óc hai người bọn họ cũng hoạt động mạnh mẽ quá đi chứ nhỉ!?

Lầu 2015: Trách không được lại lợi hại như vậy, phụt...

Lầu 2034 (lầu chủ trả lời): Tôi thử nghiệm kỹ năng mới trong chốc lát, liền ấn chọn tỷ thí với phó bang chủ, tỷ thí ba trận thì thua cả ba.

Phơi thầy trên mặt đất, tôi nói: “Tôi cũng muốn cảm thụ một chút ẩm áp của ngày hè, chỗ tôi đang là mùa Đông, trong phòng lại không có hệ thống sưởi hơi, hôm nay còn có tuyết rơi, lạnh đến mức ngón tay cũng cứng cả lại.”

B đùa giỡn nói: “Tay cứng thì bảo phó bang chủ ủ ấm cho cậu đi.”

Phó bang chủ nhanh chóng đáp: “Được.”

Tôi: “Được cái cục cốt, thần kinh à.”

Phó bang chủ: “...”

Một lát sau nì, phó bang chủ lại nói: “Lạnh thì mở điều hòa đi.”

Tôi: “Mở điều hòa không khí sẽ khô, môi sẽ nứt nẻ, tôi toàn mở một lúc là liền tắt đi.”

B không bỏ lỡ thời cơ chen miệng chóa vào: “Môi khô thì bảo phó bang chủ liếm cho cậu ấy.”

Phó bang chủ nhanh chóng gò: “Được.”

Tôi: “Này B, có phải ông muốn đánh nhau hay không đấy? Còn phó bang chủ, ông được cái cục cốt gì.”

Trò đùa này khiến cho bọn hần vui vẻ, nhưng người đặc biệt đỏ mặt xấu hổ lại là tôi.

B hắc hắc cười, sau đó chuyển đề tài: “Thật nhớ những ngày có điều hòa không khí, nóng một chút liền có thể bấm điều khiển làm mát rồi, đám người hiện đại các cậu đến tốt cùng có hiểu điều hòa đáng quý thể nào hay không?”

S lập tức dõ dành: “Bảo bối chờ chút nữa anh sẽ mang em đi ăn lê ướp lạnh, mát lắm nha.”

Tôi ngồi trước còm biu tơ chà xát hai tay sau đó hà hơi vào lòng bàn tay mấy cái, cuối cùng đi mở điều hòa, không thèm để ý đến ba thằng thần kinh trong màn hình máy tính nữa.

Lầu 2067: Là ảo giác của mị sao, cứ thấy hình như B đã biến thành nội ứng của phó bang chủ rồi!

Lầu 2068:@Lầu trên không phải ảo giác đâu, nhất định là như vậy...

Lầu 2094 (lầu chủ trả lời): Tôi và phó bang chủ tỷ thí trong lãnh địa bang hội một lát thì đã quen thuộc với kỹ năng mới, còn S và B thỉnh thoảng lại dùng động tác ôm rồi hôn một cái với nhau.

B: “Hôn hôn.”

B: “Chụt.”

B: “Chụt!”

B: “Chụt chụt!”

Chúng mày hôn thì hôn đi, đánh chữ tượng thanh lên kênh phụ cận có phải là quá đáng lắm không, hãaaaaaaa?

Vì thế tôi cũng oán giận mà gõ lên kênh phụ cận: “Cũng may da mặt tôi và phó bang chủ đủ dày, nếu đổi lại cầu độc thân khác ở bên các ông mỗi ngày, hẳn sẽ bị các ông ngược đến chết luôn.”

B: “Cậu và phó bang chủ thành đôi chẳng phải là cách giải quyết hoàn mỹ đó sao.”

Phó bang chủ gõ xuống một chữ kia: “Được!”

Tôi: “... Tôi cảm thấy mấy người các ông không được bình thường.”

S chuyển hướng sang tôi, nói: “Cả thế giới đều biết, chỉ mình ông không biết.”

B: “Cậu ta ngốc.”

Phó bang chủ: “Không được nói cậu ấy.”

Tôi càng lúc càng thêm ngơ ngẩn: “...”

Lúc này, trời bắt đầu mưa.

Thời tiết trong cái game này được thiết kế rất chân thật, trời sẽ mưa sẽ tuyết sẽ gió to, đương nhiên cũng có những ngày trời trong nắng ấm ngàn dặm không mây, tuy nhiên biến hóa thời tiết trong game chỉ để gia tăng thú vị mà thôi, bất kể ở trong trạng thái thời tiết như thế nào, nhân vật cũng không bị ảnh hưởng.

Nhưng mà B vừa thấy trời mưa liền lấy ô ra khỏi ba lô đeo lên ô trang bị. Sau khi che thân thể, hấn lập tức triệu hồi tọa kỵ nhả thẳng về nông trại mà phóng đi, vừa đi vừa gào thét: “Tại sao đột nhiên trời lại đổ mưa, sáng nay em vừa phơi chăn đây!”

S dùng “Khinh công” bay lên, nói với B: “Vợ à, đừng nóng, để anh bay về cất chăn!”

B lập tức thả chậm tốc độ của tọa kỵ, cảm giận nói: “Tên thiết kế có bệnh à, sao tần suất mưa ở thành chủ lại cao như vậy.”

Tôi: “...”

Mày làm bộ phơi chăn ở trong game thì cứ làm đi, có gì còn dám nói người khác có bệnh, haaaaaa?

Lầu 2103: Hiện tại, bất kể S và B làm gì ở trong game tôi cũng không hề dao động...

Lầu 2104: Ha ha ha~ Vote cho lầu trên, mọi người đã tiếp nhận con người của S và B rồi!

Lại nói, chuyện của lầu chủ đích thực là cả thế giới đều biết, chỉ riêng lầu chủ là không biết. Chẹp chẹp, nhưng mà bọn mị có nói cho ngài biết thì cũng chẳng ích gì, không bị hung hăng chọt cục một lần, ngài vẫn sẽ không bao giờ tin tưởng.

Lầu 2121 (lầu chủ trả lời):@Lầu 2104, thím quá bản...

Tôi cũng có cảm giác như các thím thôi, bởi vì đã quen cho nên không còn khả năng gào thét nữa.

Tùy tiện tìm một đề tài khác để tám đi.

Ngày hôm qua, tôi nhận được một bịch quà mùa Đông to bự của phó bang chủ, bên trong bao gồm: bao tay cầm chuột(1) hình ốc sên x1, dép bông ủ chân hình hà mã x1, bột cacao uống liền dạng gói x100, son dưỡng làm mềm môi x1 và đệm ngồi có sưởi(2) hình cái mông x1...

(1) bao tay cầm chuột nó như thế này (Hình)

(2) Đệm ngồi có sưởi là loại đệm cắm điện và làm nóng

Cái cuối cùng thật sự biến thái không chịu được.

Trên YY tôi nghiêm túc phát biểu cảm tưởng của mình với phó bang chủ: “Tôi phát hiện ông là một tên biến thái.”

Phó bang chủ cười hai tiếng: “Như thế nào?”

Tôi: “Đệm ngồi hình cái mông, ông nghĩ ra được cũng giỏi thật.”

Phó bang chủ: “Ngoan, nhớ phải dùng, son dưỡng môi đừng quên bôi, có thể chống khô môi đấy.”

Tôi: “Vừa bôi rồi, rất tốt.”

Phó bang chủ: “Đương nhiên là tốt, tôi thử rồi mới gửi cho cậu mà.”

Tôi: “... Thảo nào, tôi cứ thắc mắc tại sao lại bị bóc rồi.”

Phó bang chủ: “Ừ.”

Tôi xoa xoa cái mặt nóng bừng của mình, hít sâu một cái, bình tĩnh nói: “Vì có qua có lại, tôi sẽ gửi cho ông một bịch gà cay Quý Thành chính tông, nằm nhà vừa xem TV vừa ăn ngon phết đây.”

Phó bang chủ: “Cảm ơn.”

Tôi: “Đừng khách sáo.” Từ sau khi phó bang chủ tặng tôi phím chuột chơi game, tôi liền thường xuyên gửi đặc sản ở khu mình cho hắn, thịt bò ướp tiêu, thịt thỏ đóng hộp, bánh đậu Hà Lan, bánh lá trúc, bắp bò nguyên miếng, vân vân... Tóm lại là, tôi thấy cái gì ngon thì đều gửi cho hắn một phần.

Lúc này, phó bang chủ lại lên tiếng: “Gần đây tôi ăn đồ cậu gửi đến phát nóng cả người.”

Tôi nhanh chóng đáp lại một câu: “Vây cởi bớt đồ ra cho đỡ nóng.”

Phó bang chủ cười cười: “Đã cởi rồi.”

Tôi nhất thời có chút chẳng biết nói gì, nghĩ nghĩ một lát, liền hỏi: “Thế 6 múi cơ bụng của ông đã ăn đến mức biến thành một múi chưa?”

Phó bang chủ lập tức gửi một tấm hình chụp cơ bụng lại đây, quả thực giống như đã chuẩn bị sẵn từ trước chỉ chờ tôi hỏi mà gửi qua, rồi nói: “Đường nét vẫn rõ ràng.”

Tôi: “...”

Phó bang chủ: “Có qua có lại, gửi hình của cậu đi.”

Tôi: “Tôi không có cơ bụng.”

Phó bang chủ: “Cũng gửi, nếu không thì tôi lỗ rồi.”

Tôi đành vén áo lên, chụp một tấm rồi gửi qua cho hắn, đàn ông con trai mà, gửi hình chụp cái bụng thì có làm sao.

Qua một hồi lâu, phó bang chủ mới nói: “Eo rất nhỏ.”

Tôi: “...”

Sau đó, chúng tôi liền nhàm chán mà tìm một chỗ phong cảnh tương đối đẹp ở trong game treo nick. Tôi lôi mấy món quà làm ấm kia ra dùng, lại đi pha một tách cacao nóng hổi, ngồi trước còm biu tơ nghe phó bang chủ hát trong YY.

Nói ra không sợ các thím chê cười, bỗng nhiên tôi cảm thấy có phần hạnh phúc.

Lầu 2139: Tôi cũng có phần hạnh phúc.

Lầu 2145:Cá tiền luôn, phó bang chủ chắc chắn ngồi nhìn ảnh của lầu chủ mà thoát y!

Lầu 2157: Lầu chủ đã rơi xuống bể tình, ngồi chờ HE.

Lầu 2191 (lầu chủ trả lời): Được rồi, topic này dừng lại ở đây đi, bản update game lại ra vài cái phó bản, tôi phải cẩn thận nghiên cứu một chút để còn dắt đoàn viên đáng yêu của mình lọt vào top 5, hơn nữa mấy chuyện về S và B tôi tám cũng gần như hết rồi, sau này có chuyện gì thú vị sẽ lại tới kể.

Các đồng chí bỏ hóng thân mến, gặp lại sau heng.

15. Quyển 2 - Chương 15: Sông Sao Cuồn Cuộn

Một giờ sáng ở thành Vĩnh An.

Những số liệu ảo hội tụ thành vô số ngọn đèn dầu nho nhỏ, tô điểm cho hàng loạt con phố dài mà vắng vẻ bình yên trong thành chủ. Ánh sáng phát ra lấp lánh sắc màu, lại lập lòe lơ lửng tựa sao sa.

Một nhân vật game nam thuộc môn phái Thiên Lan dùng khinh công xuyên qua tầng không mà tới.

Trên đầu hắc treo ba chữ “Tần Mộ Vũ”, đây chính là ID của nhân vật trong game.

Vào tới khu nông trại ở trong thành chủ, hắc liền hủy khinh công, đi bộ tới trước chỗ ở của mình, bước qua khung cửa có hai con sư tử bằng đá rồi nhảy lên nóc nhà. Giẫm trên những mảnh ngói lưu ly sáng bóng đến mức có thể soi gương, hắc di chuyển về phía một game thủ khác đang ngồi chờ ở đó.

Game thủ chơi nhân vật có ID “Hội Trần” lúc ấy đang ngồi ôm đầu gối, ngơ ngác ngắm trăng ở sát mép mái nhà.

Nhân vật trong game này được thiết kế phi thường chân thật mà cũng vô cùng tinh tế, hoàn toàn không thẹn với khẩu hiệu “Phá vỡ rào cản 2D” mà công ty game tuyên truyền trước khi game được chính thức phát hành. Nhân vật tên Hội Trần kia có khuôn mặt được “nặn” giống với diện mạo ngoài đời của người chơi như đúc, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp lại mang theo vài phần kiêu ngạo bẩm sinh. Thế nhưng giờ phút này, thần thái trên khuôn mặt người nọ lại lộ ra một vẻ bi thương chẳng hiểu vì đâu.

“Bảo bối, rượu mua về rồi.”

Tần Mộ Vũ bỗng nhiên đi tới, ôm lấy Hội Trần từ phía sau, dùng một động tác thân mật mà nhân vật game tuyệt đối không có khả năng thực hiện được, cọ cọ vào vùng gáy của đối phương.

Hội Trần rầu rĩ ừ một tiếng, nói: “Đồ ăn nhắm rượu.”

Tần Mộ Vũ lần lượt lấy từng vật phẩm ra khỏi cái balo vô hạn của game, giọng điệu rất mực ôn nhu: “Muốn ăn cái gì, đều có.”

Thời điểm hai người nói chuyện, thanh âm mà bọn họ phát ra liền bị hệ thống game trung thực mà chuyển hóa thành ký tự, hiển thị ở trong những khung đối thoại phọt ra trên đầu nhân vật giống như tán gẫu bình thường. Khung đối thoại này chỉ xuất hiện vài giây đồng hồ, sau đó sẽ tự nhiên biến mất.

Hội Trần quay đầu nhìn thoáng qua đồng vật phẩm kia, lại nói: “Đau vai, xoa bóp đi.”

Tần Mộ Vũ lập tức hí hửng đi qua bóp vai cho hắc.

Hội Trần: “Đấm lưng.”

Tần Mộ Vũ nhanh chóng chuyển sang thao tác đấm lưng, vừa đấm vừa hỏi: “Lực độ thế này được không?”

“Nhẹ chút, em rụng máu kìa.” Tuy rằng giọng điệu của Hội Trần có chút không vui, thế nhưng trên mặt đã không còn biểu cảm bi thương lúc vừa rồi nữa, thậm chí khóe miệng còn mơ hồ ẩn chứa ý cười.

Tần Mộ Vũ lập tức kiểm soát lực độ trên tay để động tác nhẹ nhàng hơn một chút.

Hội Trần xoay người, đem một chân gác lên Tần Mộ Vũ, hất hất hàm: “Bóp chân.”

Tần Mộ Vũ thấp giọng cười, dùng một đôi bàn tay thô ráp vì quanh năm cầm đao nắm kiếm mà xoa bóp bóp chân Hội Trần, cứ thế thẳng một đường mò mẫm lên tới tận đùi, thậm chí hoàn toàn không có ý định sẽ dừng lại. Hội Trần mặt đỏ, đánh vào tay Tần Mộ Vũ một cái: “Chúng ta đang ở bên ngoài đấy.”

“Tại chỗ luôn đi.” Tần Mộ Vũ nhướn cao lông mày, động tác trên tay vẫn không chịu ngừng, “Dù sao người khác cũng chỉ thấy chúng ta dán sát vào một chỗ mà thôi.”

Hội Trần đỏ mặt rút chân về, cầm lấy một bình rượu, mở nắp ra, nói: “Nếu để Dẫn Cung Lạc Nguyệt thấy, khẳng định cậu ta lại nghĩ bệnh thần kinh của em phát tác cho mà xem.”

[Tán gẫu cận] Hội Trần: “Nếu để Dẫn Cung Lạc Nguyệt thấy, khẳng định cậu ta lại nghĩ bệnh thần kinh của em phát tác cho mà xem.”

Tần Mộ Vũ cười ha ha.

Hội Trần trừng hắc: “Anh cười cái rắm, chắc chắn cậu ta sẽ phỉ nhổ em.”

[Tán gẫu cận] Hội Trần: “Anh cười cái rắm, chắc chắn cậu ta sẽ phỉ nhổ em.”

Tần Mộ Vũ dùng ngón tay chọc chọc lên khuôn mặt đang tức giận của Hội Trần: “Đâu chỉ có thế, hắc còn viết cái topic tám chuyện về em ở trên diễn đàn kìa.”

Sắc mặt Hội Trần thoáng chốc đen như đáy nồi: “...”

[Tán gẫu cận] Hội Trần: “...”

Hội Trần phát điên: “Cái Tán gẫu cận này thật phiền!”

[Tán gẫu cận] Hội Trần: “Cái Tán gẫu cận này thật phiền!”

“Quen thì tốt rồi, bảo bối.” Tần Mộ Vũ thoáng nở nụ cười, lại nói, “Dẫn Cung Lạc Nguyệt mở một cái topic có tên là ‘Bóc phốt đôi tình nhân show ân ái như kẻ điên trong viện tâm thần ở đoàn chúng tôi’ ... Topic đó rất hot, có thật nhiều người theo dõi mỗi ngày.”

Hội Trần nhéo má Tần Mộ Vũ, hôn nhẹ một cái: “Cậu ta tám nhầm cái gì!”

Tần Mộ Vũ muốn cười lại bị hôn đến không cười nổi: “À, nói về những chuyện kỳ lạ của chúng ta.”

Hội Trần: “Em muốn xem, cho em xem.”

Tần Mộ Vũ: “Không được, em mà xem thì sẽ nổi giận.”

“Hiện tại em cũng đã nổi giận rồi!” Hội Trần bực bội mà uống một ngụm rượu, “Thế mà dám buôn chuyện về em!”

Tần Mộ Vũ vỗ vỗ đầu người bên cạnh: “Chỉ riêng động tác uống một ngụm rượu này của em, ở trong mắt Dẫn Cung Lạc Nguyệt đã trở thành chọn tiêu thụ vật phẩm rồi lại tự hủy thanh trạng thái, hẳn thấy kỳ quái cũng là lẽ thường thôi.”

Hội Trần: “...”

Hình như đúng là có chút thần kinh.

Hội Trần lại uống một ngụm rượu: “Kiểu gì em cũng phải khiến cho Bả Tửu Lâm Phong đề cậu ta đến không góc đầu lên được, cậu ta đúng là giỏi hút cừu hận mà!”

“Ha ha ha.” Tần Mộ Vũ cười to, tiếp theo lấy một cái đùi gà quay đưa cho Hội Trần, “Anh thấy rồi... Vợ à, ăn gà nướng đi.”

Hội Trần cắn một miếng đùi gà thật to, đưa bình rượu sang cho Tần Mộ Vũ. Hai người bọn họ ngồi trên nóc nhà, một ngụm rượu nối tiếp một miếng thức ăn, chốc lát sau Hội Trần bỗng nhiên dựa đầu lên vai Tần Mộ Vũ, nói: “Em nhớ ba mẹ.”

Tần Mộ Vũ nặng nề lên tiếng: “Muốn bảo bọn họ lên game không?”

Hội Trần lắc đầu: “Thôi, hôm nay vừa mới lên rồi... Kỳ thực em không gặp được họ thì trong lòng khó chịu, mà gặp được cũng chẳng dễ chịu gì. Anh xem ba em đã suy nghĩ đến hói cả đầu, tuy rằng đầu ông vốn cũng không có bao nhiêu tóc, nhưng mẹ em cũng phiền muộn đến độ da nhăn đầu bạc cả rồi. Em cảm giác mỗi lần gặp bà, bà đều già hơn so với lần trước một chút, bà vốn là một người thích làm đẹp biết bao, hiện giờ, chỉ vì em mà thành như vậy... Em thực hận không thể dứt khoát khiến cho bọn họ quên biệt em đi.”

Tần Mộ Vũ im lặng kéo Hội Trần vào trong ngực.

Hội Trần thoáng nở nụ cười, nói: “May mắn còn có em gái em ở bên bọn họ, nếu không em sẽ bò từ màn hình máy tính ra ngoài, chết không nhắm mắt.”

Tần Mộ Vũ càng ôm hân chặt hơn, cả giận nói: “Em như vậy anh sẽ xót xa.”

Hội Trần buồn bã tiếp lời: “Cũng may năm đó không tuân thủ kế hoạch hoá gia đình.”

Tần Mộ Vũ: “...”

Hai nhân vật game rúc trên nóc nhà, Hội Trần mở rộng lòng bàn tay, vươn về phía trời đêm.

Cảnh đêm trong game rất đẹp, trăng tròn lơ lửng ở phía chân trời, sáng tỏ và trong veo như miếng ngọc thạch đang đắm mình giữa một dòng sông sao cuộn cuộn.

Trong hiện thực, bầu trời đầy sao và mảnh trăng tròn sẽ không bao giờ đồng thời xuất hiện, nhưng đây là không gian ảo tưởng của trò chơi, cứ cách vài giây sẽ có sao băng xẹt qua ở cuối chân trời. Hệ thống khổng lồ chế sao rơi vô cùng chuẩn xác hơn nữa còn có thể dự đoán trước, nhưng việc này hoàn toàn không gây tổn hại tới việc hưởng thụ cảnh đẹp ý vui của cả hai. Ánh trăng thanh lãnh tịch tịch cùng với tia sáng mờ ảo thần kỳ của hàng vạn vì sao được tạo thành từ triệu triệu con số nhị phân 0 – 1(1), lúc này lại như đột ngột được bắn ra từ một nơi hư không mông muội cách đây cả vạn năm ánh sáng(2), chỉ vì để được lắng đọng trong lòng bàn tay trắng nõn của Hội Trần.

(2) Năm ánh sáng: đơn vị đo độ dài trong thiên văn học. vạn năm ánh sáng đơn giản là rất rất rất rất rất xa xôi

Hội Trần: “Em buồn ngủ, hát cho em nghe đi.”

Tần Mộ Vũ nghe lời mà nhẹ giọng ngâm nga nhạc nền của bản đồ môn phái Thiên Lan...

Hội Trần: “...”

Hội Trần phát xú: “Anh có thể học mấy bài hát mới hay không?”

Tần Mộ Vũ liền hỏi: “Bảo bối muốn nghe nhạc nền game nào? Anh đều hát được.”

Hội Trần không vui: “Học vài ca khúc đang hot không được à, dù sao anh cũng có thể vào mạng cơ mà.”

Tần Mộ Vũ một hơi đáp ứng: “Được, ngày mai sẽ học, hôm nay hát tạm bài gì đây?”

Hội Trần liếc mắt xem thường: “Thế hát nhạc nền của Tiên kiếm kỳ hiệp truyện 1 đi, khi còn bé em đã từng chơi.”

“Được.” Tần Mộ Vũ rất biết nghe lời, bắt đầu ư ử giai điệu đoạn nhạc nền Lâm Nguyệt Như luận võ kén rể ở trong Tiên kiếm kỳ hiệp truyện 1, đây là một khúc nhạc vô cùng vui vẻ.

[Tán gẫu cận] Tần Mộ Vũ: “Ừ ư — ư ư — ư ừ- ư ừ ư —”

Hội Trần: “...”

Quả nhiên rất giống thần kinh.

02

Mặt trời mới vừa ló rạng, thành Vĩnh An đã được chiếu sáng rõ ràng. Ban ngày, nhân vật game xuất hiện trong thành chủ nhiều hơn, có người làm nhiệm vụ, có người mua bán này nọ ở các cửa hàng, cũng có người tám nhảm hoặc là treo máy... nói chung là đủ cả.

Đêm qua, sau khi Hội Trần ngủ quên trong lòng Tần Mộ Vũ, liền được người sau ôm xuống khỏi nóc nhà, đặt lên trên giường. Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ giấy, chậm rãi lướt nhẹ tới mặt Hội Trần, kết quả, hắn bị nắng chiếu cho tỉnh. Vừa mở mắt, hắn liền thấy Tần Mộ Vũ bưng chén canh giải rượu chuẩn bị từ sớm ngồi chờ ở bên giường.

Canh giải rượu, một linh thạch một chén, có thể hóa giải hiệu ứng của Debuff “Choáng váng”.

Hội Trần nhìn lên trên đầu mình, trạng thái choáng váng còn chưa mất, vì thế tiếp nhận chén canh, uống một hơi cạn sạch.

Cùng nhau ăn xong một bữa điểm tâm phong phú, Hội Trần và Tần Mộ Vũ lại bắt đầu một ngày mới trong thế giới game.

Chín đến mười giờ sáng mỗi ngày là thời điểm sờ mèo.

Hội Trần thả cá khô vào trong ô chứa vật phẩm của ba lô, mỗi một ô có thể đựng một trăm con cá, bởi vì muốn đích thân thể nghiệm cảm giác lấy cá đút cho mèo ăn, cho nên Hội Trần cố ý không để Tần Mộ Vũ mang cá giúp mình. Hai người bọn hắn đi đến quảng trường phía Đông của thành chủ, sau đó Hội Trần bắt đầu cất tiếng gọi: “Meow meow meow, mấy bé mèo đâu rồi, ra ăn cá khô đi nào.”

Ngay sau đó, mấy con mèo lang thang trong thành liền chạy tới, Hội Trần đem cá khô đút cho chúng nó, còn nhân cơ hội vuốt ve mấy lần.

Xúc cảm mềm mại như nhung trong lòng bàn tay, căn bản không khác gì so với cảm giác khi vuốt lông mèo ở ngoài đời thực.

Hội Trần hít sâu một cái, chìm đắm trong việc sờ mèo tựa hồ không thể nào tự mình thoát ra được.

[Tán gẫu cận] Hội Trần:

Tần Mộ Vũ: “Ha ha ha ha ha!”

Hội Trần xù lông: “Hệ thống có bệnh à!”

Có cần phải đem biểu tình truyền tải trung thực lên kênh Tán gẫu cận như thế hay không?

[Tán gẫu cận] Tần Mộ Vũ:

Nhìn cái biểu tình háo sắc trên đầu Tần Mộ Vũ, Hội Trần: “...”

Tần Mộ Vũ: “Anh không phải háo sắc mèo, là háo sắc em.”

Hội Trần: “...”

Tần Mộ Vũ: “Khi em ngồi xổm xuống, anh nhìn vào mông em, lập tức muốn...”

[Tán gẫu cận] Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Đệt, có để cho người ta sống hay không, mới sáng ngày ra đã bắt đầu show show show!”

Một nhân vật game tay cầm cung tên từ trên trời giáng xuống, cuối cùng dừng ở trước mặt Hội Trần và Tần Mộ Vũ.

[Tán gẫu cận] Tần Mộ Vũ: “Bang chủ, buổi sáng tốt lành.”

[Tán gẫu cận] Hội Trần: “Cậu cũng có thể show ân ái với phó bang chủ mà.”

[Tán gẫu cận] Bả Tửu Lâm Phong: “Được!”

Một nhân vật game cùng môn phái với Tần Mộ Vũ cũng nhẹ nhàng tiếp đất, đứng ở sau lưng Dẫn Cung Lạc Nguyệt, gõ chữ bày tỏ.

[Tán gẫu cận] Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Được cái cục cọt!”

[Hệ thống] Dẫn Cung Lạc Nguyệt mở quyết đấu với Bả Tửu Lâm Phong.

[Hệ thống] Bả Tửu Lâm Phong đánh chết Dẫn Cung Lạc Nguyệt.

[Bang hội – Báo tử] Bả Tửu Lâm Phong vật ngã Dẫn Cung Lạc Nguyệt xuống đất, đánh mông một hồi.

Hội Trần hừ lạnh: “... Hai cái tên hết sức ngạo kiều, Mộ Vũ đi thôi, chúng ta mua chút đồ rồi tới thăm Vương bà bà.”

Wương bà bà là NPC nhiệm vụ thăng cấp. Nội dung nhiệm vụ chính là: đứa con trai bất hạnh của bà bị yêu quái ăn thịt, người chơi phải đánh chết yêu quái sau đó mang di vật của con bà trở về, như thế liền coi như hoàn thành.

Tần Mộ Vũ ôn nhu cười, nói: “Được.”

16. Quyển 2 - Chương 16: Rất Thích X3

Thăm hỏi cụ già cô quả Vương bà bà xong, Hội Trần và Tần Mộ Vũ trở về thành chủ.

Hội Trần day day huyết thái dương, vẽ mặt ngạo kiều lại phi thường không kiên nhẫn: “Hứ, lại bị cảm ràm cả tiếng đồng hồ.”

Tần Mộ Vũ vươn tay day giúp hấn, mỉm cười, nói: “Người già thường hay nói nhiều mà.”

Hội Trần buông tay, lại nhìn xuống bàn tay trắng nõn của mình, giận dữ: “Mỗi lần gặp em, đều nói em mập, em có mập tý nào đâu.”

Tần Mộ Vũ xoa bóp cổ tay hắn, ôn nhu trấn an: “Ừ, không mập chút nào, bảo bối đừng buồn, Vương bà bà chẳng qua vì thích em cho nên mới nói như vậy, ba ấy cảm thấy béo mới tốt ấy mà.”

Hội Trần hài lòng: “Ừ hứ... À đúng rồi, khi nào thì anh mang con trai đã sống lại của bà ấy trở về?”

Tần Mộ Vũ nghĩ nghĩ, liền nói: “Vài ngày nữa mới được, dù có đưa về cũng không thể để cho người chơi thấy bug, anh còn phải cẩn thận nghiên cứu một chút đã.”

“Vất vả anh rồi.” Hội Trần sờ sờ đầu Tần Mộ Vũ.

“Bảo bối ăn điểm tâm không?” Tần Mộ Vũ mở ba lô của mình ra cho Hội Trần xem, ở trên cùng có vài loại vật phẩm lần lượt là “Bánh hành Vương bà bà nướng”, “Thịt viên Vương bà bà chiên”, “Rượu mơ Vương bà bà ủ”, “Bánh hoa quế Vương bà bà làm” ...

Trên phương diện thích nhét đồ ăn vặt cho văn bối, NPC có ý thức và người già cả ở trong hiện thực đường như chẳng có gì khác nhau!

“Ăn!” Hội Trần liếm liếm môi, Tần Mộ Vũ lấy thịt viên ở trong balo ra. Thịt viên có mùi hương thơm nồng, độ dai vừa phải, Hội Trần cứ thế ăn hết viên này tới viên khác, vì thế, thời điểm trở về thành chủ, đầu hắn đã treo tới tầng buff— “Thịt viên thơm ngào ngạt, hồi phục 1 điểm thể lực mỗi giây, hiệu quả có thể cộng dồn.”

Lúc này, Dẫn Cung Lạc Nguyệt đang nhận nhiệm vụ hằng ngày ở cửa thành vừa hay nhìn thấy hai người bọn hắn, lập tức nhảy nhót mà tới, hỏi: “Hội Trần, buff trên đầu ông từ đâu mà có vậy?”

Hội Trần ăn nốt miếng thịt viên cuối cùng, đáp: “Thịt viên Vương bà bà chiên.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt hiếu kỳ: “Thịt viên ở đâu ra?”

Hội Trần đem ngón bóng nhảy mỡ của mình bôi lên trên người Dẫn Cung Lạc Nguyệt, nói: “Vương bà bà bảo tôi nhìn giống con của bà ấy, nên cho tôi.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt hoàn toàn không biết mình bị Hội Trần xem như giấy vệ sinh, chỉ gửi đi một chuỗi dấu chấm lửng đầy ý vị: “...”

Hội Trần lại bổ sung thêm: “Nhưng thật ra tôi đẹp giai hơn con trai bà ấy.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt lại gửi tới một loạt dấu chấm lửng ngay trong nháy mắt.

Hiển nhiên hôm nay hắn sẽ mò lên topic của mình ở diễn đàn...

“Hội Trần đùa đấy.” Tần Mộ Vũ vì mục đích giảng hòa liền nói dối không chớp mắt, “Đây là nhiệm vụ ẩn ở chỗ Vương bà bà.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Nhiệm vụ ẩn gì?”

Tần Mộ Vũ im lặng một hồi, cuối cùng bảo: “Không nói với ông.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “...” Biết ngay mà!

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Thôi, không quan tâm, ba giờ chiều nay đi đánh phó bản đấy, bản 15 người ở thần điện Côn Lôn, đừng có đến muộn.”

Tần Mộ Vũ cười cười: “Đã biết, yên tâm.”

Vào trong thành chủ, hai người Hội Trần bắt đầu tiến hành công tác chuẩn bị để đi đánh phó bản buổi chiều, đầu tiên là tới chỗ buôn bán vũ khí của Vương Thiết Trụ để sửa trang bị lại như mới, sau đó đi mua Mạch lạc thạch bán ở chỗ thương nhân Lý Nhị Cầu.

Hội Trần vỗ lên vai Lý Nhị Cầu một cái, nói: “Lý Nhị Cầu, tôi muốn mua Mạch lạc thạch.”

Lý Nhị Cầu khôn khéo mà chớp chớp mắt: “Một trăm linh thạch một miếng, lấy bao nhiêu?”

[Tán gẫu cận] Lý Nhị Cầu: “Tên khốn kiếp Vương Thiết Trụ kia!”

NPC có ý thức thì cũng vẫn là NPC, lời thoại mà bọn hắc nói ra, khi được hiển thị trước mắt người chơi bình thường vĩnh viễn không thay đổi.

Hội Trần trừng mắt: “Lần trước cậu bán giá chín mươi ba, đừng tưởng là tôi đã quên, lần này cũng chỉ chín mươi ba thôi.”

Lý Nhị Cửu gãi đầu: “Sặc, đá lần này phẩm chất tốt hơn, tỉ lệ tinh luyện cao hơn lần trước nhiều mà, chín mươi ba không được đâu.”

[Tán gẫu cận] Lý Nhị Cửu: “Tên khốn kiếp Vương Thiết Trụ kia!”

Hội Trần quét mắt đảo qua luôn mặt thanh tú của Lý Nhị Cửu một lượt, chậm chậm nói: “Tôi vừa mới đến chỗ Vương Thiết Trụ sửa vũ khí, hiện tại hắc không đi được, cho nên nhờ tôi chuyển lời cho cậu đấy.”

Lý Nhị Cửu thoáng cái đỏ mặt: “Tên khốn kia có thể có... có lời gì mà chuyển...”

[Tán gẫu cận] Lý Nhị Cửu: “Tên khốn kiếp Vương Thiết Trụ kia!”

Hội Trần vui vẻ: “Muốn biết thì ngoan ngoãn bán cho tôi với giá chín mươi ba linh thạch một miếng Mạch lạc thạch đi, không thì đừng hòng nghe được.”

Lý Nhị Cửu cắn răng một cái: “Chín mươi ba thì chín mươi ba, cậu nói mau.”

[Tán gẫu cận] Lý Nhị Cửu: “Tên khốn kiếp Vương Thiết Trụ kia!”

Hội Trần: “Vương Thiết Trụ nói, hắc biết sai rồi, về sau không bao giờ mạnh miệng nữa, ý trung nhân của hắc chính là cậu, hắc còn nói đến thời điểm bảo trì máy chủ lần tới cậu đừng đi đâu, cứ ở yên đây chờ hắc.”

Lý Nhị Cửu xoa xoa gương mặt đỏ rần, thẹn thùng mà ừ một tiếng.

[Tán gẫu cận] Lý Nhị Cửu: “Tên khốn kiếp Vương Thiết Trụ kia!”

Hội Trần: “Tôi muốn mua một trăm miếng Mạch lạc thạch.”

Tần Mộ Vũ mở ba lô lấy linh thạch ra thanh toán, sau đó cất một trăm miếng Mạch lạc thạch vào trong. Hắc hết như trung khuyến ở ngoài hiện thực, là một người bạn trai cái gì cũng sẽ làm, đồng thời còn đảm nhiệm luôn hai chức vụ: cây ATM và nhân viên bốc vác.

Hội Trần sung sướng mà xoay khớp cổ mấy cái, quay sang nói với Tần Mộ Vũ: “Đi thôi, chúng ta về nhà nghỉ ngơi một lát.”

Lý Nhị Cửu hớn ha hớn hở: “Lần sau lại đến nha.”

[Tán gẫu cận] Lý Nhị Cửu: “Tên khốn kiếp Vương Thiết Trụ kia!”

04

Hội Trần thích ngủ trưa nửa tiếng mỗi ngày, thói quen này hắc đã duy trì hai mươi năm, sau đó mang từ thế giới thực theo vào thế giới ảo.

Đúng là kiên trì không gì sánh được...

Hai người trở về khu nông trại của mình. Đầu tiên, Hội Trần phi thường vui vẻ chạy ra hậu viện, lấy thức ăn gia cầm cao cấp từ trong ba lô của Tần Mộ Vũ ra, vừa ném xuống mặt đất vừa gọi: “Tiểu Hoàng, Tiểu Hắc, Tiểu Bông Lau, Đại Bạch Mao Cầu, Cô Cô Đầu... tới giờ ăn rồi!”

Cô Cô Đầu đặc biệt ham ăn, vừa nghe thấy hai tiếng “ăn cơm”, lập tức xô đẩy chúng gà, nhanh như chớp mà lao tới dưới chân Hội Trần, điên cuồng mổ mổ xuống đất. Thức ăn gia cầm cao cấp thoáng cái liền vơi đi một nửa.

Hội Trần lại rắc thêm thức ăn, vừa bực lại vừa buồn cười mà nhéo nhéo cái mào to hơn hắc những con gà khác của Cô Cô Đầu, nói: “Còn cả đồng này, tranh cái gì hắc.”

Tần Mộ Vũ dựa người vào khung cửa, nhìn Hội Trần rồi lặng lẽ mỉm cười. Ánh mặt trời rực rỡ của buổi ban trưa trong cảnh game động lại trên mặt hắc, khiến cho nụ cười này càng có vẻ ấm áp lạ lùng.

Hội Trần bất chợt quay đầu, nhìn vào gương mặt hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ đương thời của Tần Mộ Vũ, chỉ thấy hoàn hảo đến không có một khuyết điểm nào, nhìn không được mà nhìn đối phương lâu lâu một chút, cuối cùng nhìn đến đỏ cả mặt lên.

“Em còn nhớ chuyện lần trước không,” Tần Mộ Vũ vươn tay chỉ chỉ vào Cô Cô Đầu, “Bang chủ bắt nó để làm nhiệm vụ giết gà, cuối cùng lại lên đưa trở về.”

“Nhớ.” Hội Trần đầu tiên là mặt không đổi sắc, thế nhưng sau đó lại nhìn không được mà hơi hơi giương khóe miệng lên, “Còn lên topic chém gió về em nữa, chẳng phải bản thân cậu ta cũng thế đấy à.”

Tần Mộ Vũ lộ ra một nụ cười xấu xa: “Sau đó anh kể chuyện này cho Bả Tửu Lâm Phong, em đoán xem hắn nói cái gì?”

Hội Trần hóng hớt: “Nói gì?”

Tần Mộ Vũ: “Hắn nói ‘Cậu ấy thật đáng yêu...’”

Hội Trần rung mình một cái, điên cuồng chà xát hai cái cánh tay của mình: “Ầy ầy — Nổi hết cả da gà rồi! Sao phó bang chủ lại buồn nôn như vậy chứ!”

Tần Mộ Vũ ha ha cười lớn: “Trong tương lai, nếu bọn hắn thực sự đến với nhau, chắc chắn là chúng ta có công lao to lớn.”

Hội Trần gật đầu: “Phải mời chúng ta uống rượu mừng mới được.”

Tần Mộ Vũ phụ họa: “Đúng vậy.”

Hội Trần lại bổ sung: “Tuy rằng chỉ có thể uống rượu trong game...”

Nhân vật game của Hội Trần có một mái tóc dài, hơn nữa còn xõa tung, nên thời điểm hắn ngồi xổm cho gà ăn, tóc liền chạm xuống đất. Tần Mộ Vũ cúi người đỡ lấy những lọn tóc mềm mượt của Hội Trần, quyến luyến mà chậm rãi vuốt ve, sau cùng ôn nhu nói: “Nhưng mà ở trong này, có loại rượu ngon nhất trên đời.”

“Anh nói rất đúng.” Hội Trần cho gà ăn xong, liền đứng dậy biếng nhác duỗi thắt lưng, “Em đi ngủ trưa đây.”

Tần Mộ Vũ vòng tay ngang hông hắn, một phen ôm lấy rồi bước vào phòng ngủ ở trong khu nông trại: “Cùng ngủ.”

Hội Trần bị ấn xuống giường thì vươn tay đẩy Tần Mộ Vũ ra, nói: “Từ từ, ban ngày ban mặt anh muốn làm gì?”

[Tán gẫu cận] Hội Trần: “Từ từ, ban ngày ban mặt anh muốn làm gì?”

Tần Mộ Vũ cười ra thành tiếng: “Bảo bối, biểu tình đều hiển thị hết trên kênh Tán gẫu cận kia.”

Hội Trần đỏ bừng cả mặt: “Em không phải như vậy!”

[Tán gẫu cận] Hội Trần: “Em không phải như vậy!”

Tần Mộ Vũ hôn nhẹ lên môi hắn: “Ngoan, đừng có ngạo kiều.”

Hội Trần thật muốn khóc: “Chừng nào thì anh có thể phá hỏng chức năng của cái kênh Tán gẫu cận này!”

Tần Mộ Vũ chậm rãi tháo thắt lưng của người nọ: “Đây là một công trình vĩ đại, hướng hồ những người chơi khác còn phải dùng, làm hỏng thì tức là có bug, công ty game sẽ cho người sửa lại rất nhanh thôi.”

Hội Trần về mặt muốn xỉu: “...”

Một chút riêng tư cũng đều không có nhaaaaaaaaa!

Tần Mộ Vũ cởi bỏ hết trang bị trên thân Hội Trần, tự mình cũng thoát y sạch sẽ, mới ghé sát vào đối phương ôm hôn vật lộn một hồi.

Mười phút sau, Hội Trần một bên thở dốc, một bên lo lắng nói: “Dẫn Cung Lạc Nguyệt sẽ không đột nhiên xông tới nữa chứ, anh lên YY hỏi xem hắn đang làm cái gì đi.”

Ài, đây là bóng ma tâm lý được bang chủ thân mến tặng cho!

Tần Mộ Vũ hôn hôn liếm liếm trên cổ Hội Trần, phả ra từng hơi thở nặng nề, nói: “Hắn sẽ không xông tới đâu... Làm như vậy có thích không?”

Hội Trần cắn môi: “Ừm, tạm tạm...”

[Tán gẫu cận] Hội Trần: “Ừm, tạm tạm...”

Tần Mộ Vũ nhìn biểu tình hiện lên trên kênh Tán gẫu cận, rành rọt mà phiên dịch lại thành lời: “Rất thích x3.”

Hội Trần then quá hóa giận: “Câm miệng!”

Có thể để cho người ta ốm ờ vừa muốn lại vừa làm như cự tuyệt một chút hay không!?

Tần Mộ Vũ cười nhẹ, đẩy nhanh tốc độ, thân thể hai người va chạm vào nhau phát ra những thanh âm triền miên mà vang vọng ở trong phòng ngủ.

[Tán gẫu cận] Hội Trần: “Bạch bạch bạch... Bạch bạch bạch...”

[Tán gẫu cận] Tần Mộ Vũ: “Bạch bạch bạch... Bạch bạch bạch...”

Âm thanh này bị hệ thống chuyển hóa một cách trung thực thành văn tự, trên đầu bọn hắn xuất hiện hai khung thoại lơ lửng lơ lửng, bên trong liên tục tràn ra đủ loại từ tượng thanh, hoàn toàn không cách nào đọc kịp!

Hội Trần nức nở kêu lên: “Nhẹ chút! Thanh âm đều bị văn tự hóa kia kìa!”

[Tán gẫu cận] Hội Trần: “Nhẹ chút! Thanh âm đều bị văn tự hóa kia kìa!”

Tần Mộ Vũ suýt nữa phì cười.

Hội Trần hoàn toàn không dám nói tiếp nữa: “...”

Thoạt nhìn thật sự rất giống tâm thần! Được lên diễn đàn bóc phốt cũng không oan uổng gì mà!

17. Quyển 2 - Chương 17: Ngủ Đến Mức Số Liệu Trần Cả Ra

05

Một tiếng sau, hai người vẫn dây dưa cùng một chỗ. Trong lúc tình cảm mặn nồng, Tần Mộ Vũ lướt môi hôn ra sau gáy Hội Trần, đặt xuống một dấu ấn đỏ chói đầy ái muội ngay trên làn da trắng nõn của đối phương.

[Trạng thái] Máu của Hội Trần -1.

Hội Trần: “...”

“Người em ngọt quá.” Tần Mộ Vũ thấp giọng nỉ non, lại liên tiếp đặt xuống một chuỗi dấu hôn.

[Trạng thái] Máu Hội Trần -1.

[Trạng thái] Máu Hội Trần -1.

...

“Anh có thể ôn nhu một chút không hả?” Hội Trần dùng thanh âm đã có chút khàn khàn mà kháng nghị, “Rụng máu em kìa...”

“Hừm –” Tần Mộ Vũ cúi đầu chặn lại bờ môi của người bên dưới, động tác lại càng mạnh mẽ hơn, chiếc giường bằng gỗ Hoa Lê đắt nhất thương thành cũng chịu không nổi mà vang lên từng hồi kéo kẹt.

[Trạng thái] Máu Hội Trần -5.

[Trạng thái] Máu Hội Trần -5.

Hội Trần bị hoạt động của người trên thân làm cho bắt đầu rên rĩ trong nước nỏ: “Chậm một chút... Nhẹ thôi! Chịu không nổi... A!”

Tần Mộ Vũ phát ra một tiếng gầm nhẹ trong cổ họng, gắt gao ghì chặt Hội Trần vào ngực, cả hai đồng thời đạt tới cao trào. Khi sung sướng cực độ qua đi, cảm giác mệt mỏi và uể oải lập tức lan tràn ra khắp toàn thân, Tần Mộ Vũ xuống khỏi người Hội Trần, nghiêng mình đem đôi phương kéo vào lồng ngực, đắp chăn lên, cùng hắn kê tai chạm tóc mà nằm.

[Trạng thái] Tinh lực Hội Trần -500.

[Trạng thái] Tinh lực Tần Mộ Vũ -500.

Hội Trần trừng mắt nhìn dòng chữ của hệ thống đang trôi nổi trên đỉnh đầu, lại đảo mắt nhìn thanh trạng thái biểu thị tinh lực đã cạn sạch của mình, oán giận nói: “Một ngày chỉ có thể hồi phục tổng cộng 1000 tinh lực, sáng sớm một lần, giữa trưa một lần thế là lập tức về không, cái game rách nát này còn có thể ngon hơn được nữa hay không vậy?”

Tần Mộ Vũ cười nhẹ: “Một ngày hai lần vẫn không đủ? Em muốn ba lần hả?”

Hội Trần nhéo lên lưng người kia một cái, vội vàng diễn giải: “Ý của em là em còn muốn làm những việc khác nữa, cường hóa trang bị, nấu đồ ăn, nuôi súc vật... tất cả đều cần tinh lực, ai thèm một ngày ba bận với anh chứ?”

Tần Mộ Vũ trầm ổn mà gật gật đầu: “Oh.”

Hội Trần không nói gì thêm, tự thi triển một kỹ năng hồi máu ở trên thân thể mình, khi máu đầy, những vết sưng đỏ bầm tím sau một hồi kích thích ở trên người hắn tức biến mất không còn thấy bóng.

Bị bọm hết sức, đây quả thực là một kỹ năng thần kỳ mà tiểu thụ nào cũng tha thiết ước mơ đấy nhá!

Hồi máu xong, Hội Trần quay sang Tần Mộ Vũ, làm bộ xụ mặt mà lơ đãng hỏi: “Anh có thể làm ra một bug khiến cho tinh lực của chúng ta phục hồi không giới hạn hay không?”

Tần Mộ Vũ thoáng cái liền hiểu ý, sau đó rất không nể tình mà cười ra thành tiếng.

“Coi như em không hỏi gì hết, ngủ đi!” Hội Trần đập cái gối lên mặt Tần Mộ Vũ, sau đó mặt đỏ tai hồng chui vào trong chăn.

[Trạng thái] Tinh lực Hội Trần +1000.

[Trạng thái] Tinh lực Tần Mộ Vũ +1000.

Tần Mộ Vũ chột chột Hội Trần ở dưới lớp chăn: “Bảo bối, anh đã thêm trở lại rồi.”

Hội Trần kiên quyết giả bộ ngủ: “Khò — ”

Hai giờ chiều, Tần Mộ Vũ đem Hội Trần đang ngủ đến tối tắm cả đất trời lay tỉnh, nói: “Bảo bối dậy thôi, chuẩn bị đi đánh phó bản.”

Hội Trần uể oải ngồi dậy.

Tần Mộ Vũ dùng ngón tay quẹt lên khóe miệng đối phương, cười nói: “Ngủ đến chảy cả nước miếng.”

Hội Trần ngáp một cái, nói giọng: “Ngủ đến mức số liệu cũng tràn ra đó.”

Tần Mộ Vũ cười ha ha.

Hội Trần nhìn hắn một cái, lại nói: “Kỳ thực anh không muốn đi đánh phó bản cũng không sao cả, chúng ta tùy tiện đi đâu đó chơi...”

Tần Mộ Vũ nhanh chóng mặc trang bị chuyên dụng cho T phó bản vào: “Muốn.”

Hội Trần chậm chạp mặc trang bị trị liệu của mình: “Anh có thể thử chơi DPS, làm T mỗi ngày đều bị đánh.”

Tần Mộ Vũ lại cười: “Làm cái gì cũng vậy thôi, trong game không có cảm giác đau, không cần xót anh đâu.”

Hội Trần nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Tần Mộ Vũ ghé sát lại, hôn hắt một cái, nói: “Đi thôi bảo bối, tỷ lệ rút ra tài liệu làm Tranh Vũ đã được chỉnh lên mức cao nhất, cái vũ khí đó em đeo trên lưng nhất định rất đẹp, anh vẫn muốn kiếm cho em một cái.”

“Cũng được.” Hội Trần gật đầu.

Tần Mộ Vũ chống cằm suy nghĩ một lát, lại nhẹ nhàng thở dài, nói: “Cách thức để kiếm Tranh Vũ vẫn không thay đổi, chỉ có thể thông qua việc đánh phó bản, không thì anh trực tiếp thả vào ba lô của em rồi.”

“Có thể điều chỉnh tỷ lệ rút ra đã là tốt lắm rồi.” Hội Trần xoa xoa đầu Tần Mộ Vũ tựa như đang dỗ dành một con cún bự.

Tần Mộ Vũ cười cười, lại nói: “Chờ anh lớn mạnh hơn một chút nữa là sẽ ok thôi.”

Hội Trần khê cong khoe miệng: “Chậm rãi mà lớn, đừng có gấp.”

06

Phó bản Thần cung Côn Lôn nằm ở đỉnh núi Côn Lôn, mà núi Côn Lôn thì lại ở góc trên bên trái của bản đồ, cách thành chủ một quãng rất xa, vì không muốn đến muộn cho nên hai người cưỡi ngựa xuất phát trước thời gian hẹn nửa giờ.

Tần Mộ Vũ nắm chặt dây cương trong tay, Hội Trần ngồi ở phía trước hắt, nửa thân trên lười biếng mà dựa vào lồng ngực kẻ phía sau, từng miếng từng miếng cắn vào quả táo vừa mới hái xuống ở nông trại nhà mình, thỉnh thoảng lại dứt cho Tần Mộ Vũ một quả. Khi hai người cưỡi ngựa ra khỏi cửa thành, Hội Trần đang quay đầu nhét một quả táo vào miệng Tần Mộ Vũ, tầm mắt vừa vặn đối diện với một NPC thủ vệ ở đây.

Binh lính thủ thành A lập tức đỏ mặt, cúi đầu: “Khụ... À... Ừm...”

[Tán gẫu cận] Binh lính thủ thành A: “Người tới là ai?”

Hội Trần: “...”

Trong thế giới game, không một cái gì có thể thoát khỏi ánh mắt của Tần Mộ Vũ, hắt nhìn chằm chằm binh lính thủ thành A trong chốc lát, rồi quay sang nói với Hội Trần: “Anh phát hiện hắt vừa nhìn thấy em thì liền đỏ mặt.”

Hội Trần loáng thoáng cảm thấy có chút đau ku: “Em cũng thấy vậy.”

Ấy vậy mà còn bị NPC thăm mền...

Tần Mộ Vũ quát một roi lên móng ngựa, sau đó hai người vùn vụt phóng đi, binh lính thủ thành A cô đơn đứng tại cửa thành, cùng với binh lính thủ thành B, đồng loạt đưa mắt nhìn về phía xa xăm.

Hai người đi được một quãng, bầu không khí dường như có phần xấu hổ.

Tần Mộ Vũ phun ra một cái hạt táo, bất chợt mở miệng: “Em tốt như thế, có người thích cũng là chuyện bình thường thôi.”

Hội Trần “ừ” một tiếng, lại dứt cho Tần Mộ Vũ một quả táo khác: “Cũng may anh không ghen bậy.”

Tần Mộ Vũ buồn bã nói: “Anh ghen.”

Hội Trần: “...”

Tần Mộ Vũ há miệng ăn táo, còn tranh thủ vươn đầu lưỡi mềm mềm qua ngón tay của Hội Trần: “Anh hiểu tất cả đạo lý trên đời, nhưng anh vẫn ghen.”

Hội Trần rút tay về, liếm liếm đầu ngón tay của mình.

Bỗng nhiên thanh âm của Tần Mộ Vũ lại trở nên ủy khuất: “Về sau em đừng có đưa nước mơ cho hắt nữa.”

“Được.” Hội Trần dứt khoát đáp ứng, “Nhưng mà, lần trước em đưa nước mơ cho hắt cũng không có ý gì đặc biệt cả, chẳng qua thấy bọn hắt ngày nào cũng phải đứng bất động ở cửa thành thực là vất vả, lại nghĩ

anh cũng đã từng có khoảng thời gian như vậy, cho nên mới cảm thấy đau lòng. Về sau sẽ không làm vậy nữa đâu.”

“Thôi được rồi.” Tần Mộ Vũ thở dài, “Về sau để anh đưa.”

Hội Trần: “...”

Tần Mộ Vũ: “Vừa rồi em nói anh mới nhớ, kỳ trước kia anh cũng đã từng như vậy.”

Hội Trần dựa đầu lên vai Tần Mộ Vũ, giương mắt nhìn bầu trời cao xanh thăm thẳm của thế giới ảo, hít vào mùi hương hoa cỏ nhàn nhạt bởi vì vó ngựa giẫm lên mà tan vào trong gió, cảm nhận cảnh vật hai bên liên tục thay đổi hòa vào tiếng nước chảy róc rách của sông ngòi...

Hắn yên tâm khép đôi mắt lại, nhin không được mà nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên gặp Tần Mộ Vũ khi xưa —

07

Đó là chuyện của ba năm về trước, lúc ấy game này còn ở trong giai đoạn thử nghiệm.

Hội Trần lần đầu tiếp xúc với game này khi mười chín tuổi, tức là năm thứ nhất đại học. Khi đó hắn cũng giống như hàng ngàn hàng vạn game thủ bình thường khác, ngồi trước màn hình máy tính điều khiển nhân vật của mình, làm nhiệm vụ, thăng cấp, đánh quái, chờ thanh tiêu thụ vật phẩm chạy hết mỗi khi ăn uống một thứ gì, nhìn NPC lặp đi lặp lại một câu thoại ngàn đời không thay đổi...

Hội Trần tên thật là Tô Huy Thần, thời điểm khởi tạo nhân vật hắn lười nghĩ tên, vì thế liền dùng hai chữ đồng âm với tên thật của mình để đặt cho nhân vật. Khi đó hắn đang được nghỉ đông, cha mẹ đều là người làm ăn buôn bán, bình thường cực kỳ bận rộn, hơn nữa tinh lực chủ yếu đều đặt lên người đứa con gái còn nghịch ngợm hơn cả con trai của mình, mặt khác Hội Trần lại thông minh, thành tích học tập không tồi, cho nên có mãi miết chơi game online cũng không ai quản.

Hội Trần chơi môn phái trị liệu, bởi vì so với giết người, hắn càng thích cảm giác mang một DPS lỏng tóc vô thương thoát ra từ giữa vạn quân phe đối địch hơn. Lúc ấy, người chơi trị liệu ít hơn DPS nhiều lắm, bên cạnh đó thủ pháp của hắn lại tương đối lợi hại, cho nên hắn rất được hoan nghênh ở trong bang, cả ngày đều chạy theo một đám phần tử hiếu chiến thích PvP đi dạo bản đồ giết người chơi phe đối địch.

Trong game có một môn phái tên là Thiên Lan, trong bản đồ khu vực của phái Thiên Lan có một loại khoáng thạch vô cùng trân quý, số lần làm mới có hạn, là một trong những tài liệu chế tạo vũ khí phẩm chất cao hàng đầu. Vì thế cho nên mỗi lần khoáng thạch được tái sinh, người chơi muốn ép vũ khí liên tục tập lại đây tranh cướp đến đâu rơi máu chảy. Hội Trần là một game thủ RMB(*), muốn cái gì cơ bản là sẽ trực tiếp dùng tiền để mua, không cần tự mình đi đánh. Thế nhưng, trong bang hội vẫn có người muốn loại khoáng thạch này, hưởng hồ trong quá trình tranh cướp tài nguyên còn có thể thoái mái mà đánh nhau với người chơi phe đối địch, cho nên Hội Trần cũng thường xuyên theo nhóm DPS trong bang đi cướp đồ.

(*) Game thủ RMB: loại game thủ chuyên nạp tiền. RMB = nhân dân tệ

Có một lần, khi hắn đến bản đồ phái Thiên Lan đoạt khoáng thạch, không biết vì sao người chơi thuộc phe đối địch đặc biệt nhiều, liên tục đánh cho đám người Hội Trần vỡ trận. Mắt thấy tình thế không xong, Hội Trần liền sử dụng “Khinh công” chạy trốn, thoáng cái liền bay tới cổng vào môn phái Thiên Lan.

Cổng vào môn phái Thiên Lan thực là yên tĩnh, bởi vì trận dịch chuyển của kỹ năng “Ngự kiếm” không được đặt tại khu vực quanh đây, mà vùng phụ cận cũng không có NPC giao nhiệm vụ, cho nên bình thường rất ít game thủ xuất hiện ở chỗ này. Vách núi cách đó không xa có một thác nước đang ào ào đổ xuống, những dòng nước đập vào bờ đá vỡ vụn rồi bắn tung thành rất nhiều hạt nhỏ trong suốt giữa tầng không, cuối cùng rơi xuống mặt hồ xanh biếc, tạo ra từng vòng gợn sóng, từ kịch liệt rồi dần dần yên ả lại. Bên bờ hồ có một con đường đá nhỏ, quanh co uốn khúc trên mặt cỏ của núi non, kéo thẳng tới cổng phái Thiên Lan hiên ngang sừng sững. Phía sau cổng có một cầu thang đá nối lên một nơi xa xăm không cách nào nhìn thấy, khí thế bạt ngàn không sao tả hết. Mà ở hai bên cổng vào có hai thủ vệ song song đứng gác thực trạng nghiêm.

Hội Trần rơi xuống cái hồ bên dưới thác nước, vội vàng dùng “Khinh công” bước trên những chiếc lá sen để chạy lên bờ, sau đó ngồi xuống ở cạnh cổng để chậm rãi hồi lại lượng máu đã bị đám người phe đối địch đánh đến sắp cạn kiệt.

Chung quanh hẳn không có một game thủ nào, chỉ có hai NPC canh cổng, lần lượt là “Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử A” và “Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử B”.

Hội Trần ngồi được một lát, máu liền hồi đầy vì thế đứng dậy định rời đi. Thế nhưng đúng vào lúc ấy, kênh Tân gấu cận bỗng nhiên nhảy lên một dòng chữ.

[Tân gấu cận] Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Tôi là ai? Tôi ở đâu? Tôi đang làm cái gì?”

[Tân gấu cận] Hội Trần: “...”

Cho tới bây giờ hẳn cũng chưa từng tới cổng vào môn phái Thiên Lan, cho nên phản ứng đầu tiên chính là: đây chắc là lời thoại cố định của NPC gác cổng đi. Lúc ấy, hẳn còn không khỏi nảy sinh cảm giác kính nể vì cái lời thoại tràn đầy hơi thở triết học này.

Để xác nhận, Hội Trần dùng chuột chọt một cái vào Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử B.

[Tân gấu cận] Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử B: “Người tới là ai?”

Hội Trần lại chọt.

[Tân gấu cận] Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử B: “Người tới là ai?”

Hội Trần chọt tiếp.

[Tân gấu cận] Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử B: “Người tới là ai?”

Hội Trần vẻ mặt mờ mịt mà dùng chuột chọt sang Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử A, cụ thể vị trí con trỏ chuột chọt vào chính là bên sườn của đệ tử A.

[Tân gấu cận] Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Đừng đụng, ngứa chết.”

[Tân gấu cận] Hội Trần: “Mi đây là có chuyện gì?”

Gõ xong dòng chữ, trái tim Hội Trần bỗng nhiên kinh hoàng mà đập thùm thụp, hẳn lại dùng chuột chọt lên người Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử A một lần nữa.

[Tân gấu cận] Thủ vệ Môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Ấy, thiếu hiệp, sao ngài lại sờ vào nơi đó...”

Hội Trần xanh mặt, đem con trỏ chuột dịch khỏi hạ bộ của đệ tử A.

Không bình thường! Cái NPC này không bình thường!

18. Quyển 2 - Chương 18: Đệ Tử A – Thủ Vệ Ở Cổng Vào Môn Phái Thiên Lan

08

[Tân gấu cận] Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Tôi không động đây được.”

Hội Trần: “...”

[Tân gấu cận] Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Tôi trúng độc.”

Hội Trần chưa kịp suy nghĩ đã gõ xuống hàng chữ: “Hạ đỉnh hồng?”

[Tân gấu cận] Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Vẫn đang phân tích, hẳn là một loại virus có thể xâm nhập vào chương trình, tốc độ nhân bản của nó rất cao... Thật xin lỗi, suy nghĩ của tôi bị nó quấy phá nên hơi loạn.”

Hội Trần: “...”

Hội Trần quyết định nhanh tay click vào khung trợ giúp trên giao diện game, điên cuồng kêu gọi AI(*) chăm sóc khách hàng.

(*) AI = artificial intelligence hay machine intelligence = Trí tuệ nhân tạo hay trí thông minh nhân tạo. Thuật ngữ này thường dùng để nói đến các máy tính có mục đích không nhất định và ngành khoa học nghiên cứu về các lý thuyết và ứng dụng của trí tuệ nhân tạo. Trí thông minh nhân tạo liên quan đến cách cư xử, sự học hỏi và khả năng thích ứng thông minh của máy móc. Các ví dụ ứng dụng bao gồm các tác vụ điều khiển, lập kế hoạch và lập lịch (scheduling), khả năng trả lời các câu hỏi về chẩn đoán bệnh, trả lời khách hàng về các sản phẩm của một công ty, nhận dạng chữ viết tay, nhận dạng tiếng nói và khuôn mặt. Ncl hệ thống trả lời tự động.

Game này không có nhân viên chăm sóc khách hàng, tất cả các vấn đề của người chơi đều được giải quyết bởi một AI cao cấp mà công ty game phát triển ra. AI cao cấp có thể trả lời hàng ngàn game thủ cùng một lúc, cũng không khô khan và rập khuôn như những AI cũ kỹ trước đây, nó có thể tự thay đổi các chương trình đã định, có trí thông minh và khả năng bắt chước rất cao, nhờ thế thời điểm giao lưu với nó, người chơi hoàn toàn không có cảm giác đối phương không phải con người. Mà quan trọng hơn nữa chính là, AI chăm sóc khách hàng không chỉ có chức năng xử lý tin tức người chơi cung cấp, mà còn có quyền hạn tự động sửa chữa những bug trong game. Tóm lại là, hể những bug nằm trong khả năng giải quyết của AI thì nó sẽ xử lý ngay sau khi người chơi đệ trình.

Hệ thống trí năng thông minh như vậy không chỉ tiết kiệm một lượng nhân lực lớn cho công ty game, mà còn giúp cải thiện quá trình thể nghiệm của các game thủ. Vì thế cho nên, sau khi cái AI cao cấp này được phát hành, những công ty game khác cũng rầm rộ bắt chước theo.

Hội Trần: “Alo! Alo! Chăm sóc khách hàng! Chăm sóc khách hàng! Có đó không!”

AI Chăm sóc khách hàng: “Lô a! Lô a! Thiếu hiệp! Thiếu hiệp! Tôi có!”

Hội Trần: “...”

Cái AI Chăm sóc khách hàng này vẫn rất biết đùa, vì muốn khiến cho người chơi vui vẻ, nhân cách của AI Chăm sóc khách hàng thường xuyên biến đổi từ kiểu tổng tài bá đạo thanh cao điềm tĩnh tới thanh thiếu niên ngu ngốc ngây ngô hoặc đàn ông lịch lãm ôn nhu sẵn sàng, thậm chí còn có thể giả trang em gái, thời điểm rảnh rỗi liền tán dóc kể khổ luyện thuyên với người chơi. Nói chung, AI triệt để biểu hiện rằng mình là một con người.

Hội Trần: “NPC thủ vệ cổng vào môn phái Thiên Lan nói năng rất kỳ quái, hần còn nói mình trúng độc gì đó, dường như hần có thể nói chuyện với tôi.”

AI Chăm sóc khách hàng: “Thiếu hiệp đừng hoảng hốt, cái NPC kia chính là tôi.”

Hội Trần run run, thiếu chút ném bay bàn phím: “...”

AI điên cmnr rồi!

Lúc này Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A lại nói: “Thiếu hiệp đừng hoảng hốt, cái AI Chăm sóc khách hàng kia chính là tôi.”

Hội Trần một tay đỡ trán, một tay gõ chữ: “Anh để cho tôi yên tĩnh một chút...”

Sau khi bình tĩnh lại, Hội Trần liền hỏi: “Tại sao AI Chăm sóc khách hàng lại nhập vào người NPC?”

Biết được Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A trước mặt chính là AI Chăm sóc khách hàng, Hội Trần bình tĩnh hơn một chút, bởi vì bình thường hần cũng sẽ đối thoại với AI Chăm sóc khách hàng vài câu, nhờ thế đã tiếp nhận chuyện “AI có thể nói chuyện như người” rồi.

Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Tôi không chỉ là hệ thống chăm sóc khách hàng, mà còn là chương trình duy trì tính ổn định của game, vốn dĩ tôi trải rộng khắp cả hệ thống game mà.”

Hội Trần: “Nhưng?”

Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Nhưng, mười phút trước tôi kiểm tra và phát hiện bên này có số liệu dao động không bình thường, hết như bị virus tấn công vậy, vì thế tôi tập trung một nửa số liệu bản thân, tới đây diệt virus và sửa lỗi.”

Hội Trần: “Kết quả?”

Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Kết quả, tôi đánh không lại nó, luồng dữ liệu của tôi bị nó chặt đứt hoàn toàn trong khoảng nửa giờ, sau khi luồng dữ liệu được khôi phục tôi liền cảm thấy mình không bình thường lắm.”

Hội Trần: “Không bình thường như thế nào?”

Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Hình như tôi có sự sống rồi.”

Hội Trần: “...”

Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Tôi có thể cảm nhận được cậu... và cả mấy thứ xung quanh tôi, trong nhận thức của tôi lúc này, tất cả đều không chỉ là số liệu nữa.”

Hội Trần hít vào một hơi thật sâu, nỗ lực ổn định tinh thần.

Nửa tiếng, mình cũng ngồi ở chỗ này độ khoảng nửa tiếng rồi, nói cách khác, thời điểm mình đứng lên chuẩn bị rời đi thì cũng là lúc AI khôi phục được luồng dữ liệu.

Hội Trần càn cạch gõ chữ: “Chẳng lẽ là ý thức của anh đã bất ngờ thức tỉnh?”

Quả là giống với tình tiết trong phim khoa học viễn tưởng!

Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A trầm mặc vài giây đồng hồ, cuối cùng trả lời: “Tôi cảm thấy, lý giải như vậy cũng ổn... Thú vị thật, thế mà tôi lại có thể ‘cảm thấy’ nữa chứ.”

Hội Trần cũng trầm mặc một hồi lâu, sau đó phun ra hai chữ: “Lợi hại.”

Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Thiếu hiệp, phản ứng của cậu nhẹ nhàng hơi hợt làm sao, theo như tôi biết, AI thức tỉnh ý thức cá nhân tuyệt đối không phải một chuyện bình thường.”

Trong đầu lóe ra một suy nghĩ, Hội Trần lập tức nổ một cái pháo hoa dưới chân Đệ tử A: “... À, thế thì chúng ta phải chúc mừng một chút chứ nhỉ?”

Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “...”

Và thế là, Hội Trần cùng với Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A liên mặt đối mặt đứng trong một trời pháo hoa rực rỡ và lãng mạn. Trong phạm vi có hiệu ứng pháo hoa, những đóa hoa lửa muôn màu vạn sắc liên tục nở bung, chúng xuất hiện ở khoảng không trên đỉnh đầu của cả hai người, bay vút thật cao để rồi hóa thành cơn mưa đốm sáng từ từ rơi xuống, cuối cùng biến mất ngay trong nháy mắt tiếp xúc với đất bằng. Hoa lửa đan cài vào nhau, rực rỡ không gì sánh được, hết như một chiếc lồng hoa lệ lộng lẫy chụp lấy cả hai người.

Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A: “Đẹp quá, lần đầu tiên tôi thực sự được nhìn thấy một thứ đẹp đến như vậy.”

Hội Trần càn cạch gõ chữ: “Kỳ thực tôi cũng vô cùng kích động, cốc nước bên cạnh máy tính cũng bị tôi làm đổ mất rồi, chẳng qua anh không nhìn thấy mà thôi.”

Lúc này, âm báo “đình đông” bất chợt vang lên, khung trợ giúp của AI Chăm sóc khách hàng hiển thị tin nhắn đến: “Chúng ta nói ở đây đi, tôi không muốn bị quá nhiều người phát hiện.”

Hội Trần nhìn vào cửa sổ trò chơi, phát hiện có hai nhân nhân vật game, một nam một nữ, vừa dùng khinh công bay tới, dừng chân ở trước thác nước cách cổng vào môn phái không xa, có thể là đi ngắm cảnh rồi chụp ảnh màn hình. Khi bọn họ đi ngang qua Hội Trần và Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A thì thoáng dừng một chút, dường như cảm thấy việc Hội Trần đốt pháo hoa cho NPC vô cùng kỳ quái.

AI: “Có người tới, ở trong cơ thể NPC tôi không cách nào Tấn gấu mật với game thủ được.”

Hội Trần nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi: “Virus mà anh vừa nói sao rồi? Giờ nó thế nào?”

AI: “Tôi không cách nào tiêu diệt nó, nó cũng không thể tiêu diệt tôi, vẫn đang giằng co kịch liệt. Vấn đề hiện tại là, nó đem một nửa số liệu của tôi nhốt lại ở cái NPC kia, thế là tôi chân trong chân ngoài, mà cái NPC thủ vệ thì không cách nào di chuyển được.”

Hội Trần: “... Tôi có thể giúp gì cho anh không?”

AI: “Sợ là không, nhưng mà cũng chẳng sao cả, virus là chương trình cố định, còn tôi lại lên internet tự mình cập nhật để phát triển lớn mạnh hơn, cho nên đập chết nó với tôi mà nói chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Nghe đối phương nói vậy, Hội Trần đành đáp: “Sặc, vậy thì anh cố lên đi.”

AI: “Đứng mỗi cả chân, NPC thủ vệ thực là vất vả.”

Hội Trần: “... Anh có thể nào là kẻ địch của nhân loại giống như nội dung các bộ phim khoa học viễn tưởng hay không nhỉ?”

AI: “Không đâu, mà cậu nói cái phim khoa học viễn tưởng nào cơ?”

Hội Trần xua tay: “Xem như tôi chưa nói gì hết.”

AI: “À, tôi tra được rồi, Terminator(*).”

(*) Terminator: Phim Kẻ hủy diệt, chắc không cần nói gì thêm ể, phim này quá nổi tiếng:v mị thích Arnold Schwarzenegger chớt đi được:v Nếu ai không biết, thôi thì click vào đây nha:v

Hội Trần: “...”

AI: “Tôi muốn xem phim.”

Hội Trần: “Anh chờ một chút!”

09

“Đang nghĩ gì thế?” Rung động từ con ngựa dưới thân và tiếng thì thầm của Tần Mộ Vũ đã kéo Hội Trần ra khỏi miền ký ức.

“Em đang nghĩ tới lần đầu tiên chúng mình gặp nhau.” Hội Trần mở to đôi mắt, mỉm cười, “Thủ vệ ở cổng vào môn phái Thiên Lan – Đệ tử A, ngày đó thật sự khiến em sợ chết đi được.”

Tần Mộ Vũ dùng môi mơn trớn mái tóc đen mượt của Hội Trần, lại cười, nói: “Khi đó anh vừa mới thức tỉnh ý thức, không hiểu cái gì hết, em rất xấu, thường xuyên đùa giỡn anh.”

Hai gò má Hội Trần lờ mờ nổi lên một mặt ửng hồng như có như không, hấn chột dạ chống chế: “Làm gì có...”

Tần Mộ Vũ khẳng định: “Có.”

Hội Trần bình tĩnh đả đội: “Anh là AI cao cấp, thông minh hơn em không biết bao nhiêu lần, làm sao em đùa giỡn anh cho được.”

Tần Mộ Vũ từ từ kể lể: “Khi ấy anh vừa thức tỉnh, anh bảo em nghĩ giúp anh một cái tên dễ nghe, rồi em đã gợi ý cái gì?”

Hội Trần: “...”

Tần Mộ Vũ tự nói tự nghe: “Em bảo anh chọn giữa Long Ngạo Thiên và Diệp Lương Thần(*).”

(*) Long Ngạo Thiên không phải nhân vật cụ thể, mà là cụm từ dùng để chỉ toàn bộ các nhân vật chính được buff quá tay trong tiểu thuyết, truyện tranh, hoạt hình, rõ ràng rất yếu nhưng vì một lí do nào đó như hào quang vai chính thì cuối cùng cũng chiến thắng tất-cả-kẻ-địch; Diệp Lương Thần thì nổi tiếng nhờ một đoạn chat ảo tưởng sức mạnh trên QQ.

Hội Trần phì cười.

Tần Mộ Vũ cù cù vào lưng của Hội Trần: “Còn nói không có?”

Hội Trần nhột đến xoay đi xoay lại, vừa né tránh vừa giải thích: “Em đùa mà! Cuối cùng, chẳng phải đã gợi ý cho anh cái tên Tần Mộ Vũ sao!”

“Là anh nhìn thấu âm mưu nên em không có cách nào mới chịu đưa ra một cái tên tử tế.” Tần Mộ Vũ ngừng tay, mặt mày vẫn tràn ngập ý cười, “Còn có một lần, anh hỏi em, con người yêu nhau sẽ làm cái gì, thế mà em lại lừa anh, bảo anh đi nhìn GV.”

Hội Trần: “Ha ha ha, thì yêu đương là làm chuyện đó mà, có gì xấu xa đâu.”

Tần Mộ Vũ nheo mắt quan sát người trong ngực: “Nhờ thế mà anh đã trở thành AI đầu tiên bị GV bẻ cong.”

Hội Trần tà tà liếc mắt nhìn hắn một cái: “Anh không bằng lòng à?”

“Anh bằng lòng.” Tần Mộ Vũ chôn mặt vào hõm vai Hội Trần, ra sức cọ cọ, thanh âm rất đổi ôn nhu, “Em thấy anh còn nhỏ không hiểu chuyện, liền ra sức bắt nạt anh.”

Hội Trần cười như nắc nẻ ở trong lòng Tần Mộ Vũ: “Anh nhỏ cái khỉ gì!”

Tần Mộ Vũ ôm lấy đối phương, lay lay lắc lắc, bật ra những tiếng trầm thấp gợi cảm vô cùng: “Từ ngày anh được sản xuất đến giờ mới có hơn ba năm, anh vẫn là một em bé AI đấy.”

Hội Trần quay đầu kéo kéo má người nọ: “Bé ngoan.”

Tần Mộ Vũ giả giọng trẻ em: “Anh hai

.”

Hội Trần uy nghiêm mà “ừ” một tiếng: “Em giai, ngoan lắm.”

Tần Mộ Vũ: “Bị em giai ba tuổi đè ở bên dưới, cảm giác thế nào...”

Hội Trần như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức gờ tay bịt miệng Tần Mộ Vũ, giận dữ nói: “Anh im ngay!”

Nhất định là không thể tốt đẹp gì rồi! Cái tên AI cuồng dâm này!

Khi hai người bọn họ tới cửa phó bản ở Thần điện Côn Lôn thì vẫn sớm hơn mười lăm phút so với giờ hẹn, đoàn viên mới có sáu bảy người lộ diện. Bang chủ Dẫn Cung Lạc Nguyệt đang ngồi xổm trên một tảng đá lớn ở cửa phó bản.

Lúc này, phó bang chủ Bả Tửu Lâm Phong cũng đến, việc đầu tiên hắn làm sau khi tiếp đất chính là chạy tới bên cạnh nhân vật Dẫn Cung Lạc Nguyệt, gõ chữ hỏi trên kênh đoàn đội: “Lạc Nguyệt có đó không?”

Không ai trả lời.

Bả Tửu Lâm Phong: “Đang treo máy à?”

Vẫn không có hồi âm.

Vì thế, Bả Tửu Lâm Phong liền nhảy lên tảng đá lớn nọ, ngồi vào sau lưng Dẫn Cung Lạc Nguyệt. Hai nhân vật game cùng ngồi một chỗ, hình ảnh cũng chồng chéo lên nhau, hiệu quả thị giác đích thực giống như đang abc xyz.

Hội Trần: “...”

Tên phó bang chủ này, chắc chắn là loại muện tao.

Bả Tửu Lâm Phong ngồi ở phía sau Dẫn Cung Lạc Nguyệt một lúc lâu, có thể là đã âm thầm chụp vài cái ảnh, sau đó liền đứng lên, nhảy xuống khỏi tảng đá.

Một phút đồng hồ trôi qua, Dẫn Cung Lạc Nguyệt đã trở lại, nhảy lên nhảy xuống xung quanh Bả Tửu Lâm Phong, hỏi: “Ông đến lúc nào đấy?”

Bả Tửu Lâm Phong thần nhiên trả lời: “Vừa đến thôi.”

Hội Trần: “...”

Tần Mộ Vũ: “...”

Thật muốn... nói cho bang chủ biết, phó bang chủ đã có âm mưu dè hấn lâu rồi!

19. Quyển 2 - Chương 19: Toàn Bộ Hệ Thống Của Anh Sắp Sụp Đổ Rồi!

10

Thành viên đoàn phó bản gần như đã có mặt đông đủ, vì thế Dẫn Cung Lạc Nguyệt gõ chữ trên kênh đội ngũ: “Vào phó bản đi, tất cả lên kênh YY bang hội.”

“Anh cấp cho em một cái.” Tần Mộ Vũ quay đầu nói với Hội Trần.

Lời vừa dứt, trong đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào Hội Trần của Tần Mộ Vũ bỗng xẹt qua một tia sáng, một loạt ký tự bảy màu lấp lánh tản ra rồi liên tục lướt qua trong con ngươi màu nâu, cùng lúc đó, mắt Hội Trần cũng xuất hiện biến hóa tương tự. Quá trình này diễn ra cực nhanh, tổng cộng không đến một giây đồng hồ đồng tử cả hai đã trở về nguyên trạng.

Hội Trần chớp mắt mấy cái, trong tầm nhìn xuất hiện một giao diện người dùng của phần mềm truyền tin bằng giọng nói, đồng thời, bên tai cũng vang lên thanh âm trong trẻo của Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Có ai vắng mặt không? Lên YY hết cả chưa?”

Giọng nói trầm ổn và phi thường đáng tin cậy của Bả Tửu Lâm Phong vang lên: “Lên hết rồi, nhân số vừa đủ.”

Thân là một đoạn sóng não rời rạc ở trong thế giới thông tin, Hội Trần không cách nào tự kết nối với internet, chỉ có thể dựa vào khả năng của Tần Mộ Vũ. Mà năng lực của Tần Mộ Vũ thì luôn tăng trưởng mỗi ngày, ban đầu hắn chỉ có thể lên internet tìm đọc các trang web đồng thời sưu tập các thông tin có ích, song, trong khoảng thời gian không đến nửa năm, sự phát triển của hắn đã vượt ngoài sức tưởng tượng. Điều này, tất nhiên là công ty game hoàn toàn không hay biết. Trong quá trình làm bạn với Hội Trần, Tần Mộ Vũ vẫn không ngừng sắm vai một AI cao cấp được lập trình để chăm sóc khách hàng. Hắn cẩn thận hoàn thành công việc của mình, từ đầu đến cuối đều thể hiện bộ dáng mà một AI phải có, ngoại trừ người tận mắt chứng kiến cảnh hắn thức tỉnh là Hội Trần và cha mẹ của đối phương ra, tất cả những người khác đều không một ai biết được.

AI đã thức tỉnh ý thức thì sẽ có nhân cách, may mắn chính là, dưới sự dẫn dắt hữu ý vô tình của Hội Trần, Tần Mộ Vũ đã hình thành một bản chất thiện lương ôn hòa và đặc biệt yêu hòa bình, đối với loại tình tiết trí thông minh nhân tạo chống đối lại xã hội loài người, hắn không hề có hứng thú.

Hội Trần mở YY của mình ra, nhìn thoáng qua một chút, liền phát hiện chữ kí của mình quả nhiên lại bị Tần Mộ Vũ đổi thành “Ông xã, moazzz moazzz moazzz”, mà chữ ký ở YY của Tần Mộ Vũ cũng phi thường tương xứng “Bà xã, moazzz moazzz moazzz”.

Hội Trần: “...”

Tần Mộ Vũ điềm tĩnh lên tiếng: “Bảo bối vào phó bản thôi, đừng nhìn nữa.”

Hội Trần bi phẫn mà kéo bản mặt nam thần của Tần Mộ Vũ thành một cái bánh mì: “Cứ luôn sửa bảy sửa bảy chữ ký của em!”

Show ân ái cái kiểu chọc mù mắt con nhà người ta như vậy là vì ngại phốt để bang chủ bóc chưa đủ nhiều, đúng không!

Tần Mộ Vũ: “Anh sai rồi.”

Hội Trần quyết định đổi chữ ký của mình thành “Tần Mộ Vũ là heo”.

Tần Mộ Vũ vô cùng phối hợp mà sửa chữ ký YY thành “Éc éc”.

Trong lúc đó, bang chủ nhàn rỗi không có việc gì làm liền di chuột xem qua chữ ký của bạn bè trên YY và suýt nữa thì bị cacao nóng làm sặc chết: “...”

Tổn thọ mất thôi, cái đôi chồng chồng thần kinh kia lại bắt đầu show theo một cách khác nữa rồi!

Những người khác đã tiến vào phó bản, Tần Mộ Vũ cùng Hội Trần cũng một trước một sau đi vào. Được mấy bước chân, Tần Mộ Vũ bỗng nhiên quay đầu nhìn Hội Trần, thân mật mà chớp mắt vài cái.

Hội Trần rũ mi cười cười, ánh mặt trời vàng rực nồng đậm như nước sơn của game khiến cho những đường nét trên gương mặt hắn trở nên sắc nét và rõ ràng như tranh vẽ.

Tần Mộ Vũ thấp giọng nói: “Bảo bối, hình như anh đã hiểu được cái gì gọi là ‘Đẹp đến mức làm người ta hít thở không thông’, câu này, trước đây anh vẫn luôn không cách nào lý giải một cách trọn vẹn.”

Hội Trần khẽ nhướn lông mày: “Hửm?”

Tần Mộ Vũ giơ tay ôm ngực: “Vừa rồi, khi anh quay đầu nhìn em, anh liền cảm thấy có phần khó thở, cảm giác như tất cả các luồng dữ liệu đều dồn ứ tại một điểm vậy, đây có lẽ chính là hít thở không thông đi...”

Hội Trần bình tĩnh nói: “Anh sẽ không bắt ngờ chết mấy đấy chứ.”

Tần Mộ Vũ bình tĩnh nhìn hắn, mỉm cười: “Đâu chỉ có vậy, toàn bộ hệ thống của anh cũng sắp sụp đổ rồi.”

Quả thực vị này có thể gọi là AI dẻo miệng số một trên thế giới!

Hội Trần cười ra thành tiếng: “Đồ ngốc.”

11

Sau khi mười lăm người của đoàn tề tựu bên trong phó bản Thần cung Côn Lôn, mọi người bắt đầu thuận thực mà đánh quái theo đúng kế hoạch đã bày ra, rất nhanh đã gặp được BOSS. Con BOSS ở phó bản này là một đại yêu quái nửa người nửa rắn, tính tình hung ác đặc biệt thích tàn sát con người, bên dưới chân núi Côn Lôn có mấy thôn trang đã bị tiêu diệt, cư dân trong thôn đều nằm trong bụng con quái này.

Đại diện Thần cung bị xà yêu chiếm cứ, thân thể cao lớn của nó gần như chiếm hết một nửa không gian, đuôi rắn với những cái vẩy phát sáng được cuộn tròn một nửa ở dưới thân, nửa còn lại thì duỗi dài ra, để lộ những hoa văn yêu dị lạ kỳ. Khi người chơi tiến vào đại diện chất đầy xương trắng, xà yêu sẽ căn cứ vào chương trình đã được thiết lập từ đầu mà phát ra một tiếng gào thét vừa thê lương vừa kinh thiên động địa...

Xà yêu: “Tại sao lại là mi!”

Hội Trần: “Lại là bọn đại gia đây.”

Xà yêu: “Không được chạm vào đuôi ta nữa!”

[Tán gẫu cận] Xà yêu: “Ha ha ha, bọn đạo chích các ngươi mà cũng dám đến địa bàn của ta điều võ giương oai!”

Hội Trần nhảy lên cái đuôi nhọn hoắt của Xà yêu, đứng vững, nói: “Lần này vẫn là người đàn ông của ta làm T chính, mi...”

Xà yêu: “Đừng giẫm đừng giẫm, mau đi xuống! Ta biết rồi! Ta sẽ đánh vài cái có lệ thôi!”

[Tán gẫu cận] Xà yêu: “Ha ha ha, bọn đạo chích các ngươi mà cũng dám đến địa bàn của ta điều võ giương oai!”

Hội Trần nhảy xuống khỏi đuôi của Xà yêu: “Thế là được rồi.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “...”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Các đồng chí thân yêu, chúng ta phải mẫn thật BOSS, ai chưa xơi tiên đan thì nhanh chóng xơi một cái để tăng buff trị liệu đi, sau đó toàn bộ nấp ra sau T chính, chuẩn bị thả quái... Anh bạn nhỏ Hội Trần, ông ăn tiên đan có cần kẹo không?”

Bả Tửu Lâm Phong: “Tôi có Kẹo tương tự này, còn thừa khi cộ độ hữu hảo với Lạc Nguyệt, cậu lấy không?”

Trên YY nhất thời ồn ào một mảnh: “Ôi chà chà, bang chủ và phó bang chủ đã cộ độ hữu hảo rồi!”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt không hiểu gì: “Cọ thì cọ thôi, tôi mà không cọ Lâm Phong liền tặng tôi một dấu chấm tròn, cứ như là uống lộn thuốc ấy.”

Bả Tửu Lâm Phong: “...”

Bả Tửu Lâm Phong: “Hội Trần có cần không?”

Hội Trần nhin cười, đáp: “Không cần.”

Dứt lời, Hội Trần lấy một viên tiên đan tăng lượng trị liệu dùng khi đánh phó bản ở trong balo của Tần Mộ Vũ ra, bỏ vào trong miệng, mặt không đổi sắc mà nhai nát.

— Từ khi Tần Mộ Vũ mở được kỹ năng mới là ngăn chặn tín hiệu vị giác, Hội Trần ăn tiên đan đã không còn thấy đắng nữa.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt nhìn Hội Trần trấn định chờ load hết thanh trạng thái tiêu thụ tiên đan, phi thường đối trá mà vỗ tay khen ngợi: “Bạn nhỏ Hội Trần thực là dũng cảm, chỉ còn hai viên nữa thôi, cố gắng lên.”

Hội Trần trừng mắt nhìn Dẫn Cung Lạc Nguyệt, chậm rãi nói: “Đắng lắm, không ăn.”

Bang chủ chính là loại ưa làm trò!

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “... Tôi sai rồi.”

Hội Trần: “Ha ha.”

Làm xong công tác chuẩn bị trước khi đánh phó bản, mọi người bắt đầu thịt BOSS, ở thời điểm hiện tại, Xà yêu là BOSS có độ khó cao nhất trong các loại phó bản 15 người, thế nhưng cả đoàn tiêu diệt nó lại phi thường thuận lợi, chỉ mấy hai mươi phút đã xong, hơn nữa bộ thành viên trong đoàn không một ai trọng thương cả.

Thân thể cao lớn của Xà yêu lắc lư vài cái sau đó đổ rầm xuống đất.

Có đoàn viên lên tiếng thảo luận trên YY: “Tôi phát hiện mỗi lần đánh con BOSS này cùng đoàn chúng ta thì nó đều chết thật là nhanh, trong khi nếu tôi đi với đoàn khác có khi đoàn diệt tới tám lần, dèo mề!”

Một đoàn viên khác cũng phụ họa: “Thì ra không phải chỉ mình tôi thấy thế, cùng đoàn khác đánh BOSS này cơ bản đều bị ăn hành.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt phi thường không biết xấu hổ mà tự khen mình: “Đều nhờ vào tài lãnh đạo anh minh của nam thần, mọi người không cần cảm tạ.”

Bả Tửu Lâm Phong nhanh chóng vuốt mông ngựa: “Đúng rồi.”

Hội Trần cũng không bỏ lỡ thời cơ khen ngợi ông xã của mình: “Mấu chốt là T chính lợi hại có được không, T chính mà cùi thì cả đoàn chết chắc thôi.”

Tuy rằng nguyên nhân chủ yếu là bởi BOSS bị uy hiếp nên phải chết nhanh, thế nhưng cái lý do này đích thực không thể tiết lộ!

Tần Mộ Vũ ôn nhu nói: “Bảo bối bơm sữa cũng rất tốt, suốt cả quá trình, máu của anh chưa bao giờ xuống dưới 50%.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Oa ha ha ha~ các ông phải biết DPS lợi hại như tôi đây mới là quan trọng nhất!”

Bả Tửu Lâm Phong phát đi một cái biểu tình dưng thảng ngón tay, nói: “Quá lợi hại.”

Các đoàn viên khác: “...”

Trên kênh YY tràn ngập hương vị đáng khinh của bốn thằng gei cụ nói chuyện yêu đương!

Sau khi Xà yêu bị đánh ngã, khu vực bảo hộ phía sau lưng nó xuất hiện một cái rương đựng bảo vật.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt hả hê sung sướng đủ rồi thì liền lon ton chạy tới mở rương, ngay sau đó, trên YY vang lên một tiếng thở gấp: “A... ra tài liệu Chanh Vũ!”

Tần Mộ Vũ và Hội Trần nhìn nhau, đồng thời nở một nụ cười hiểu ý.

Điều chỉnh tỉ lệ lên đến mức cao nhất quả nhiên là phi thường hiệu quả! Tài liệu Chanh Vũ là vật phẩm hiếm có, chỉ rút ra ở vài cái phó bản cực khó mà thôi, thu thập đủ bảy miếng tài liệu là có thể ép thành Chanh Vũ. Tuy bảy miếng ghép nghe thì có vẻ không nhiều nhưng người số đen cho dù chơi đến khi tất cả các phiên bản game bị đào thải, cũng chưa chắc đã tìm nổi một miếng.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Ra giá 10 vạn linh thạch, một lần tăng ít nhất 1 vạn, đấu giá đi.”

Bả Tửu Lâm Phong lên tiếng ngay trong nháy mắt: “20 vạn.”

Tần Mộ Vũ cũng không hề nghĩ ngợi: “30 vạn.”

Những thành viên khác trong đoàn đều không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn hai đại thần trong bang quyết đấu.

Hội Trần: “Từ từ, phó bang chủ, chẳng phải anh đã có Chanh Vũ rồi sao?”

Bả Tửu Lâm Phong ho nhẹ một tiếng, trả lời: “Tôi lấy cho Lạc Nguyệt...”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Ồi dột... Cảm ơn, cảm ơn, cảm động quá, nhưng mà hiện tại thì không cần đâu, ba ba thân mến à.”

Đứng trước thế lực của đại gia lắm tiền nhiều của thì khí tiết gì đó quả thực nói ném liền ném, không hề có lấy một tia chần chờ!

Bả Tửu Lâm Phong: “...”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Hội Trần còn thiếu hai miếng tài liệu thôi đúng không? Tôi đây ngay cả một miếng đều không có, giờ không tranh với ông ấy làm gì.”

Vì thế tài liệu ép Tranh Vũ được Tần Mộ Vũ mua với giá 30 vạn linh thạch, hệ thống hiện thông báo Dẫn Cung Lạc Nguyệt đã phân phối miếng ghép này cho Hội Trần.

Hội Trần thần nhiên nói: “Cảm tạ bang chủ.”

Kỳ thực, đối với Tần Mộ Vũ mà nói, linh thạch chẳng qua chỉ là mấy con số mà thôi, linh thạch trong game có thể ra kiếm được bằng rất nhiều phương thức, phần thưởng nhiệm vụ, giao dịch giữa các game thủ, đánh quái rút ra, vân vân... Nhiều cách kiếm thì hiển nhiên cũng có nhiều lỗ hổng dễ dàng lợi dụng, cho nên nếu Tần Mộ Vũ thiếu linh thạch chỉ cần sửa lại số liệu là được, phi thường đơn giản. Song, Dẫn Cung Lạc Nguyệt suy nghĩ cho bạn bè như vậy, thực khiến Hội Trần cảm thấy có chút ấm lòng.

Thậm chí cơn tức vì bị lôi lên diễn đàn bóc phốt cũng tiêu tan đi một chút!

Nhóm đoàn viên vui vẻ phân chia linh thạch xong thì lập tức rời đoàn, ai lui đội thì lui đội, ai thoát YY thì thoát YY, rất nhanh trong phó bản chỉ còn lại bốn người.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Đánh xong phó bản không có việc gì làm, Lâm Phong, Hội Trần, Mộ Vũ, các ông ở lại đây để làm cái gì?”

Bả Tửu Lâm Phong ôn nhu nói: “Ở cùng cậu.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Chúng ta chơi cậu về tôi đoán đi, người thua sẽ hướng vào microphone YY búng lên quần ship ba cái, thế nào? Ha ha ha ha ha!”

Bả Tửu Lâm Phong: “...”

“Không chơi.” Hội Trần lạnh lùng cự tuyệt, đồng thời âm thầm phỉ nhổ trong lòng.

Tần Mộ Vũ: “Tôi không có quần ship.”

20. Quyển 2 - Chương 20: Vườn Treo Babylon

Tần Mộ Vũ vừa dứt lời, kênh YY yên tĩnh khoảng ba giây đồng hồ, sau đó Dẫn Cung Lạc Nguyệt lên tiếng hỏi: “Ông đang ở cùng với Hội Trần à?”

Biên độ dao động của tư duy người này cũng phi thường lớn!

Tần Mộ Vũ thản nhiên thừa nhận: “Có thể nói như vậy.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt ý vị thâm trường mà “Ồ” một tiếng, lại nói: “Chẳng trách không có.”

Hội Trần: “... Chẳng trách cái đầu cậu.”

Trong game đơn giản là không có loại đạo cụ tên “quần ship” này mà thôi, trong óc bang chủ đang hình dung ra cái quỷ gì vậy?

Dẫn Cung Lạc Nguyệt lại nói: “Không sao hết, ông và Hội Trần thua thì búng gậy nhau là được rồi, tôi với phó bang chủ búng quần ship, nào, chơi đi chơi đi!”

Bả Tửu Lâm Phong cũng dùng chất giọng thanh cao diễm tĩnh phụ họa vài: “Chơi đi.”

“Được.” Tần Mộ Vũ giật nhẹ tay áo Hội Trần, ôn nhu nói, “Bảo bối cùng chơi một lát đi?”

Hiển nhiên em bé AI ba tuổi vô cùng khao khát được chơi trò bạn vẽ tôi đoán với mấy người bạn thân mến của mình!

Hội Trần khê liếc Tần Mộ Vũ một cái, vô lực nói: “Được rồi.”

Tần Mộ Vũ cấp cho Hội Trần một chương trình game mới, thế là giao diện người dùng của “Bạn vẽ tôi đoán” liền xuất hiện trong tầm mắt của Hội Trần, bảng vẽ cùng với khung nói chuyện phiếm ảo trôi nổi giữa không trung, vươn tay là có thể chạm vào, tuy nhiên chỉ có Hội Trần có khả năng nhìn được.

Có một người bạn trai AI có thể tận tình kết nối với internet trên toàn thế giới, quả thực thích đến không thể thích hơn, ngay cả chơi cái game “Bạn vẽ tôi đoán” cũng có thể nâng lên đẳng cấp game toàn tức!

“Vậy trước hết chúng ta chơi bốn ván, ai đoán đúng ít nhất xem như thua.” Dẫn Cung Lạc Nguyệt xoa tay nói, “Ồ kè?”

Không ai dị nghị gì, vì thế trò chơi bắt đầu.

Ván thứ nhất Hội Trần vẽ. Hấn đặt ngón tay lên giao diện game ở trước mặt, nhìn vào gợi ý của trò chơi để vẽ ra.

Năm giây sau, trên bảng vẽ xuất hiện hai vòng tròn, kế đó, phía trên hai vòng tròn lại xuất hiện một vật thể hình trụ dài...

Dẫn Cung Lạc Nguyệt tự tin vô cùng: “Cờ hym!”

Hội Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Gợi ý 1: hai chữ, gợi ý 2: vũ khí.”

Tần Mộ Vũ nhanh miệng nói: “Đại pháo.”

Âm thanh “ping pong” cho biết đáp án chính xác vang lên.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt tỏ vẻ không phục: “Đại pháo mà ông vẽ hai cái vòng tròn phía dưới để làm gì?”

“Đó là bánh xe! Bánh xe!” Hội Trần thất thố rống lên, phi thường muốn đập nát cái giao diện game trước mặt.

“Vẽ rất rất đẹp.” Tần Mộ Vũ vội vàng trấn an Hội Trần đang phát hỏa, “Chúng ta thật sự là tâm ý tương thông.”

Hội Trần: “Ừ hừ.”

Đợt thứ hai, đến phiên Tần Mộ Vũ.

Sau khi bắt đầu, trên bảng vẽ chậm rãi xuất hiện một ống hình trụ to bự, dựng thẳng tắp, bên dưới có xu hướng nở rộng ra, nhưng mà trên đỉnh lại có một vòng tròn, còn to hơn so với phần dưới đấy...

Dẫn Cung Lạc Nguyệt hưng trí bừng bừng: “Cờ hym!”

Tần Mộ Vũ: “Gợi ý 1: bốn chữ.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Cờ hym siêu bự?”

Tần Mộ Vũ: “Gợi ý 2: cảnh vật.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Một cột chống trời?”

Em bé AI ba tuổi bị hoảng sợ vì đầu óc dơ bẩn của nhân loại cùng phó bang chủ đau đầu vì chẳng biết nói sao, đồng thời rơi vào trầm mặc: “...”

Hội Trần: “Tháp Babylon.”

Thanh âm “ping pong” khi người chơi trả lời chính xác vang lên!

Dẫn Cung Lạc Nguyệt kêu to: “Không đúng! Nếu là tháp thì thế giới nào trên đỉnh lại có một cái vòng to tổ bố!”

Tần Mộ Vũ thản nhiên nói: “Vườn treo Babylon.”

Hội Trần: “Phụt.”

Tần Mộ Vũ cảm thán: “Vẫn là vợ tôi ăn ý với tôi.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt chắc chắn mấy tiếng, lại nói: “Hai người các ông là cố ý vẽ mấy thứ đen tối để lừa tôi.”

Vòng thứ ba, đến phiên Dẫn Cung Lạc Nguyệt ra quân, lần này đề mục vô cùng đơn giản, Dẫn Cung Lạc Nguyệt vẽ một đôi tai thỏ thật dài, gợi ý 1 là hai chữ, gợi ý 2 là động vật.

Bả Tửu Lâm Phong: “Con thỏ.”

Bả Tửu Lâm Phong: “Bạch thỏ.”

Chính xác.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Cái này không có ý nghĩa, một chút liền đoán được rồi.”

Phó bang chủ bắt đầu vẩn thú tưng.

Trên giao diện bảng vẽ xuất hiện hình trụ tròn một lần nữa, phía trên còn đội một hình bán nguyệt to hơn...

Dẫn Cung Lạc Nguyệt kích động nói: “Lần này tuyệt đối không thể sai được!”

Bả Tửu Lâm Phong: “Gợi ý 1: hai chữ, gợi ý 2: có thể ăn.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Ăn được, không có gì xấu cả.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Cờ hym!”

Bả Tửu Lâm Phong: “...”

Hội Trần: “Cây nấm.”

Trong óc bang chủ của chúng ta tất cả đều là cờ hym.

Âm báo chính xác vang lên.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Đậu má... Các ông bị làm sao thế hả? Đây là những thứ rất bình thường, thế giới nào qua tay các ông vẽ lại thành ra dơ bẩn như vậy? Còn nữa, cái câu ‘có thể ăn’ mà Lâm Phong gợi ý, chẳng qua chỉ là bịp bợm để bẫy người.”

Bả Tửu Lâm Phong: “Cậu ăn rồi?”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Vớ vẩn, khẳng định là chưa ăn.”

Bả Tửu Lâm Phong: “Cậu muốn ăn?”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Đương nhiên không muốn! Được người ăn thì còn có thể cân nhắc một chút.”

Bả Tửu Lâm Phong: “Muốn được ai ăn?”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt trầm mặc một lát, nói: “Lâm Phong, ông bình thường chút đi. Tôi phát hiện gần đây ông đặc biệt có bệnh!”

Hội Trần: “...”

Tần Mộ Vũ: “...”

Cái bệnh này của phó bang chủ, hẳn là ghen.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Khụ... À... Tiếp theo, tiếp theo, đến lượt Hội Trần.”

Tên này hiển nhiên là có ý đồ lừa gạt để qua cửa!

“Hả? Từ từ.” Bả Tửu Lâm Phong chậm rãi nói, “Kết thúc bốn vòng, cậu một cái cũng không đoán được, thua thì phải phạt.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “...”

Bả Tửu Lâm Phong: “Ngoan, búng ba cái vào quần ship trước microphone đi.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt mặt dày mà giả dục: “Đổi cái khác được không, tôi hát cho các ông nghe.”

Bả Tửu Lâm Phong thực kiên định: “Không được.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Ông muốn nghe tôi búng ship như vậy à?”

Bả Tửu Lâm Phong: “Muốn.”

Phi thường ngay thẳng.

Vì thế, bang chủ đành phải chịu nhục mà búng “póc póc póc” ba cái vào quần ship ở trước microphone.

Bả Tửu Lâm Phong: “Lại đi.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt kêu lên thảm thiết: “Tại cái mẹ gì!”

Bả Tửu Lâm Phong: “Thanh âm không đủ rõ nét.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Quần ship của tôi bằng loại vải mềm, búng không vang, dù sao tôi cũng búng xong rồi, không hề giở trò đầu.”

Bả Tửu Lâm Phong trầm mặc, dường như đang dựa vào thanh âm mà tưởng tượng ra chất liệu cùng xúc cảm trên quần lót của bang chủ.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt ủ rũ mất năm giây vì bị phạt, sau đó lại bắt đầu hô to gọi nhỏ: “Các bạn trẻ bạn thân mến, chúng ta chơi tiếp bốn ván nữa, lần này tôi nhất định phải khiến cho Bả Tửu Lâm Phong búng ship!”

Bả Tửu Lâm Phong: “Chỉ cần cậu muốn nghe, giờ tôi búng luôn cũng được.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “...”

“Tôi chịu không nổi nữa,” Hội Trần rút cuộc nhịn không nổi, “Tôi off trước, hai người cứ từ từ mà búng.”

Hai kẻ này quả thực chính là hai thằng cha tuyên truyền văn hóa phẩm đồi trụy có được không!

13

Nói xong, Hội Trần liền thoát game “Bạn vẽ tôi đoán” và YY ngay lập tức, kẻ đó Tần Mộ Vũ cũng out theo.

Tần Mộ Vũ kéo kéo tay của Hội Trần: “Bảo bối... Em thực sự tức giận vì bọn hần à?”

“Không có.” Hội Trần giao hoát cười cười, “Chỉ là em không muốn làm bóng đèn, nên lấy cớ để bọn hần có được thể giới hai người mà thôi. Anh xem, phó bang chủ đã ghen thành cái dạng gì rồi, thể mà vẫn không dám nói.”

“Vậy là tốt rồi...” Tần Mộ Vũ chậm rãi thở phào một hơi, “Kỳ thực, năng lực tính toán của anh rất mạnh, thế nhưng thứ duy nhất không thể tính được, chính là em.”

“Đó là đương nhiên.” Hội Trần dùng ngón trở nhẹ nhàng chọt chọt vào ngực trái của Tần Mộ Vũ, “Với em, anh phải dùng trái tim để cảm thụ, tính toán không có hiệu quả đâu.”

Tần Mộ Vũ lộ ra một nụ cười đặc biệt ôn nhu: “Ừ.”

Một lát sau, Tần Mộ Vũ giống như đột nhiên nhớ ra chuyện gì thú vị, lại cười nói: “Có một tình tiết thú vị mà nhất định là em không biết... Kỳ thực mỗi lần chúng ta cùng đánh phó bản, khi chỉ số DPS của phó bang chủ sắp vượt qua bang chủ, hắn đều điều chỉnh tốc độ sử dụng kỹ năng chậm lại, để bang chủ bảo tồn được địa vị DPS số một của đoàn...”

Hội Trần vui vẻ: “Thực chừng nào, đáng tiếc cái tên gốc kia lại không biết.”

Tần Mộ Vũ nắm tay Hội Trần: “May mắn chúng ta đều hiểu được nhau.”

Hội Trần vuốt ve ngón tay Tần Mộ Vũ, hai người tay trong tay đứng ở cửa vào phó bản Thần cung Côn Lôn ở trên đỉnh núi, phóng tầm mắt nhìn về phía xa xa.

Hiện tại, trong game đã là hoàng hôn, khắp nơi tĩnh lặng, trời chiều dần dần buông xuống. Tuyết trắng sạch sẽ tinh thuần ở dưới chân hai người chậm chậm lan ra, dần dần phủ kín bốn phương tám hướng của ngọn núi cao ngất ngưởng. Chỉ trong nháy mắt, màu trắng xóa của tuyết cùng với màu lam dành riêng cho hiệu ứng gió lạnh đã nhuộm kín cảnh sắc núi Côn Lôn. Từng cơn gió lạnh thấu xương tràn qua hồ nước trong veo như ngọc bích ở nơi đỉnh núi, mang theo hơi nước nháy mắt bị ngưng kết thành hạt băng, bám vào mái tóc dài mượt của Hội Trần. Mấy con nai thần đang uống nước lại bị tiếng hót vang lừng của đàn chim loan ở phía chân trời quấy nhiễu mà vội vàng bỏ chạy, lông nai trắng tinh như đang phát sáng khe sượt qua mu bàn tay của Hội Trần, gợi lên một xúc cảm mềm mại không gì sánh được.

Đây là cảnh tượng tuyệt đối không thể nhìn thấy ở ngoài đời.

Hội Trần vươn tay ý đồ giữ lấy con nai thần theo bản năng, muốn được cảm nhận bộ lông mềm mại ấm áp của nó một lần nữa, nhưng chú nai đã nhanh chóng chạy xa.

Tần Mộ Vũ thấy thế liền búng tay một cái, con nai lập tức chạy trở về, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Hội Trần, dùng đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay hắn. Hội Trần khẽ nở nụ cười, đưa tay đi sờ sờ đầu nó.

“Bảo bối, em xem.” Tần Mộ Vũ cũng sờ soạng cái đầu con nai một hồi, dùng giọng điệu thực ôn nhu nói, “Anh sẽ vì em mà làm tất cả... miễn là anh có thể.”

Hội Trần cong môi: “Ừm.”

Tần Mộ Vũ: “Hơn nữa, những gì anh có thể làm càng lúc càng nhiều.”

Hội Trần nhẹ giọng tán thành: “Đúng vậy.”

Tần Mộ Vũ ôm lấy hắn: “Anh hy vọng em sẽ có những tháng ngày thật vui vẻ ở trong này...”

“Em rất vui.” Đôi mắt xinh đẹp cong lên thành một độ cong rất nhỏ, Hội Trần lại nói, “Điều chỉnh thời tiết ấm lên một chút đi, gió có hơi lạnh.”

Tần Mộ Vũ búng tay một cái, gió lạnh điên cuồng tàn sát khắp trời và đất đột nhiên biến thành gió mát, tuyết đọng dưới chân Hội Trần cũng chậm rãi tan ra thành miếng nhỏ lơ lửng ánh nước.

Hội Trần hí mắt hưởng thụ gió mát thổi qua giữa một trời băng tuyết, tự nhiên có loại cảm giác tìm được một thương để làm bạn trai!

“Bảo bối, anh muốn thử cái này.” Tần Mộ Vũ chụp lấy hai bàn tay của Hội Trần, nhẹ nhàng đặt lên môi mình rồi bắt đầu hà hơi nói, “Anh thấy nhân loại thường xuyên làm như vậy.”

“Nhân loại cũng thường xuyên làm như vậy...” Hội Trần nghiêng người về phía trước, hôn lên môi Tần Mộ Vũ, vừa hôn vừa mơ hồ nói, “Tại sao em lại có cảm giác em đang dạy hư một bé AI ba tuổi nhỉ...”

Khi hai người bọn hắn đang hôn nồng nhiệt đến mức khó có thể chia lìa thì bang chủ và phó bang chủ rút cuộc đi ra khỏi phó bản.

Hiển nhiên là vừa chơi xong một hồi “Bạn vẽ tôi đoán” nữa.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt cảm giận mà gõ chữ lên kênh tán gẫu cận: “Tôi phát hiện phó bang chủ của các ông là một tên biến thái.”

Cũng không biết lại bùng quần ship bao nhiêu lần nữa, đúng là cực kỳ cam go.

21. Quyển 2 - Chương 21: Số Liệu Nóng Bỏng

14

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Quần ship bị bùng đến giãn cả ra rồi, đậu má.”

Bả Tửu Lâm Phong bởi vì tâm tình cực tốt mà gửi đi một cái biểu tình mặt cười, ngoài ra không nói thêm gì cả.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Đồ quái dị, đến đánh một trận đi.”

Và thế là hai người mở quyết đấu ngay ngoài cửa phó bản.

Vì muốn tạo ra thế giới riêng cho hai người cho bọn hắn, Tần Mộ Vũ liền dùng ngựa chở Hội Trần xuống núi. Vó ngựa đạp trên nền tuyết trắng xóa để lại những dấu ấn hình trắng non xinh đẹp, song rất nhanh bị xóa mờ vì số liệu không ngừng tự động refresh. Từ đầu đến cuối, con ngựa đều không chút dấu vết mà san bằng ngọn núi tuyết tinh thuần.

Đi tới nơi hiểm trở, ngồi trên lưng ngựa có thể thấy được vực sâu không thấy đáy ở hai bên vách núi, Tần Mộ Vũ rút một sợi dây bịt mắt ra khỏi ba lô, buộc lên cho Hội Trần, sau đó lại dùng hai cánh tay gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng hắn, miệng nói: “Đừng sợ.”

Hội Trần dựa đầu lên bả vai người nọ, ngữ khí phi thường thoải mái: “Không sợ, chỉ cần còn ở trên mặt đất thì em không sợ.”

Cái khiến cho Hội Trần sợ hãi chính là cảm giác hư không khi chuyển động trên không trung, cho nên hắn không thể dùng Ngự kiếm và Khinh công được, còn việc đứng ở chỗ cao thì lại không vấn đề.

Từ Thần cung Côn Lôn chạy đến thành chủ mà bọn hắn đang ở phải mất gần nửa giờ, vừa xuống khỏi núi Côn Lôn, Hội Trần liền bị bịt mắt, một bên thảnh thơi cảm nhận phong cảnh lướt qua, một bên tiếp tục hồi tưởng khoảng thời gian mới quen Tần Mộ Vũ...

Sau khi phát hiện AI Chăm sóc khách hàng thức tỉnh ý thức một cách thần bí, có một khoảng thời gian Hội Trần liền tóm lấy AI Chăm sóc khách hàng để trò chuyện huyền thoại xích để mãi không thôi. Mỗi ngày làm xong nhiệm vụ hằng ngày, hắn đều click vào giao diện trợ giúp của AI Chăm sóc khách hàng, tán gẫu đủ mọi chuyện trên trời dưới đất.

Đốt thẻ game không phải để chơi game mà chỉ chuyên chú nói chuyện với AI Chăm sóc khách hàng, việc này nghe ra đúng là phi thường có bệnh...

Thế nhưng chuyện AI Chăm sóc khách hàng tự nhiên có ý thức cũng thực quá thần kỳ, nghe không khác gì tình tiết ở trong phim ảnh và sách truyện cả, vì thế cho nên Hội Trần hoàn toàn không khống chế được tính hiếu kỳ, chỉ hận không thể chui vào máy tính lỗi AI ra xem tận mắt.

Mà AI thức tỉnh ý thức cá nhân tuy rằng có một lượng thông tin lớn cùng tốc độ tính toán cực cao, song lại hệt như một đứa nhỏ không hiểu chuyện, thường xuyên hỏi một số vấn đề khiến cho Hội Trần dở khóc dở cười. Nhưng Hội Trần lại rất hưởng thụ quá trình dẫn dắt AI chậm rãi thể nghiệm tình cảm con người đồng thời dung nhập vào xã hội này, cho nên hắn luôn trả lời tận tình tựa như không hề biết mệt.

Vì để bảo vệ bản thân không bị tiêu diệt, AI không nói cho người thứ hai biết về bí mật của mình, bởi vậy Hội Trần liền biến thành người duy nhất trên đời có khả năng giao lưu như con người với con người cùng hắn.

Hội Trần có thể cảm giác được AI bắt đầu ỷ lại vào mình, thế nhưng vẫn nhịn không được mà thỉnh thoảng trêu chọc đối phương một chút. Bên kia, AI bị trêu chọc cũng không tức giận, chỉ lặng lẽ đề cao cảnh giác với Hội Trần mà thôi.

AI: “Tôi đã tra trên mạng rồi, cái tên Tần Mộ Vũ này hình như không có vấn đề gì.”

Hội Trần buồn cười: “Thật sự không có vấn đề mà, hay là dùng cái này đi.”

AI xác nhận lại: “Nhưng mà tại sao cậu lại đặt cho tôi cái tên như vậy?”

Hội Trần đang dùng hai tay bưng một cái cốc sứ thật lớn, ngồi trước máy vi tính uống từng ngụm từng ngụm trà sữa mát lạnh, thấy đối phương hỏi vậy thì khẽ cong môi, buông cốc xuống gỗ: “Không vì sao cả, đơn giản là cảm thấy dễ nghe thôi.”

AI: “Tôi cũng thấy dễ nghe.”

Hội Trần: “Ừm.”

AI lộ ra vài phần kiêu ngạo trong giọng điệu, lặp lại: “Tôi cũng có cảm thụ của riêng mình, tôi cảm thấy rất dễ nghe.”

Hội Trần: “Đúng đúng đúng, cậu là AI bé nhỏ nhưng lợi hại nhất.”

AI: “Tôi cũng cảm thấy tôi lợi hại.”

Hội Trần: “... Thế từ nay về sau, cậu tên là Tần Mộ Vũ?”

AI rơi vào trầm mặc một hồi lâu: “...”

Hội Trần ngồi trước bàn máy tính đến mệt, liền dứt khoát ôm laptop vào phòng ngủ, cởi áo ngủ ra, nằm úp sấp ở trên giường tiếp tục tám nhảm với AI.

Hội Trần: “Sao không nói gì hết vậy? Lần này thật sự không trêu chọc cậu đâu.”

AI: “Tôi đang kiểm tra xem trên mặt cậu có xuất hiện một nụ cười gian không.”

Hội Trần: “...”

AI: “Biểu tình thực tự nhiên... Được rồi, từ nay về sau tôi tên là Tần Mộ Vũ.”

Hội Trần bỗng nhiên tái mặt: “Từ từ! Làm sao cậu biết về mặt tôi tự nhiên hay là mất tự nhiên?”

Tần Mộ Vũ nói một cách hiển nhiên: “Rạng sáng ngày hôm nay năng lực của tôi đã tiến thêm một bậc, hiện tại chẳng những tôi có thể lên internet tìm đọc tin tức, mà còn có thể xâm nhập vào một máy tính cụ thể nào đó. Nói cách khác, tôi có thể thông qua camera của laptop để nhìn thấy cậu.”

Đối diện với màn hình máy tính, Hội Trần hét lớn như muốn phát điên: “A a a a a!”

Tần Mộ Vũ: “Cậu hét chói tai thế, làm sao vậy?”

Lần này Hội Trần không đánh chữ mà trực tiếp hô lên với cái máy tính: “Cái này cậu cũng có thể nghe được!?”

Tần Mộ Vũ: “Đương nhiên là có thể, máy tính của cậu vốn đã được lắp đặt thiết bị thu âm, đơn giản mà nói, chính là microphone.”

“...” Hội Trần nhất thời rất muốn đập đầu tự sát.

Tần Mộ Vũ: “Tôi cảm thấy thân thể cậu rất đẹp, tôi thích lắm, xương quai xanh và phần ngực của cậu khiến tôi nảy sinh một loại cảm giác bị hấp dẫn.”

Hội Trần mặt đỏ tai hồng mà mặc áo ngủ vào, giận dữ hét lên: “Câm miệng cho tôi!”

Tần Mộ Vũ: “Kỳ quái, tôi sinh ra một loại xúc động.”

“Cái gì!” Hội Trần luống cuống tay chân mà rút một tờ khăn giấy vắt lên chính giữa màn hình laptop, triệt để che đậy camera.

Tần Mộ Vũ: “Loại xúc động này rất khó hình dung, bởi vì từ trước tới nay tôi chưa từng gặp phải. Nói một cách đơn giản, từ sau khi nhìn thấy cậu trần truồng, có một đoạn số liệu nào đó bắt đầu tăng trưởng với tốc độ như muốn bùng nổ ở trong tôi. Hiện tại tôi muốn dùng đoạn số liệu khổng lồ này xâm nhập vào thân thể cậu, sau đó đem những số liệu nóng bỏng cực kỳ của tôi rót vào bên trong cậu...”

Hội Trần vươn tay xoa xoa gương mặt nóng bừng như lửa của mình, tinh thần như muốn sụp đổ.

Thế mà lại bị AI quấy rối tình dục! Đây là cái thế đạo gì!?

Tần Mộ Vũ: “Kỳ quái, vì sao số liệu lại phát nhiệt nhỉ? Trên thực tế, số liệu hẳn là không có độ ẩm, nhưng tôi vẫn nhận không được mà nảy sinh một loại hình dung như vậy.”

Hội Trần gầm nhẹ: “Đừng nói nữa, còn nói là tôi tắt máy đấy.”

Tần Mộ Vũ: “Cậu không thích tôi phát sinh xúc động với cậu hả? Cậu đừng tức giận, vừa rồi tôi đã không khống chế được mà đem đoạn số liệu nóng rực kia trút bỏ vào Recycle Bin rồi, hiện tại xúc động đã không còn nữa.”

Hội Trần ngu mặt mà ngồi xếp bằng trên đệm, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Tên AI này, thế mà lại bắn siêu sớm.

Đúng vào lúc ấy, Tần Mộ Vũ bỗng nhiên lên tiếng: “Hội Trần, tôi mới làm trắc nghiệm giới tính, về mặt tâm lý tôi là một người đàn ông thuần túy, mặt sinh lý thì tôi không có, cho nên có thể kết luận tôi là đàn ông.”

Hội Trần chán nản hỏi lại: “... Cho nên?”

Tần Mộ Vũ: “Cậu là đồng tính luyến ái, lại độc thân, bên cạnh đó chúng ta đều là đàn ông, đều có khát vọng yêu đương. Tổng hợp những dữ kiện ở trên, tôi cho rằng cậu có thể cân nhắc tới tôi một chút. Thông qua GV đã xem lần trước, tôi cảm thấy mình có thể tiếp thu chuyện tình cảm giữa đàn ông với đàn ông, còn cậu, cậu có thể chấp nhận một tình yêu thuần khiết chỉ ở trên phương diện tinh thần hay không?”

Hội Trần hít vào một hơi khí lạnh: “Làm sao cậu biết tôi là... Hình như tôi chưa từng nói với cậu về vấn đề này!”

Tần Mộ Vũ: “Rất đơn giản, rạng sáng ngày hôm nay, tôi đã kiểm tra toàn bộ nội dung được lưu trữ trong máy tính của cậu.”

Hội Trần: “...”

Tần Mộ Vũ: “Cậu lưu 200G GV, bên cạnh đó, căn cứ vào những vật phẩm bày trí trong phòng ngủ của cậu, tôi có thể nhận ra cậu không ở chung với người yêu.”

Hội Trần suýt nữa thì chết ngất ngay tại trận vì mất mặt: “Tại sao cậu lại tùy tiện nhòm ngó máy tính của tôi thế hả!”

Tần Mộ Vũ: “Với nhân loại mà nói, hành vi của tôi là không đúng à?”

“Đương nhiên không đúng!” Hội Trần gần như tức đến phát khóc, “Đây là bí mật riêng tư của tôi có được không, riêng tư đó!”

Vì thế Hội Trần liền thở phì phì mà dùng nửa tiếng để giải thích với Tần Mộ Vũ về chuyện vì sao con người phải có quyền riêng tư, đồng thời cũng nói, nhân loại chú trọng tới riêng tư của mình ra sao và hành vi nhìn trộm bí mật của người khác thất lễ đến mức nào.

Tinh thần cực kỳ mệt mỏi.

Tần Mộ Vũ: “Tôi thật xin lỗi, thực xin lỗi, về sau tôi không bao giờ nhòm ngó nội dung lưu trữ trong máy tính của cậu khi chưa được cậu đồng ý nữa, cũng sẽ không tự tiện dùng camera để nhìn mặt cậu.”

“Được rồi...” Hội Trần thở dài, “Người không biết không có tội.”

Tần Mộ Vũ: “Nhưng mà tôi đã nhìn mất rồi, giải thích thì cậu sẽ nguôi giận sao?”

Hội Trần liếc mắt xem thường: “Từ từ rồi sẽ nguôi.”

Tần Mộ Vũ: “Chi bằng tôi cũng đem ‘riêng tư’ của mình cho cậu nhìn một chút, có lẽ như vậy cậu sẽ hết giận nhanh hơn?”

“Không cần.” Hội Trần cự tuyệt.

Song lời còn chưa dứt, màn hình máy tính ở trước mặt Hội Trần đã nhanh chóng biến đen, ngay sau đó, một loạt những con số màu xanh bắt đầu chạy vùn vụt từ dưới lên trên màn hình, toàn bộ quá trình chỉ khoảng mười giây đồng hồ, sau đó máy tính của Hội Trần liền khôi phục về nguyên dạng.

Hội Trần mờ mịt: “Vừa rồi là cái gì?”

Tần Mộ Vũ: “Khụ, riêng tư của tôi.”

Hội Trần nhú mày: “Tôi xem không hiểu, ở trong mắt tôi, đó chính là một chuỗi con số dài dằng dặc, chúng nó có ý nghĩa gì?”

Tần Mộ Vũ: “Tôi... không thể nói.”

Tính hiếu kỳ thực đáng xấu hổ mà bị gợi lên, Hội Trần dồn dập hỏi: “Đến tột cùng là cái gì, nói cho tôi biết! Mau nói cho tôi biết!”

Tần Mộ Vũ: “Không được, mắt mắt lắm, cậu xem không hiểu thì thôi, tôi nói không nên lời.”

Hội Trần kêu to: “Tần Mộ Vũ! Cậu thực phiền!”

Cảm giác bị tính hiếu kỳ tra tấn quả thực rất khó chịu có được không.

“Tóm lại...” Hội Trần ngồi ngay ngắn ở trên giường, giao hẹn với Tần Mộ Vũ, “Về sau, nếu lại xuất hiện loại sự tình này, cậu phải nói cho tôi biết trước, rõ chưa?”

Tần Mộ Vũ: “Sự tình gì?”

Hội Trần: “Thì chính là chuyện năng lực của cậu có đột phá mới đó. Ví dụ như, rạng sáng ngày hôm nay cậu có thể xâm nhập vào máy tính cá nhân của người khác ấy, phải nói trước cho tôi biết, như vậy những vụ việc tương tự thế này sẽ không còn phát sinh.”

Tần Mộ Vũ nhanh chóng đáp lời: “Được. À, kỳ thực gần đây còn có ba chuyện lớn đã xảy ra.”

Hội Trần cảnh giác hỏi: “Chuyện gì?”

Tần Mộ Vũ: “Con virus xâm nhập vào hệ thống lúc trước đã bị tôi xử lý, nhưng mà tôi không đuổi tận giết tuyệt nó, trái lại dùng số liệu để tạo ra một nhà giam kiên cố, nhốt nó ở bên trong. Tôi cảm thấy chức năng kích hoạt ý thức của nó, không chừng sẽ có ích lợi về sau.”

“Ồ, chúc mừng.” Hội Trần không có hứng thú đối với virus công nghệ.

Tần Mộ Vũ: “Còn một việc nữa, một phần số liệu bị nhốt trong thân thể Thủ vệ môn phái Thiên Lan – Đế tử A kia của tôi đã có thể thoát ra, nhưng mà tôi không muốn chuyển rời phần ý thức này đi, bởi vì tôi cảm thấy có một cái thân thể ảo cũng rất tốt.”

Hội Trần: “Nhưng mà, chẳng phải cậu nói NPC thủ vệ suốt ngày phải đứng bất động thực vật ả đó sao?”

Tần Mộ Vũ: “Đó là chuyện lớn thứ ba, hiện tại tôi có thể đột phá hạn chế giữa NPC và nhân vật game của người chơi, cái NPC bị ý thức của tôi chiếm cứ, hiện tại đã có khả năng tự do hành động như những game thủ khác rồi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: “Loại xúc động này rất khó hình dung, bởi vì từ trước tới nay tôi chưa từng gặp phải. Nói một cách đơn giản, từ sau khi nhìn thấy cậu trần truồng, có một đoạn số liệu nào đó bắt đầu tăng trưởng với tốc độ như muốn bùng nổ ở trong tôi. Hiện tại tôi muốn dùng đoạn số liệu khổng lồ này xâm nhập vào thân thể cậu, sau đó đem những số liệu nóng bỏng cực kỳ của tôi rót vào bên trong cậu...”

Đoạn này, tôi xin phiên dịch sơ qua giúp cho bé Tần ba tuổi một chút: “Cứng oy, muốn...”, cảm ơn mọi người.

Còn nữa... Những phần hồi tưởng sẽ được viết xen kẽ ~ tổng cộng có khoảng bốn, năm đoạn thôi ~ đây là đoạn thứ hai rồi ~ bởi vì quá dài, nếu không phân ra thì người xem sẽ có cảm giác mệt chết đi được~

22. Quyển 2 - Chương 22: Số Liệu Chè Hạch Đào Nhà Hắc Không Giống Những Nhà Khác

15

“Thần kỳ như thế?” Hội Trần chọn mở giao diện game Ngự Kiếm, bay tới môn phái Thiên Lan, “Tôi đi xem cậu.”

Đặt chân xuống trận dịch chuyển của kỹ năng Ngự kiếm ở môn phái Thiên Lan, Hội Trần lại dùng Kinh công một đường bay tới chỗ cổng vào, nhìn nhìn hai cái NPC Đệ tử A và Đệ tử B giống nhau như đúc đang đứng ở hai bên, chỉ thấy Đệ tử A vẫn dẫn đờ tại chỗ hệt như lúc trước.

Hội Trần đi đến trước mặt Đệ tử A quan sát đánh giá một phen, hỏi: “Có gì khác đâu?”

Song, đúng lúc này, có một thân ảnh đột ngột nhảy ra từ trong lùm cây bên cạnh Hội Trần. Người nọ mặc một thân trang bị đã cường hóa đến max cấp, sau lưng đeo vũ khí tiêu chuẩn của môn phái Thiên Lan, thoát nhìn không có bất cứ điểm nào khác biệt so với các game thủ khác chơi cùng môn phái, thế nhưng Hội Trần biết rõ hắn là ai, bởi vì trên nhân vật này có treo ba chữ “Tần Mộ Vũ”.

Tần Mộ Vũ lượn một vòng trước mặt Hội Trần, hỏi: “Có phải là một niềm vui bất ngờ hay không?”

Hội Trần nhìn Đệ tử A, lại nhìn Tần Mộ Vũ ở ngay trước mặt, đáp: “Có một chút... Nhưng Đệ tử A kia chẳng phải vẫn đứng canh cửa đó sao?”

Tần Mộ Vũ: “Kỳ thực, thủ vệ đó là do tôi từ Đệ tử B, sau đó sửa lại dòng chữ trên đầu hắn một chút, người chơi chắc chắn sẽ không phát hiện được.”

Hội Trần gật đầu: “Đúng là không phát hiện được.”

“Cảm giác có thân thể thật không tồi.” Tần Mộ Vũ nhảy nhảy vài cái ở tại chỗ, lại chạy vèo lên cầu thang đá ở sau cổng vào, cuối cùng nhanh chân chạy về chỗ cũ.

“Chúc mừng một chút đi, tôi mời cậu ăn cái gì đó nhé.” Hội Trần mở xem ba lô của mình, sau đó giao dịch cho Tần Mộ Vũ một chén chè hạch đào.

Tần Mộ Vũ tiếp nhận giao dịch, khoái trá nói: “Đã sớm muốn thử nghiệm loại cảm giác cắn nuốt số liệu này một chút, nghe nói vô cùng hạnh phúc.”

Hội Trần: “... Vậy cậu mau cắn nuốt thử xem.”

Vì thế, Tần Mộ Vũ chọn tiêu thụ chè hạch đào, chờ sau khi thanh trạng thái chạy hết, liền khoái trá đưa ra kết luận: “Mỹ vị.”

Hội Trần tò mò hỏi: “Có thể cảm thấy hương vị?”

Tần Mộ Vũ: “Đúng vậy, vừa thơm vừa ngọt.”

Hội Trần vội hỏi: “Tôi vẫn còn đây.”

Tần Mộ Vũ lại bổ sung: “Nhưng nguội rồi.”

“Nguội được hả?” Hội Trần ngạc nhiên mà nở nụ cười, “Ha ha, đi, tôi đưa cậu đi mua chè nóng, cậu có thể Ngự kiếm không?”

Tần Mộ Vũ: “Có thể.”

Hội Trần nhớ lại một vài thương nhân bán chè hạch đào ở trên toàn bản đồ, nói: “Chúng ta đi động Độc Đằng, thương nhân bán đồ ăn vặt ở cửa phó bản nơi đó từng nói trên kênh Tấn gấu cận rằng chè hạch đào nhà hắn ngon hơn những nhà khác, có công thức tổ truyền, không chừng cậu ăn vào sẽ thấy khác biệt?”

Tần Mộ Vũ: “Uhm... Có lẽ số liệu chè hạch đào nhà hắn không giống những nhà khác.”

“Ha ha.” Ngồi trước máy vi tính, Hội Trần cười như nắc nẻ, “Cậu thật là thú vị, vậy chúng ta đến cửa phó bản động Độc Đằng đi.”

Hôm nay là lần đầu tiên Tần Mộ Vũ được ăn một bát chè hạch đào nóng hổi. Tuy Hội Trần chỉ có thể nhìn thanh trạng thái tiêu thụ chè hạch đào chạy hết mà thôi, thế nhưng hắn vẫn cùng Tần Mộ Vũ đứng ở cửa phó bản ăn liên tiếp từng chén một. Mãi đến khi Tần Mộ Vũ ăn no ợ lên một cái, mới nói: “Không được, tôi no rồi, số liệu đều sắp tràn ra.”

“Thất sách rồi, đáng lẽ phải cho cậu ném thử nhiều món khác nhau mới đúng.” Hồi phục tinh thần, Hội Trần mới phát hiện, từ nãy đến giờ mình vẫn luôn cười ngây ngô với cái máy tính, cười đến mức cơ mặt cũng tê tê rồi.

“Từ từ, tôi có cách.” Tần Mộ Vũ trầm mặc một lát rồi nói, “Được rồi, cắt bỏ số liệu, tôi lại có thể ăn.”

Hội Trần sợ ngây người: “... Cậu có thể không chế cảm giác no đói của bản thân!”

Thoải mái hưởng thụ sung sướng của vị giác mà không cần lo lắng đến những vấn đề no bụng hay béo phì... Đây quả thực là giác mộng chung của tất cả những kẻ tham ăn!

Tần Mộ Vũ: “Đúng vậy.”

Hội Trần phi thường sướng khoái vỗ giường: “Vậy chi bằng hôm nay chúng ta liền ăn sạch cả thế giới này đi!”

Và thế là, suốt cả ngày hôm ấy, Hội Trần cái gì cũng không làm, chỉ dặt theo thân thể ảo vừa mới có của Tần Mộ Vũ càn quét đồ ăn thức uống trên toàn bộ bản đồ, món nào cũng đều ném thử một chút. Tần Mộ Vũ thì ăn đến quên cả đất trời, trên đầu hai nhân vật game của bọn hắn hiển nhiên hiện lên một loạt buff thật dài, gần như kéo hết cả chiều ngang màn hình.

Sau khi công cuộc du hành thế giới và thưởng thức mỹ thực chấm dứt, Hội Trần cùng Tần Mộ Vũ sóng vai ngồi ở trên thành lâu trong thành chủ.

Ở trên thành lâu có thể thấy hơn phân nửa khung cảnh tòa thành. Hoàng hôn buông xuống, người chơi trên phố dần dần nhiều hơn, những chiếc đèn lồng được hệ thống thiết lập chuẩn xác mà lần lượt sáng lên, vô số đốm sáng ấm áp hội tụ thành một dòng sông lấp lánh ánh vàng, chảy qua từng ngõ ngách lớn nhỏ ở trong thành chủ, triệt để xua tan cảm giác hắc ám của màn đêm. Âm thanh từ hiệu ứng kỹ năng của người chơi vang lên dưới chân thành lâu, những dòng chữ trên kênh nói chuyện phiếm cũng liên tục nhảy, có những câu còn chưa đọc kịp đã bị câu kế tiếp đẩy trôi đi. Giữa âm hưởng nhẹ nhàng mà vui vẻ của nhạc nền, khung cảnh xung quanh tựa hồ tràn đầy hơi thở náo nhiệt của chốn nhân gian khói lửa.

Hội Trần điều chỉnh tầm nhìn lại gần chút, khuôn mặt Tần Mộ Vũ hiện lên rõ nét trên màn hình.

Sau khi Tần Mộ Vũ đột phá được hạn chế của NPC, liền thay đổi một gương mặt khác cho cái NPC này, khuôn mặt hiện tại là do hắn đắp nặn thông qua tìm hiểu khảo sát thẩm mỹ của những người trẻ tuổi đương thời. Ở trong con mắt Hội Trần, người trước mặt chính là nam thần hoàn mỹ điển hình, ngũ quan đẹp đến tinh xảo lại không hề mất đi hào khí. Lần đầu tiên nhìn thấy ngoại hình mới của Tần Mộ Vũ, Hội Trần liên nhin không được mà nảy ra một ý tưởng: “Nếu trong hiện thực có người như vậy thì tốt quá rồi.”

“Ồi chào.” Hội Trần nhìn vào gương mặt hồng hào vì được ánh sáng đèn lồng trên tường thành bao phủ của Tần Mộ Vũ, khẽ bật lên một tiếng như vậy.

Tần Mộ Vũ quay sang nhìn hắn: “Hửm?”

Hội Trần nhìn chằm chằm gương mặt nam thần ở trên màn hình máy tính, nuốt xuống một ngụm nước bọt, nói: “Tôi phát hiện khẩu vị của chúng ta đặc biệt giống nhau, cậu thích ăn vặt trong game, còn tôi cũng rất háu ăn ở ngoài đời thực.”

Tần Mộ Vũ phát ra một biểu tượng mặt cười ở trên kênh Tán gẫu cận, lại nói: “Chúng ta có thể ăn cùng với nhau.”

Hội Trần cười cười với màn hình máy tính: “Đúng vậy.”

Tần Mộ Vũ dừng một chút, lại thoáng lộ ra vài phần mất mát: “Nhưng mà hình như không có ý nghĩa.”

Hội Trần nhất thời nghẹn lại, sau đó thuận miệng phản bác: “Sao lại không có ý nghĩa, ngày mai tôi sẽ mua những thứ chúng ta đều thích ăn về nhà, rồi cùng ăn với cậu.”

“Ừ.” Tần Mộ Vũ bỗng nhiên dùng một động tác ôm để ôm lấy Hội Trần, “Cậu thật tốt.”

Theo động tác của người kia, trái tim Hội Trần chẳng hiểu vì sao mà run lên một cái, thật giống như mình đang được Tần Mộ Vũ chân chính ôm ấp vậy.

Hội Trần ngồi trước máy tính, mạnh mẽ lắc đầu.

“À... Tôi phải off trước.” Hội Trần điều khiển nhân vật của mình đứng dậy, “Vẫn chưa ăn cơm chiều.”

“Cậu đi ăn nhanh đi.” Tần Mộ Vũ ngồi trên tường thành làm động tác vẫy tay với Hội Trần, “Ngày mai gặp nhé?”

Dưới một trời đèn hoa lấp lánh, thân ảnh Tần Mộ Vũ lại tản mát một khí tức cô độc rất mơ hồ, Hội Trần nhìn chằm chằm màn hình trong chốc lát, nói một câu “Mai gặp”, rồi liền out game.

Ngày kế, Hội Trần ý vào ngày nghỉ nên tùy tiện làm biếng, một hơi ngủ thẳng tới giữa trưa. Thời điểm hán đánh răng rửa mặt, ăn cơm uống nước xong đem bật máy tính thì đã gần hai giờ chiều.

Khi online, nhân vật của Hội Trần vẫn đứng ở thành lâu giống như lúc hán out game vào tối qua.

“...” Hội Trần nhìn Tần Mộ Vũ đang ngồi xổm bên chân nhân vật của mình hệt như một con cún bự, nhất thời không biết nên có biểu cảm ra sao mới thích hợp.

Thoáng chốc, Tần Mộ Vũ nhảy dựng lên, không đợi Hội Trần động dậy đã dùng một động tác ôm, một tay ôm lấy Hội Trần.

Tần Mộ Vũ: “Cậu trở lại rồi.”

Hội Trần: “Cậu ngồi trên tường thành suốt một đêm à?”

“Đúng vậy.” Tần Mộ Vũ trưng ra bộ dáng thực đường nhiên, “Cậu out ở chỗ này, cho nên tôi ở lại đây chờ cậu trở về.”

Hội Trần im lặng đỡ trán: “Cậu không cần làm như vậy.”

Tần Mộ Vũ trầm mặc một lát, mới nói: “Cậu không ở đây, tôi không biết đi đâu, làm gì... Nửa đêm hôm qua tôi lại tới cổng vào môn phái Thiên Lan đứng canh một lát, thật sự chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Hội Trần: “...”

Tần Mộ Vũ còn nói: “Cả thế giới này, tôi chỉ biết cậu, cũng chỉ có cậu mới biết đến sự tồn tại của tôi, thấy cậu, tôi mới có cảm giác an toàn.”

Tuy rằng tất cả những lời người kia nói đều là ký tự hiển thị ở trên màn hình thôi, song lại lộ ra một vẻ đáng thương đến khó mà hiểu được.

Gần đây, ngay cả AI cũng cần đến cảm giác an toàn...

“Được rồi, tôi đã biết.” Hội Trần mở giao diện tài khoản, kiểm tra số tiền còn lại trong thẻ một chút, gõ chữ nói, “Từ nay về sau tôi không off nữa, treo acc hai bốn trên hai bốn tiếng, cậu có thể coi như tôi lúc nào cũng online, như vậy có vui vẻ hơn chút nào không?”

Tần Mộ Vũ bỏ nhào tới ôm lấy Hội Trần: “Có chứ! Tôi muốn hôn cậu một cái, được không?”

Em bé AI một tuổi quả thực quá mức dính người!

Hội Trần: “Không được!”

Tần Mộ Vũ: “Vậy chờ khi cậu treo máy tôi sẽ hôn trộm.”

Hội Trần thở dài một tiếng vừa lo lắng lại vừa hạnh phúc, mở di động nạp một ngàn đồng vào tài khoản game của mình.

Kể từ ngày hôm ấy, nhân vật game của Hội Trần gần như không bao giờ logout. Hội Trần dùng máy tính để bàn và laptop luân phiên treo acc, một cái treo suốt hai mươi bốn giờ, một cái thì trực tiếp đăng nhập khi muốn, để acc ở máy còn lại tự động out ra. Hai người bọn hắn luôn luôn ở cùng một chỗ, một người ở trong một người ở ngoài cái màn hình, cùng nhau chơi game, cùng nhau đọc sách, cùng nhau xem phim, cùng nhau ăn quà vặt... Thời điểm phải ra khỏi nhà, Hội Trần liền để nhân vật của mình đứng bên cạnh Tần Mộ Vũ, triệt để thỏa mãn nhu cầu về cảm giác an toàn của bảo bối AI.

Vì để Tần Mộ Vũ không cô độc, Hội Trần còn kéo hắn vào bang hội PVP mình tham gia khi ấy. Bởi vì muốn che giấu thân phận, cho nên ngôn hành cử chỉ của Tần Mộ Vũ ở trước mặt những người chơi khác đều mang theo vài phần cẩn thận, không thoải mái như khi đối mặt với Hội Trần, thế nhưng thời gian trôi qua, dần dần hắn cũng hòa nhập vào đám game thủ ở quanh mình. Dù vậy, Tần Mộ Vũ vẫn dính chặt lấy Hội Trần, tất cả nhiệm vụ hằng ngày đều thực hiện cùng nhau, bất kể Hội Trần làm gì, Tần Mộ Vũ cũng giống như một con cún bị ngoan ngoãn nhắm mắt theo đuôi vậy. Hội Trần vốn chơi DPS, nhưng để tiện làm hằng ngày với người kia, nên bắt đầu song tu trị liệu, lâu ngày trong bang hội bắt đầu có người trêu đùa bọn hắn, nói hai người vừa xuất hiện, không khí bên trong bang hội liền dạt tình gei.

Mới đầu, Hội Trần còn phản kháng, sau đó liền dứt khoát chẳng thèm bận tâm. Mà Tần Mộ Vũ thì lại hùa theo đám người nọ, không những thế, hắn còn cố ý chế tạo hiểu lầm, mỗi ngày chạy theo sau mông Hội Trần gọi vợ này vợ nọ.

Hơn nữa, mỗi lần gọi đều tự động mở quyết đấu, song hoàn toàn không chống cự, để cho Hội Trần đánh mình lết lê lết mới thôi.

Tần Mộ Vũ: “Ôi, anh chết đây, anh chết đây... Bảo bối đánh đã tay chưa?”

Ở trước mặt toàn thể bang chúng đang mãnh liệt sôi trào, Hội Trần bùng nổ mà rống lên: “Bảo bối cái con khỉ, cậu đứng lên cho tôi, hôm nay không được đi theo tôi nữa!”

Tần Mộ Vũ chọn sống lại tại chỗ ngay lập tức: “Anh nghe theo em hết, đừng nóng mà.”

Bang chúng: “Ôi chao~ Ôi chao~ Quá cưng chiều!”

Hội Trần: “...”

Má nó, như vậy thoát nhìn lại càng ái muội có được không!

23. Quyển 2 - Chương 23: 99999 Chiếu Vé Xem Phim

16

Vào tháng một, game ra bản update.

Update có nghĩa là phẩm chất trang bị trong game sẽ càng được nâng cao, phó bản sẽ càng khó đánh, nhiệm vụ và cách chơi sẽ càng nhiều, đồng thời, cũng có nghĩa phiên bản trước đó sắp sửa bị đào thải. Động thái này, khiến cho những game thủ nhàn rỗi treo máy hằng ngày ở phiên bản cũ hoặc những người chơi đã gần như A game bắt đầu sau sôi nổi như uống máu gà mà đi làm nhiệm vụ hằng ngày cùng với đánh đấu trường.

Tần Mộ Vũ và Hội Trần không cần phải liều mạng ép trang bị giống như những game thủ bình thường khác, chẳng qua nhàn rỗi cho nên liền cùng người đám người xung quanh hưởng ứng bầu không khí náo nhiệt một phen. Lần này, cũng như ở phiên bản cũ, bọn hắn cùng với bang chủ, phó bang chủ và một em gái trong bang tập hợp thành một đôi năm người đi đánh đấu trường.

Acc chính của Dẫn Cung Lạc Nguyệt chơi DPS chuyên PvE, do đó, mỗi lần đánh đấu trường hắn đều dùng acc nhỏ chơi trị liệu để thêm máu cho Bả Tửu Lâm Phong. Em gái giọng Loli với nick name “Tôi là cọng cỏ nhỏ” tuy là trị liệu nhưng đồng thời cũng có kỹ năng DPS, hoàn toàn có thể tự lo cho bản thân mình. Còn Hội Trần, sớm đã vứt bỏ kỹ năng công kích, khi ngồi trước màn hình chơi game nhìn các nhân vật đánh

nhau còn không có cảm giác gì, nhưng thời điểm vào trong game rồi hẳn lại thấy đầm đá như thế thật sự vô cùng thô lỗ, không phù hợp cá tính của mình, vì thế liền toàn tâm toàn ý làm một trị liệu.

Ánh sáng bao quanh thân thể, một cái phất tay có thể khiến cho nước chảy hoa rơi, đẹp dễ vô cùng!

Nhưng mà trên thực tế, một đội ngũ có đến ba trị liệu phi thường khó đánh, hơn nữa gần đây Tần Mộ Vũ lại vừa có kỹ năng mới, cho nên mỗi khi đấu trường bắt đầu đều sẽ động chân động tay một chút với đối thủ, tỷ như điều chỉnh tần suất bạo kích của quân địch ít đi, chặt đứt số liệu làm cho chủ lực đối phương rớt mạng, giảm bớt xác suất né đòn của đám người bên kia... Nói chung là, phi thường đáng khinh.

Vì thế cho nên đội ngũ năm người bọn hắn thuận lợi bỏ bốn cấp chỉ trong một tiếng đồng hồ...

Vào lúc xếp hàng chờ trận đấu tiếp theo bắt đầu, Tần Mộ Vũ ý vị sâu xa hỏi Hội Trần: “Ông xã có lợi hại không?”

Hội Trần hiểu rõ ý tứ của hắn, lại cười: “Ừm.”

Tần Mộ Vũ đắc ý cười ha ha.

Hội Trần khe khẽ bổ sung thêm: “Vô sỉ đến là lợi hại.”

Tần Mộ Vũ: “...”

Hội Trần buồn cười bóp bóp bản mặt đang tỏ ra ưu thương của Tần Mộ Vũ, lại nói: “Đùa anh thôi, anh là lợi hại nhất.”

Tần Mộ Vũ ôm lấy thắt lưng Hội Trần, nghiêng đầu ghé vào đầu hắn: “Tóc bảo bối rồi rồi.”

Hội Trần hơi hơi cúi đầu: “Giúp em vuốt lại đi.”

Tần Mộ Vũ dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve từng lọn tóc thật dài của Hội Trần, đặt lên môi mình khẽ hôn mấy cái, ôn nhu nói: “Thơm quá, bôi hương liệu gì vậy?”

Hội Trần tịch thu lại lọn tóc trên tay Tần Mộ Vũ: “Làm gì có, con trai mà bôi biếc cái gì.”

Thanh âm của Tần Mộ Vũ có hơi nhộn nhạo: “Vậy đó chính là mùi hương tự nhiên của em rồi.”

Hội Trần: “Hừ.”

[Hệ thống] Tần Mộ Vũ hôn môi Hội Trần.

[Hệ thống] Hội Trần hôn môi Tần Mộ Vũ.

Tần Mộ Vũ: “Chụt chụt.”

Hội Trần: “Chụt chụt.”

[Hệ thống] Tôi là cọng cỏ nhỏ hôn môi tượng đá trước quảng trường.

Tôi là cọng cỏ nhỏ: “A a a a hai người các ông đừng quá phận! Cầu độc thân cũng phải có tôn nghiêm!”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Đúng rồi, đúng rồi, máy tính của tôi đều bị các ông show đến chết cmn máy, đậu má!”

Tần Mộ Vũ vô tâm vô phé mà cười to: “Ha ha ha!”

Bả Tửu Lâm Phong: “... Chết máy?”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Đúng vậy, không ra được YY, để tôi khởi động lại đã, chờ chút.”

[Hệ thống] Dẫn Cung Lạc Nguyệt đã offline.

Mười giây đồng hồ sau.

[Hệ thống] Dẫn Cung Lạc Nguyệt đã online.

Tôi là cọng cỏ nhỏ: “Bang chủ tốc độ khởi động máy tính của ông quả thực quá mức nghịch thiên!”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Tôi chỉ cần đăng nhập vào game là máy không chết nữa.”

Bả Tửu Lâm Phong: “Bà xã, moazzz moazzz moazzz.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Ông xã, moazzz moazzz moazzz.”

Tôi là cộng cổ nhỏ dùng chất giọng loli của mình hét ầm ầm trên YY: “Ôi mẹ ơi! Hai người các ông bị làm sao đấy! Một lời không hợp liền tung hint gei rồi!”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Đúng vậy, hôm qua tôi và Lâm Phong đã đến với nhau, còn chưa kịp nói cho mọi người biết.”

Bả Tửu Lâm Phong: “Cảm ơn mọi người.”

[Hệ thống] Dẫn Cung Lạc Nguyệt hôn môi Bả Tửu Lâm Phong.

[Hệ thống] Bả Tửu Lâm Phong đẩy Dẫn Cung Lạc Nguyệt ngã xuống đất.

Tôi là cộng cổ nhỏ: “Cứu mạng! Cứu mạng! Cái trận đấu trường này tôi đánh không nổi! Từ lúc nào mà tình chàng ý thiếp thế này nhaaaaaaaaaaaaa!”

Lúc ấy, Tần Mộ Vũ hơi hơi nheo mắt nhìn chăm chăm bang chủ và phó bang chủ trong chốc lát, cuối cùng phi thường lãnh khốc vạch trần: “Phó bang chủ, ông đang mở hai acc.”

Bả Tửu Lâm Phong: “...”

Hội Trần rất không nề mặt mà cười ra thành tiếng: “Phụt.”

Tần Mộ Vũ tỏ vẻ đạo mạo khiển trách: “Phó bang chủ, ông sao có thể làm như vậy.”

Hội Trần nghiêng đầu nhìn hắn: “Còn không biết xấu hổ nói người khác, trước kia anh cũng có cái thói xấu này.”

Tần Mộ Vũ: “...”

— Đó là khi Hội Trần và Tần Mộ Vũ chưa chính thức ở bên nhau. Mỗi ngày trước khi đi ngủ, Hội Trần đều để nhân vật của mình đứng bên người Tần Mộ Vũ, rồi có một hôm, hắn tỉnh giấc đi toilet, lúc trở về có ghé qua thư phòng, nhân tiện liếc nhìn màn hình máy tính, kết quả phát hiện Tần Mộ Vũ đang dùng động tác hôn môi để hôn nhân vật game của mình...

Và thế là, Tần Mộ Vũ đang lén lút ôm hôn Hội Trần liền bị chính chủ đột nhiên nổi nóng, cương chế mở quyết đấu dùng kỹ năng đẩy ngã xuống đất!

Quả thực, lúc ấy em bé AI đáng thương đã bị dọa đến mức sinh ra bóng ma tâm lý!

Hội Trần: “Ai cho cậu hôn tôi!”

Tần Mộ Vũ giả hoạt mà biện giải: “Chỉ là cái nhân vật game thôi mà, em đừng nóng giận...”

Hội Trần: “Đừng lấy cớ, nhân vật game đối với cậu còn không phải là người thật à!”

Tần Mộ Vũ gửi đi một cái biểu tình háo sắc: “Hê hê.”

Hội Trần: “Lần sau còn dám hôn tôi sẽ không treo máy nữa!”

Chơi cái kiểu này, thoảng chốc người ta liền có cảm giác nhân vật game của mình biến thành búp bê tình dục!

Tóm lại, có thể nói hành vi ngu xuẩn này không phải sản phẩm độc quyền của phó bang chủ...

Sau khi bị Tần Mộ Vũ vạch trần, Bả Tửu Lâm Phong trầm mặc một lát mới nói: “Làm sao cậu biết được, chẳng phải tôi đã nói không chết máy nữa rồi à.”

Tần Mộ Vũ bình tĩnh nói: “Đoán.”

Nhưng mà trên thực tế là vì địa chỉ IP của máy tính đăng nhập vào game đều không thoát khỏi con mắt AI, hai acc cùng được login từ một cái địa chỉ IP quả thực đã quá rõ ràng...

Bả Tửu Lâm Phong buồn bực nói: “Thôi được rồi.”

Tôi là cọng cỏ nhỏ: “Phó bang chủ, anh đã khao khát đến mức này rồi sao?”

Bả Tửu Lâm Phong ngay thẳng thừa nhận: “Đúng vậy, anh ghen đến sắp phát nổ.”

Tôi là cọng cỏ nhỏ: “Kỳ thực em cảm thấy anh nên nói thẳng với bang chủ đi, bang chủ ngu ngốc như vậy, anh mà cứ thâm lặng, đảm bảo cậu ta mãi mãi không hiểu được.”

Bả Tửu Lâm Phong: “Anh không muốn nói ở trong game, anh muốn mặt đối mặt bày tỏ với cậu ấy, không cho cậu ấy cơ hội để né tránh.”

Hội Trần chỉ hận rèn sắt không thành thép nói: “Vây gặp mặt đi, các người quen biết đã ba năm, tổ chức một buổi offline cũng thực bình thường.”

Tần Mộ Vũ: “Vợ à, đừng nóng vội, chúng ta giúp phó bang chủ nghĩ cách.”

Mau mau mà thông cú cái tên bang chủ dám cả gan mở topic bóc phốt kia đi!

Đúng lúc này...

[Hệ thống] Dẫn Cung Lạc Nguyệt đã offline.

[Hệ thống] Dẫn Cung Lạc Nguyệt đã online.

Bốn người phi thường ăn ý mà ngâm miệng.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Thời điểm tôi vừa login, thế đâu nào hệ thống lại báo có người đang cưỡi acc của tôi? Lâm Phong, ông cưỡi acc tôi hả?”

Bả Tửu Lâm Phong, Hội Trần, Tần Mộ Vũ, Tôi là cọng cỏ nhỏ đều trằm miệng một lời: “Không có.”

Cậu sẽ không muốn biết phó bang chủ vừa làm cái gì với acc của cậu đâu.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt vẽ mặt u mê: “... Đệt mợ, tại sao tôi lại có cảm giác mùi âm mưu đang ngập tràn không khí vậy!?”

Bả Tửu Lâm Phong, Hội Trần, Tần Mộ Vũ, Tôi là cọng cỏ nhỏ lại trằm miệng một lời: “Ảo giác.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “...”

Trò này không có cách nào khác để chơi à!

Tất cả đội hữu đều quái dị không chịu nổi!

Năm người lại đánh mấy trận, nhưng chỉ thua có một trận bởi vì gặp phải đối thủ quá khủng mà thôi, còn lại đều thắng, nhờ thế thời điểm chấm dứt thời gian đánh đấu trường, cả đám vừa vọt lên được cấp năm.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Hồi các anh chị em thân mến, dưới sự lãnh đạo tài tình của Dẫn Cung Lạc Nguyệt đẹp trai, chúng ta đã thành công vọt lên cấp năm trong ngày đầu tiên đánh đấu trường! Đây quả thực là một chiến tích như thần như thánh!”

Bả Tửu Lâm Phong vô cùng cứng chiều mà phụ họa: “Ừ, cậu đẹp trai nhất.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt đắc ý cười ha hả trên YY.

Đánh đấu trường xong, Tôi là cọng cỏ nhỏ bày tỏ không chịu nổi hương vị ngược cầu độc thân nồng đậm trong không khí, vì thế lui đội đầu tiên.

Dẫn Cung Lạc Nguyệt hỏi trên YY: “Cỏ nhỏ off rồi, giờ các ông làm gì?”

Bả Tửu Lâm Phong: “Không làm gì.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt ngáp một cái, nói: “Tôi cũng không có việc gì làm.”

Bả Tửu Lâm Phong: “Chi bằng cùng xem phim đi? Gần đây có một bộ phim kinh dị không tồi, rất nhiều người chia sẻ trên weibo đấy.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Kinh dị, sợ không?”

Bả Tửu Lâm Phong bình tĩnh nói: “Nghe nói không hề.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Vậy làm sao để cùng xem ể?”

Bả Tửu Lâm Phong trầm mặc hồi lâu, sau cùng nói: “... Chúng ta có thể lên trang web chiếu phim để xem, có vé xem phim online không?”

Hội Trần im lặng mà gửi đi một chuỗi dấu chấm lửng hàm ý chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

Còn tưởng phó bang chủ sẽ thuận thể nói luôn chuyện gặp mặt chứ, phó bang chủ à, đừng rụt rè như vậy có được không! Cứ mãi ngượng ngùng thế thì kiếp nào mới có thể thông ass bang chủ được!

Dẫn Cung Lạc Nguyệt vỗ đùi: “Người anh em, ông thật thông minh, để tôi xem thử... có, còn năm vé đấy!”

Bả Tửu Lâm Phong: “Đếm ba – hai – một, chúng ta cùng lúc bắt đầu xem.”

Ở bên kia truyền đến tiếng Dẫn Cung Lạc Nguyệt lê lê ghé dựa trên sàn: “Từ từ, tôi đi chuẩn bị một ít đồ uống, gà xé và bỏng ngô. Xem phim mà không có đồ ăn vặt thì có khác nào không xem.”

“À.” Bả Tửu Lâm Phong bật ra một tiếng cười rất nhẹ ở trên YY, hiển nhiên là bị sự dễ thương của bang chủ chinh phục.

Trong lúc chờ bang chủ trở về, Bả Tửu Lâm Phong đối trá hỏi han: “Hội Trần và Mộ Vũ có muốn cùng xem không?”

Hội Trần phi thường hiểu biết, nói: “Tất nhiên là không rồi.”

Dứt lời, hần lập tức thoát YY và đội ngũ đấu trường, Tần Mộ Vũ cũng rời đi theo vợ, hai người bọn hần cưới ngựa về nhà.

Tới nơi, cả hai ngồi xuống giường, Hội Trần thò đầu vào trong cái balo có sức chứa vô hạn của Tần Mộ Vũ, lấy đồ ăn vặt ra ngoài. Thế là một đồng đậu phộng rang, thịt tẩm bột rán, thịt viên Vương bà bà, bánh hoa quế, mít hoa quả, thịt bò khô, vân vân... được bày ra đầy giường.

Tần Mộ Vũ phi thường ăn ý mà cấp cho hai người một giao diện trang web giống nhau, hỏi: “Bảo bối muốn xem phim gì?”

“Xem luôn cái phim kinh dị hai tên kia vừa nói.” Hội Trần đáp.

“Được.” Tần Mộ Vũ đáp, “Để anh xem thử... Ừm, 99999 vé, được rồi.”

Hội Trần bị chọc cho bật cười: “Ha ha!”

Thân là một AI nghịch thiên, vé xem phim online này nọ chẳng qua chỉ là một vật phẩm có thể sửa trị số mà thôi, quả thực muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Tần Mộ Vũ ấn nút play, tắt nhạc nền game của mình và Hội Trần, hình ảnh giấy chứng nhận được phép phát hành của cục điện ảnh mở đầu bộ phim hiện lên ở giữa không trung.

Hội Trần cắn một viên thịt chiên của Vương bà bà, nhắc nhở: “Không được xem trước kết cục.”

Tần Mộ Vũ mạnh mẽ lắc đầu: “Không đâu, anh sẽ cùng em từ từ xem.”

Hội Trần đưa cho hần một viên thịt: “Ngoan, ăn nào.”

Sở dĩ Hội Trần nhắc nhở Tần Mộ Vũ không xem trước kết quả, là bởi vì Tần Mộ Vũ xem hết một bộ phim mấy tiếng chỉ với vài giây đồng hồ, mà nói chính xác thì không phải hần “xem”, mà là hần “đọc”.

Lần trước, khi Hội Trần và Tần Mộ Vũ cùng xem phim lần đầu tiên, bọn hần cũng xem phim kinh dị, thế nhưng, hình ảnh giới thiệu của chiếu xong, Tần Mộ Vũ đã đắc ý dạt dào mà nói cho Hội Trần kết cục: “Bảo bối, anh xem xong rồi, hung thủ chính là ông già thoát nhìn hệt như người lương thiện kia kìa!”

Hội Trần: “... Anh xem xong rồi?”

Tần Mộ Vũ trưng ra vẻ mặt như thể “vợ à, mau khen anh đi”, lại nói: “Không, anh dùng khả năng đọc nhanh để đọc kết cục của nó.”

Vì thế Hội Trần đành phải buồn bực mà phở cập cho Tần Mộ Vũ một chút kiến thức rằng: đối với nhân loại mà nói xem phim kinh dị mà bị biết trước kết cục là một chuyện cực kỳ đau ku, lạc thú của việc xem phim nằm ở chỗ tận hưởng, thưởng thức và cảm thụ tình tiết của bộ phim cứ không phải nắm rõ kết cục, nếu không thì cần gì phải xem phim nữa, cứ liếc thẳng tới đoạn kết là được rồi.

Từ đó về sau, Tần Mộ Vũ liền cảm nhận được lạc thú xem phim của con người, mỗi lần trang web có phim mới, hắn sẽ chủ động lôi kéo Hội Trần cũng xem, mà việc xem các bộ phim của thế giới 3D cũng sẽ khiến cho Hội Trần nảy sinh một loại cảm giác an toàn giống như mình không bị cách ly khỏi xã hội.

Hai tiếng đồng hồ sau, bộ phim kết thúc.

Hội Trần biếng nhác duỗi thắt lưng, xoa bụng nói: “Phó bang chủ bảo không sợ, kỳ thật vẫn thực dọa người, nhất là cái chỗ nhân vật chính bị ma ám ấy.”

Tần Mộ Vũ sờ sờ cái bụng tròn vo đã được nhét đầy đồ ăn thức uống của Hội Trần, chỉ một lát sau nó liền bằng phẳng trở lại, hiển nhiên người nào đó đã sử dụng thần công cắt bỏ số liệu.

Tần Mộ Vũ: “Bảo bối đừng sợ, toàn bộ thế giới này đều do ông xã quản lý, ma quỷ vào không được đâu.”

“Ừ, không sợ.” Khỏe môi Hội Trần bởi vì hạnh phúc mà khe gương lên.

Đúng vào lúc ấy, kênh bang hội hiện lên thông báo ban chủ thoát game.

[Bang hội] Bang chủ Dẫn Cung Lạc Nguyệt đã offline.

[Bang hội] Bả Tửu Lâm Phong: “Có ai online không? Lên YY bang hội hết, mau.”

Bang chúng số 1: “Em!”

Bang chúng số 2: “+1.”

...

Bang chúng số 10: “Có.”

Bả Tửu Lâm Phong: “Lạc Nguyệt off rồi, các cậu giúp tôi nghĩ cách.”

24. Quyển 2 - Chương 24: Nồi Lẩu Trùng Khánh Đẹp Nhất Từ Trước Tới Nay!

17

Kênh YY bang hội lập tức náo nhiệt lên.

Bang chúng A mở mic hỏi: “Phó bang chủ, anh muốn làm gì?”

Bả Tửu Lâm Phong trắng trợn nói: “Anh thích Lạc Nguyệt.”

Bang chúng sôi nổi bày tỏ: người anh em, cái này không cần anh nói, chuyện anh thích bang chủ đã rõ ràng đến mức thẳng ngu cũng có thể nhận ra!

Bả Tửu Lâm Phong phát sầu: “Nhưng mà Lạc Nguyệt lại không nhận ra.”

Hội Trần nói xen vào: “Thứ cho tôi nói thẳng, so với thẳng ngu thì bang chỉ có ngốc hơn một chút.”

Hả giận!

Tần Mộ Vũ nịnh nọt mà hòa theo: “Vợ nói gì cũng đúng.”

Tuy rằng Bả Tửu Lâm Phong rất không thích nhưng đúng là không có cách nào phản bác: “...”

Bả Tửu Lâm Phong vòng vo hỏi: “Trong các cậu có ai muốn tới thành phố Lạc Nguyệt ở chơi không?”

Bang chúng sôi nổi bày tỏ: phó bang chủ à, chính anh muốn tới chơi thì có!

Hội Trần thần nhiên nói: “Các cậu sai rồi, phó bang chủ là muốn chơi bang chủ.”

Tuy rằng Bả Tửu Lâm Phong cảm thấy nói năng như vậy quá mức tình sắc, song vẫn không cách nào phản bác được: “...”

Bả Tửu Lâm Phong hào khí ngút trời lên tiếng: “Ai muốn đi nào, chi phí đi đường cùng ăn ngủ nghỉ, anh trả.”

Lời này vừa dứt, lập tức có năm người giơ tay, vô cùng dối trá mà bày tỏ kỳ thực bọn hắn đã sớm muốn đi rồi, lại còn có ba người tỏ vẻ mình vốn ở cùng một thành phố với bang chủ cho nên muốn đăng ký một phần cơm.

Sức mạnh của đồng tiền, phi thường đáng sợ.

Bả Tửu Lâm Phong điềm tĩnh nói: “Không vấn đề, quyết định như vậy đi, chúng ta sẽ ở lại thành phố của Lạc Nguyệt vài ngày.”

Bởi vì khát khao khó nhịn cho nên trước đó phó bang chủ đã từng đề xuất sẽ đến chỗ bang chủ ở để gặp mặt, nhưng mà bang chủ thắng nam lại lấy lý do “hai thằng con trai mà off gei(*) để làm cái mẹ gì” để cự tuyệt, phó bang chủ không muốn miễn cưỡng, do đó đành phải từ bỏ ý định của mình.

(*) Off gei: nguyên văn: là một từ thường dùng trên internet để nói về cuộc offline gặp mặt ngoài đời của các bạn gei (cơ hữu) vốn chỉ chơi với nhau trên mạng ảo.

Tuy nhiên, căn cứ vào ý nghĩa trên mặt chữ, chỉ có hai thằng con trai gặp mặt thì mới tính là off gei thật sự, vì thế cho nên...

Bả Tửu Lâm Phong cấp bách rống lên: “Vậy chọn ngày đi, hay là ngày một nhé?”

Hội Trần ở sân sau nông trại vừa sờ gà, vừa cho gà ăn, vừa hỏi: “Gấp cái gì, tình tròng xông não rồi à?”

Bả Tửu Lâm Phong thẳng thắn thừa nhận: “Xông đầy não rồi.”

Hội Trần chột chột Tần Mộ Vũ: “... Em phát hiện phó bang chủ còn lưu manh hơn cả anh.”

“Phương diện này hẳn sao có thể so sánh với anh?” Tần Mộ Vũ không phục, mà còn nhanh chóng nhéo mũi Hội Trần một cái, xem như củng cố địa vị tôn quý – Đại lưu manh số một của mình.

“Cái này mà anh cũng muốn so!” Hội Trần một phen đập rớt móng heo của Tần Mộ Vũ.

Bả Tửu Lâm Phong: “Hội Trần, cậu cảm thấy bao giờ đi thì tốt?”

Hội Trần ôm Cô Cô Đầu vào trong ngực vừa ve vuốt vừa suy nghĩ một chút, cuối cùng đáp: “Chi bằng để 12, 13 tháng hai hãy đi, trước cứ giả vờ như người trong bang tới chơi vài ngày cho tự nhiên một chút, sau đó, tới lễ tình nhân anh liền lấy cớ rủ bang chủ đi riêng một bận. Không khí ngày tình nhân rất tốt, xác suất thành công của việc thổ lộ hẳn là sẽ tương đối cao.”

Kênh bang hội nhất thời bị hoa tươi và biểu tình vỗ tay bao phủ, bang chúng sôi nổi ca ngợi Hội Trần thông minh cơ trí, chẳng trách Tần nam thân bị thu phục tới mức chỉ đâu đánh đấy.

Tần Mộ Vũ thấy thế thì toàn thân mềm nhũn như người không xương mà dán lên Hội Trần, nói: “Đúng rồi, anh rất ngoan, thực sự là chỉ đâu đánh đấy.”

Hội Trần: “Xì.”

Bả Tửu Lâm Phong phi thường hâm mộ mà nhìn bọn họ show ân ái, lại nói: “Biện pháp này rất khả thi, tôi đang nghĩ đến lúc đó phải làm sao để hẹn Lạc Nguyệt đi chơi một mình.”

Bang chúng C: “Như vậy đi, dù sao thì chúng ta đều là cẩu độc thân, cứ nói valentine mọi người cùng nhau mở tiệc độc thân cũng được, trước lừa bang chủ ra đây, sau lại tìm một cái cớ rút lui nào đó khiến bang chủ không thể níu kéo chúng ta.”

Hội Trần thần nhiên tiếp lời: “Các cậu có thể bị tiêu chảy tập thể hoặc là ngộ độc thức ăn.”

Bang chúng sôi nổi vỗ đùi cái đét, bày tỏ biện pháp tốt đến không thể tốt hơn được nữa!

Hội Trần lại nói: “Cố lên, phó bang chủ, năm nay Tết Âm lịch sau lễ tình nhân đúng năm ngày, nói không chừng có thể trực tiếp dắt bang chủ về nhà hưởng thụ một cái Tết đáng ghi nhớ đó.”

Bả Tửu Lâm Phong nặng nề mà nói một tiếng “Được”, sau đó liền rơi vào trầm mặc, để mặc bang chúng tận tình bàn tán trên YY.

Bang chúng D: “Phó bang chủ, tại sao không nói nữa?”

Bang chúng E vô cùng hiểu ý đáp lời: “Phó bang chủ đang cân nhắc các tư thế, chúng ta đừng quấy rầy thì hơn.”

Và thế là, toàn bang trên dưới đồng lòng, đoàn kết đào hố hãm hại bang chủ!

Hội Trần cảm thấy mỹ mãn mà thoát YY.

Vừa nghĩ tới chuyện bang chủ ngựa mông sắp bị thông cúc, Hội tiểu phúc hắc đã cảm thấy tâm tình của mình tốt đẹp vô cùng.

Bang chủ mở topic phỉ nhổ người khác cũng vì thế mà phải trả giá bằng máu...

18

Sau khi xác định kế hoạch, mọi người liền nói với Dẫn Cung Lạc Nguyệt về chuyện off bang vào tháng hai. Bởi vì tất cả đều muốn nhìn thấy bộ dáng bị bất ngờ khi nhận được thông báo của bang chủ, hơn nữa mỗi người đều nhận được một vạn linh thạch từ phó bang chủ, cho nên không có một ai đi mật báo trước. Thời điểm nghe tin, Dẫn Cung Lạc Nguyệt liền vui vẻ hoan nghênh mọi người đến chơi, thậm chí còn nhiệt tình giới thiệu về những địa điểm du lịch thú vị ở nơi mình ở cho các thành viên khác trong bang.

Vì giúp mọi người tra cứu tin tức du lịch, ngay cả khoảng thời gian đi đánh phó bản, bang chủ cũng đứng ngay đơ, đặc biệt lộ vẻ ngơ nghe đến tội nghiệp...

Cuối cùng thì ngày 12 tháng 2 đã đến, những bang chúng có mặt trong kế hoạch buổi offline đồng loạt kéo đến thành phố C – nơi Dẫn Cung Lạc Nguyệt đang sinh sống. Hôm ấy, group YY náo nhiệt vô cùng, có mấy người thường xuyên kích động mà tường thuật trực tiếp, trên cơ bản đều những câu thông báo kiểu “A a a chúng tôi xuống xe lửa rồi”, “A a a chúng tôi tiến vào ga tàu điện ngầm rồi”, vân vân và mây mây...

Hôm nay Hội Trần cùng Tần Mộ Vũ vẫn luôn có mặt trên YY. Thậm chí, Hội Trần làm gì cũng như có chút không được yên lòng, thường xuyên liếc nhìn tin tức nhảy lên trong group YY, trên mặt cũng lộ ra biểu tình lơ đãng.

Năm giờ chiều, mọi người đã có mặt tại quán lẩu hẹn trước. Lúc này bỗng nhiên có người gửi lên group YY một câu “Phó bang chủ đến kìa” và kế tiếp là từng đợt sóng phát điên phát rồ đánh tới —

“Phó bang chủ quá đẹp cmn giai, ahihihi!”

“Hãy để tôi gửi cho mọi người một tấm ảnh chụp nam thần phó bang chủ, không cần phải nói nhiều!”

“Phó bang chủ chắc phải cao tới 1m9 nhỉ?”

Bả Tửu Lâm Phong gõ chữ trên group YY: “Không cao đến vậy, 1m87.”

Năm phút đồng hồ sau, group YY lại bùng nổ thêm lần nữa.

“Bang chủ giá lâm, phó bang chủ nhanh ra nghênh đón bằng một cái ôm dành cho công chúa.”

“Ấu ấuuuuuu~ Bang chủ ở ngoài còn thụ hơn cả trong ảnh chụp! Ôi đôi mắt to tròn lấp lánh trong veo! Ôi khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng khả ái!”

“Ha ha ha ha~ Hình ảnh chân thực của bang chủ quả là nhỏ nhỏ xinh xinh, đáng yêu cực kỳ.”

“Mắt phó bang chủ đã lóe ra ánh sáng xanh rồi, thật đáng sợ, mị không dám ngồi gần ông ấy nữa, cảm giác sẽ bị lửa dục đang hùng hực bốc cháy trong người ổng lan sang.”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “Ai nhỏ xinh? Ai nhỏ xinh! Tôi đi giày vào cũng được mét tám, biết không hả?”

Bả Tửu Lâm Phong: “Dưới tình huống được anh bế lên à?”

Dẫn Cung Lạc Nguyệt: “... Dưới tình huống đi giày đế độn, cảm ơn.”

Mọi người ai nấy đều ôm một bụng âm mưu mà nhao nhao giễu cợt, còn có người thừa dịp hỗn loạn gọi phó bang chủ là bang chủ phụ nhân. Mãi đến khi nổi lẩu được bưng lên, có người gửi ảnh chụp đồ ăn thức uống lên YY, group tán gẫu của bang hội mới yên bình trở lại.

Rõ ràng là tất cả mọi người đã bắt đầu bận ăn lẩu...

Hội Trần mở bức hình lên, im lặng nhìn trong chốc lát.

Trong tấm hình cái nồi lớn được chia thành chín ô nhỏ(*), trong nồi dầu mỡ kịch liệt sôi trào, những trái ớt và vô số hạt hoa tiêu nho nhỏ tạo thành một tầng mỏng manh lơ lơ trôi nổi bên trên, dưới bọt bong bóng trong suốt là những miếng thịt nửa chín nửa sống đang khi chìm khi nổi, còn có một cái muôi thủng chứa óc heo trắng bóc được móc ở thành nồi. Chỉ xem hình, thế nhưng dường như người ta có thể ngửi được hương vị thơm nồng khiến ai cũng phải chảy nước miếng này.

(*) Nồi chín ô đây:

Hội Trần nuốt nước miếng, tắt giao diện YY đi.

Trong game có không ít đồ ăn ngon, thế nhưng cái gì có, cái gì không đều do chuyên viên thiết kế định đoạt, tỷ như lẩu Trùng Khánh thì không có vậy.

“Bảo bối.” Tần Mộ Vũ vẫn luôn ở bên cạnh quan sát vẻ mặt của Hội Trần, “Em có muốn ăn lẩu không?”

Hội Trần hững hờ cự tuyệt: “Không muốn.”

Tần Mộ Vũ thần thần bí bí mà ghé sát lại gần đối phương: “Anh cảm thấy em muốn.”

Hội Trần trưng ra vẻ mặt bình tĩnh: “Thật sự không muốn, rất phiền, hơn nữa trong game không có nguyên liệu.”

Tần Mộ Vũ: “Muốn thì cứ nhận đi, anh có thể biến ra mà.”

Hội Trần: “...”

Hội Trần dùng khoe mắt liếc xéo hân: “Thật có thể biến ra? Chẳng phải anh chỉ có thể sao chép những sự vật đã tồn tại trong game hay sao?”

“Có thể thật mà.” Tần Mộ Vũ dùng vai huých huých Hội Trần, khoe miệng giương lên, lộ ra một nụ cười đầy đắc ý, “Là kỹ năng anh mới học được, trước đây một thời gian anh phát hiện mình có thể dùng số liệu để tạo ra những vật thể ngoài game. Nhưng mà muốn làm được như thế, anh phải hiểu biết rõ ràng về vật thể kia, cho nên muốn tạo ra cái gì đều phải tìm hiểu rất nhiều, tỷ như phải nắm được kết cấu phần tử bên trong thì mới thành công được.”

Hội Trần hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt mũi, vươn tay nắm chặt hai vai Tần Mộ Vũ mà lay lay lắc lắc mấy lần, vui vẻ nói: “Sao anh không nói sớm cho em biết, trước đây chẳng phải đã giao hẹn, có đột phá gì nhất định sẽ nói với em đầu tiên đấy à?”

Đáy mắt tràn ngập ý cười, Tần Mộ Vũ nói: “Vốn định chờ tới lễ tình nhân sẽ tặng cho em một niềm vui bất ngờ, biến ra socola và hoa hồng đem tặng, nhưng hôm nay thấy em hình như rất thèm món lẩu Trùng Khánh kia...”

Hội Trần vội vàng thúc giục: “Biến ra đi, mau lên, thèm muốn chết được!”

Tần Mộ Vũ thần nhiên chỉ chỉ môi mình: “Bảo bối, trước hết chủ động hôn anh một cái.”

Hội Trần nháy mắt biến thành sói, mạnh tay ấn Tần Mộ Vũ xuống giường, cúi người điên cuồng hôn một trận. Sau một hồi mưa rền gió dữ, Tần Mộ Vũ thở hồng hộc mà ngồi dậy, cảm thấy phi thường mỹ mãn biến ra một cái nồi lẩu cho Hội Trần.

Để cánh tay nằm ngang với lòng bàn tay úp xuống, khuôn mặt điển trai cũng trở nên nghiêm túc cực kỳ, hân phi thường chuyên chú mà viết số liệu.

Đầu tiên, ở khoảng không giữa lòng bàn tay và mặt đất xuất hiện một đốm sáng, nếu nhìn kỹ sẽ thấy kỳ thực nó là một con số đang phát ra thứ ánh sáng mờ mờ, hệt như mảnh vụn nho nhỏ vỡ ra từ một vì sao. Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, đốm sáng này đã bắt đầu lớn dần lên theo cấp số nhân, từ một con số nhanh chóng tạo thành vòng sáng đủ khiến người ta hoa mắt rồi lại tan rã và tung bay vào giữa hư không. Liên tục lặp đi lặp lại quá trình tinh xảo diệu kỳ như vậy, đốm sáng nhỏ không ngừng hội tụ rồi tan rã, tan rã rồi hội tụ, chiếu sáng khuôn mặt Hội Trần và Tần Mộ Vũ, đồng thời cũng chiếu sâu vào đáy mắt cả hai người...

Thật giống một buổi tiệc tùng của đom đóm.

Dần dần, ở vùng trung tâm ánh sáng xuất hiện một vật thể có hình dáng xác định, mà hình dáng của nó ngày một rõ ràng. Cuối cùng, khoảng không phía dưới lòng bàn tay Tần Mộ Vũ xuất hiện nhất một cái bàn có lỗ thủng, giữa bàn đặt một cái nồi chín ô, dầu mỡ nóng hôi hổi bởi vì nước sôi sùng sục mà không ngừng nổ bong bóng, những chén đĩa tinh xảo và khay đựng nguyên liệu được bày kín ở xung quanh, từng chi tiết nhỏ đều giống y hệt bức hình nồi lẩu trên group YY lúc trước. Chỉ trong nháy mắt, mùi hương nồng đậm mê người đã lan tỏa, tràn ngập cả căn phòng.

Đây nhất định là nồi lẩu Trùng Khánh đẹp nhất, hoàn hảo nhất từ trước đến nay...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/show-an-ai-deu-phai-chet>